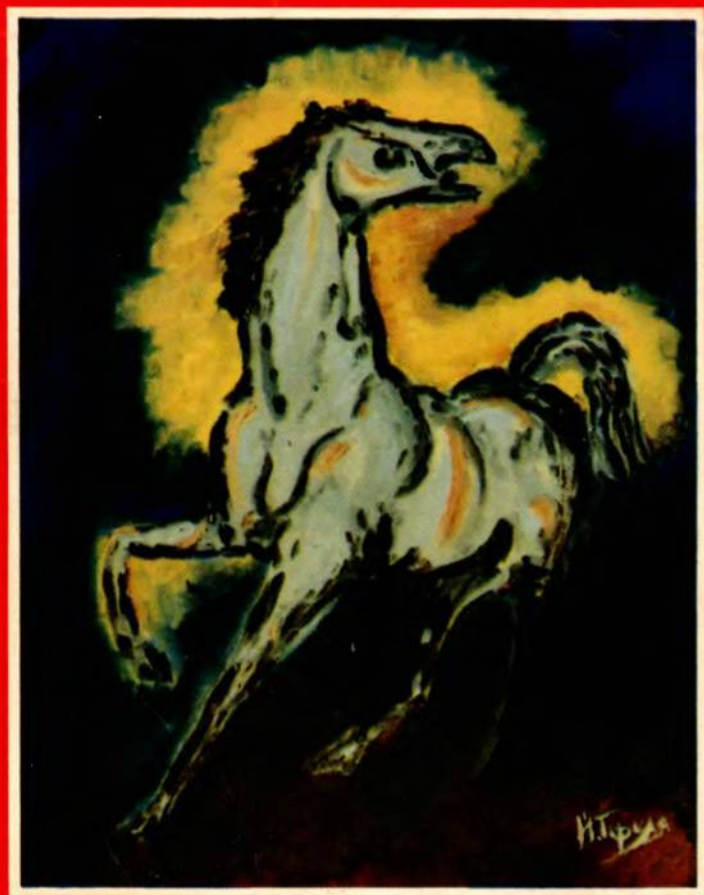
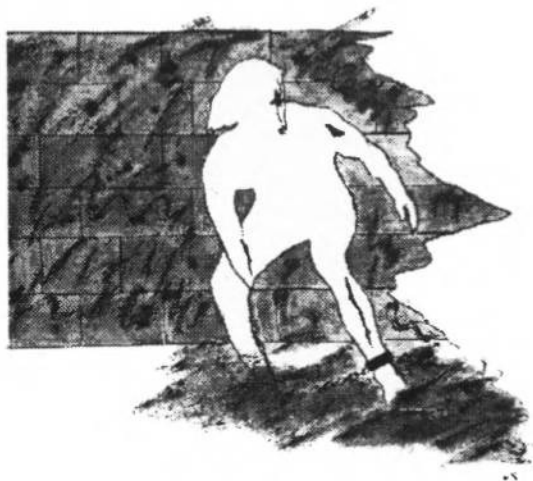

И. ТЕРЕЛЯ

2001

Й. ТЕРЕЛЯ

2001

Книжка ілюстрована малюнками автора,
виконаними у неволі

1991

Ужгород - Торонто

Українські патріоти повинні працювати над тим, щоб прищепити народові засади, що добре виконаний обов'язок супроти Бога і наших людей, допоможе нам відродити колишню славу нашої староукраїнської держави із власним королем у проводі, — ним на сьогодні є Його Величність Володар Руси-України Олексій II.

**Його Величність Володар України-Руси
ОЛЕКСІЙ II**

M. Rodrigues, 1991

ЗМІСТ

Що нас єднає?	стр. 7
Українці	стр. 11
Тюремний щоденник	стр. 61
Жебраки	стр. 106
Поцілунок Каїна	стр. 117
Павло	стр. 125
Насіння сатани	стр. 144
За ворогів своїх...	стр. 153
Яка Україна?	стр. 155
Вороги III	стр. 158
Поезії	стр. 172

ЩО НАС ЄДНАЄ?

"Немає більш революційної ідеї, концепції, як концепція католицької (вселенської) Церкви – бо християнська концепція починає революцію від власного серця, а вже через власне серце в усій людській суспільності. Ми різнимось від всяких революціонерів, як соціалістів так і націоналістів тим, що ми, християни, викорінюємо ЗЛО в собі, а тоді вже в інших, а представники вище вказаних напрямків хочуть те "зло" викорінити в ближніх, залишаючи зло в себе!"

Й. Тереля. "Тюремний щоденник".

Рипить грубо тесаний віз московської перелицьовки, а ми на тому возі, мов блудні сини, спішимо дорогою фаталізму не нами мощеною. Що нас, українців, єднає? Якою є наша спорідненість? Чи ми, українці, маємо спільну мораль? Чи ми маємо спільну релігійну єдність, що спочиває на правді, Ісусом об'явлених? Чи ми хочемо бути спільниками в любові і послухові до Бога, щоб через власні серця, побідивши зло, приблизитися до нашого Спасителя? Чи ми живемо життям Спасителя світу? Чи ми чекаємо на другий прихід Христа, Сина Божого? Мусимо визнати, що ні! Одиниці - так, а загал, заколисаний власним фарисейством та різними ложновірствами, сліпою дорогою прямує до своєї згуби...

В чім сила віри християн перших віків?

В чистоті своєї совісті. Перші християни не мали страху перед Страшним Судом і з радістю і нетерпінням чекали на другий прихід Ісуса Христа. Вони фізично відчували другий прихід Христа і були твердо в цьому переконаними, - те, що

на сьогодні втратили більшість із нас. Нинішнє наше християнство є поверхове, майже зовсім не дбає про справедливість і в більшості своїй ми дорожимо власною долею, зовні лишаючись християнами. Егоїзм творить зло в наших серцях, а позбутися його нам нема ні сил, ні охоти...

Людина живе не так, як вірить, але так вірить, як живе. Але чи віримо ми в щоденно повторювані слова: "Чекаю воскресіння мертвих і життя будучого?" Якщо б ми сприймали слова молитви серцем і розумом, то й зло ніколи б не мало доступу в наше серце. Чи ми самі себе часто питаємо: КИМ МИ Є?

Дивіться, як наше життя просякнуте брехнею і цинізмом. Люди давно звикли до того, щоб бруди власної душі прикривати "ідеальними килимками", щоб виглядати при цьому зовнішньо чистими.

У попередній своїй книжці "2000" я побіжно зачепив ЗЛО у всіх його проявах. Багато з моїх братів по крові, читаючи ці рядки, будуть злитися, а дехто, недочитавши до кінця, залишиться із власним злом, щоби шкодити в першу чергу собі самому.

Людина не є праведною - людина повна гріха, і це ми повинні усвідомлювати без нарікань, а усвідомивши, повинні прикладати власні зусилля, щоби власні гріхи поправляти, іншими словами: ми повинні хотіти позбутися зла!

Чи ми, християни (маю на увазі дійсно віруючих людей, а не релігійних кликуш), повинні щось мати спільного із тими, що свідомо заперечують Бога? Адже якщо приглянутися навколишньому нашому оточенню, то побачимо, що світ сьогодення є дійсно, від початку до кінця, світом, що заперечує Бога. Бо якщо ми, християни, не будемо протестувати і поборювати невірство, нас чекає повна духовна погибель. Чи ми, українці, всі як один, спільно боремося за духовне братство і єдність всіх живущих на землі в Бозі? Чи ми хочемо добровільно змиритися перед Богом, щоб слухатися і любити Його?

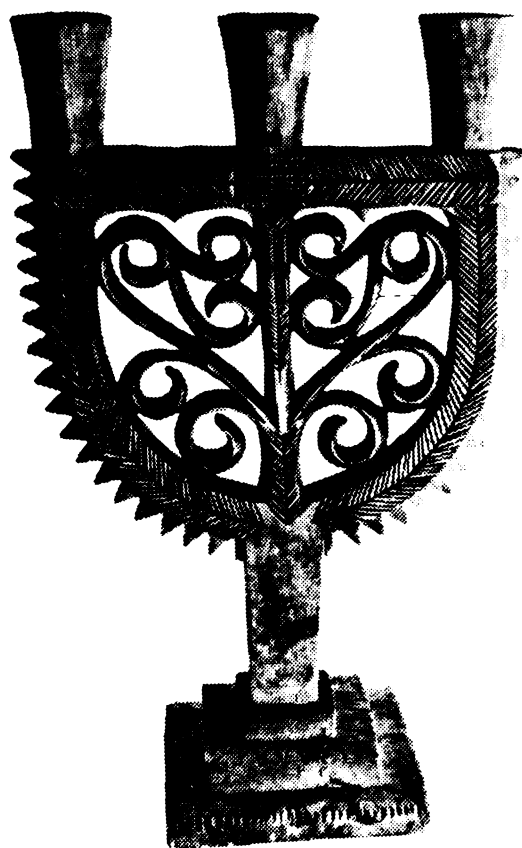
Дехто може перечити, що тепер такі "часи", коли потріб-

но більше сил прикладати для справи визволення нашого народу... Так, потрібно, але як? Хіба визволення народу можливе, якщо це визволення промощує собі дорогу через власний егоїзм та вузькоміщанський націоналізм? Людина (борець), що не позбулася власних гріхів і сама, будучи сліпою від народження, чи зможе привести когось до омріяного раю? Останні події трьох років бурхливого життя нашого народу на практиці показали, що ми власні егоїстичні ілюзії, які зовсім не позбавлені зла, несемо в народ, відкинувши строгий критицизм. Україна, опанована злом, не хоче придивитися до "праці" тих, що мають себе за народних "оборонців"...

Не скажу, що НЕПРАВДА, є тільки в одиницях - ні!

Сьогодні неправду і зло ми зустрічаємо аж занадто часто. Неправда в родині. Неправда і заздрість в суспільстві. Неправда і зло у народі. Неправда і відчай у цілому міжнародному житті. Неправда поширюється напрочуд швидко і так само швидко її прибирають в привабливу одіж та білі рукавички. Придивіться, як ота, найбільша неправда, що походить із Женеви, стається для багатьох "авторитетом" і мірилом життєвого поступу тільки тому, що та більшість не бажає позбутися власних гріхів. Чому ми не хочемо думати? Чому не хочемо свідомо позбутися зла і через власне очищення прийти до єдності нашого поступу. Спасіння через єдність. І нехай зневіра не кричить із нас: "Боже, де є люди чесні?"

УКРАЇНЦІ

Я вірю в те, що кожний-один нарід нашої землі має дароване Богом призначення і певну місію свого поступу серед інших народів світу. Погляд на історію свого народу в мене не тотожний більшості істориків, як українських так і неукраїнських; і не тому, що я не історик, а тому, що моє мислення і сприйняття "історичних" фактів не вкладалося у визначене нам "прокрустове ложе"... Моє єство завжди "бунтувало", коли я перчитував Історію України, особливо в тих місцях, де наголошувалося, що тільки з прийняттям християнства ми, як нація, отримали "культуру" і стали в один ряд із "іншими європейськими народами" в розбудові цивілізації, що отримала назву європейська...

УКРАЇНСЬКА МОВА В ОСНОВІ СВОЇЙ ТАКА, ЯКОЮ ВОНА БУЛА ЗА ТРИ ТИСЯЧІ РОКІВ ДО НАРОДЖЕННЯ ХРИСТА.

Українські мовознавці - євангельський пастор Павло Крат та мовознавець Іван Бодрук - своїми досліддами дійшли до висновку, що: "Грамматика української мови дуже докладно, логічно послідовно укладена, а до того надзвичайно просто, чим вона перевищує стару грецьку." Цей досвід поставив нас перед питанням: "Невже могли ті далекі "дикуни" зперед св. Володимира витворити таку надзвичайно досконалу мову? Коли так, то як це сталося?" (Українська Стародавність. Павло Крат. стор. 31. 1958 р.). У свій час, працюючи над мітами Українського народу та порівнюючи наші міти із мітами інших народів світу, я прийшов до висновку, що колискою і праматірною землею Українців є землі між Доном та Дунаєм в Чорноморському Низові і, що Палестина була заселена колись в давнину нашим народом. Так появилася книжка "Міти і Січ", яка трагічно загинула в слідчих кабінетах КГБ...

Із стародавніх Арабських хронік довідуємося, що в передгір'ї Південного Кавказу, над річкою Рош (нинішня назва Аракс, в деякі періоди річка носила назву Ра) проживав народ Рош або Ргош. Біблія також знає про народ Рош, який проживав в країні Маґог. Пророк Єзикілія описує про це: "...проти ГОГА в Маґог-землі, проти верховного князя мешехського й тувальського, і пророкуй проти нього..." (Єзикііл, 38,1; 39).

Жидівський історик Йосиф Флавій також пише про стародавніх Українців. Він пише, що той нарід, який Греки називають "Скитами", жиди називають "Маґогом". Видно, що події, які мали місце задовго до Єзикілії, передавалися з покоління в покоління жидівського народу і ті перекази були повні ненависті до народу Рош або Русь. Можливо, що сьогодні ми вже ніколи точно не відтворимо, що заставило наших предків Русинів 2.600 років тому переселитися на землі нинішнього Ірану та південної Вірменії, а згодом і до Палестини (1.800 р. до Христа) та заснувати місто Руса-Лель. Для цього потрібні окремі розвідки та досліді, як в галузях історії, етнографії, антропології, так і казкознавства. Казка - велика вчителька історії і непомірно глибока криниця буття кожного-одного із існуючих народів. Історичні Поляни і Таври - ці дві гілочки колись одного народу Русь-Рош або Маґог - нині виступають під назвою Українці.

ПОЛЯНСЬКА РУСЬ

Біблійна легенда про Ноя та гору Арарат є історичною в своїй основі і промовляє до нас фактами цілої історії нашого народу, що пережили Русини після потопу.

Хто такий прапращур Руса? І чи дійсно Українці походять від Руса? Цікаво, що біблійний Яфет в перекладі на українську мову означає "русявий". А наші предки ще в 6, 7 століттях були цілком русявими, від чого і походить, видно, наша назва Русини. Так грецькі вчені старожитності, описуючи Українців, наголошували на тому, що ми всі без виключення були русяві - не білі,

не руді, а саме русяві.

Українці, як нація, до кінця 9 століття майже не підлягали чужинецьким впливам. У Європі немає жодної нації чи народу, який би зберіг до сьогодні в такій недоторканості свою дохристиянську культуру, як це є в нашому народі. Тільки Японці й Китайці можуть рівнятися в цьому Українцям. А наші Карпати ще й понині являються носіями української старовини. І не тільки!

ЯК І КОЛИ УКРАЇНЦІ ПРИЙНЯЛИ ХРИСТИЯНСТВО?

Життя Церкви ділиться на первісну - це перших три століття, та Церкву організовану, починаючи з 4 століття. Первісна Церква найбільше була гнана і переслідувана жидами та окремими нехристиянами, які вважали перших християн за жидів...

Безсумнівно, що переслідування ще більше закріплювали віру і були очищаючим вогнем для віруючих християн. Церква терпіла не тільки від гонінь, але й від ересей - ересі приходили в Церкву від навернених жидів та від християн, що походили з Греків, Персів та Єгиптян.

В другім столітті нової ери Готи завоювали Причорноморський Низ від Дону аж до Дунаю і підкорили Українських Таврів.

В Нікеї під час Собору у 325 році був присутній єпископ Теотіл Готігена, що приїхав був із Ольвії - Дніперштадту. Готський митрополит був учасником Собору, який скликав цісар Константин II. На цьому Соборі було засуджено діяльність та вчення єпископа Арія. Його було осуджено як еретика. Арій навчав: Син Божий є меншим від Отця; Син створений Богом, а не роджений від Бога; що своєю природою Син різниться від Бога-Отця.

Митрополит Теотіл підтримав Арія - так Готи прийняли аріанську ересь і поширили її на поневолені ними народи. Правдоподібно, що аріанство прийняли і деяка частина Українців...

Винні в поширенні ересі, в першу чергу, Візантійські імператори. Дивним, однак, є те, що вороже наставлення Готів до,

так званого, поганства в Римській імперії прискорило падіння римської потуги.

Легенда про св. Андрія Первозванного, що буцім особисто охрестив Київські гори неправдоподібна і не є підтверджена історично. Правдоподібно, що християнство до Готів та до нас, Українців, могло прийти з Пилипів із Македонії. В Діяннях Апостолів читаємо, що близько 53 року по смерті Христа св. Апостоли Павло та Лука проповідували в місті Пилипах в Македонії, де їх було ув'язнено. В Македонії вже тоді проживали Поляни-Українці, та Українці-Таври. Як знаємо, що в п'ятому та шостому століттях Балкани були повністю залюднені українськими племенами.

Легенда про Андрія Первозванного записана в св. Никифора із Каллісу, але зовсім відмінно, ніж це записано в Київських літописах.

"...після Зішестя Св. Духа на Апостолів, ап. Андрій пішов проповідувати у північні країни, де й проповідував він по містах і селах понад морем Витинським, у Вірменії та Понті. Прийняли тамтешні люди від нього Христа і з'явився тоді до нього Ангел Господній, кажучи: "Андрію, іди в землю Русь, там тобі подобає вчити. Андрій пішов, як йому було велено. Прийшов він у місто Еллад".

Всюди, куди приходило християнство, місцеві вірні мусіли мати писане св. Письмо в рідній мові. На готську мову Євангеліє було перекладене Вульмилямом (318-388), який тримався аріанської єресі. Українська Євангелія, яку якийсь Полян-Українець подарував св. Кирилові, писана в 826 році. Це говорить про те, що святі брати Солунські ніякої абетки для українців не творили. Перша Українська (та, що до нас дійшла, Євангелія) писана "Глаголицею", а не "Кирилицею", як дехто рахує. Якщо порівняти письмена народу Томіль та Цейлону, то побачимо, що є подібність між Глаголицею та письменами вище вказаних народів. Близька Глаголиця і до старогрузинського письма.

В історіографії прийнято дату 988 вважати за дату хре-

щення України, що є історично невірно. Але, щоб не порушувати "традиції", будемо відштовхуватися від цієї дати...

Прийнято історію Української Церкви ділити на три доби: стару добу, середню добу і нову добу. Як кожний умовний поділ історичної доби, і цей має свої вади. Церковний історик Григор Лужницький пише: "В усіх трьох добах виступає виразно одна спільна риса: з одного боку змагання Української Церкви за безпосередній зв'язок з Апостольською столицею, а з другого - недопущення за високу ціну крові до цього зв'язку тими державами, під пануванням яких знайшовся (силою політичної гри чи бездарності володарів) український нарід... Україна змагалась спершу з Візантією за Рим, згодом кривавилася з Польщею і Москвою, тепер змагається з большевією - завжди за цей самий Рим... за приналежність до нього. І Візантія, і Польща, і Москва й большевія намагалися і намагаються з одного боку зогидити Рим в очах України, з другого так же само зогидити Україну в очах Риму". На це є причини.

Як і Росія так і Польща завжди старалися підкорити Українську Церкву своїм панівним державницьким впливам, щоб позбавити Український нарід духовної національної самостійності. Стремління витворити із Українця бездуховного раба ніколи не припинялося за весь час поневолення України Росією... Саме Московська Церква перейняла, а з часом відібрала, ПІСЛАННИЦТВО Української Церкви. Те, що робила у свій час Візантія, перейняла царська Москва. Польща не відставала від Росії...

Сама Візантія ніколи не крилася із своїми замислами. Так патріарх Фотій у своєму посланню-обіжникові з 867 року пише: "...Хрещення Росів, тобто Українців - де він описує, що осмілилися підняти руки проти Римської Держави. А описуючи закінчення миру із нашими предками, Фотій пише: що після перемоги над Візантією, Русини-Українці захотіли прийняти християнство (?), ставлячи себе в ряди підданих і друзів".

Як Візантія, так і Москва завжди старалися "об'єднати нас

в одній православній вірі"... Не припиняє Москва своїх потуг і в наш час. Інший антипод нашої Церкви - Польща завжди підкреслювала, що вона є післанницею на Сході Європи, але як Польща, так і Москва ніколи і ніде не повернули до Христа Царя ніякий із східноєвропейських народів.

Україна є й була післанницею на Сході. А останні тридцять років нашого століття показали, що саме Українська Церква стала Апостолом серед російського народу та народів Півночі в поширенні віри Христової.

Великий імператор Руси-України каган Володимир проголосив християнство державною релігією. Але, щоб не пов'язувати себе із Візантією та константинопольським патріархом, Володимир Великий бере тмутороканського русинського архієпископа Настаса та корсунських священників, що знали русинську (староукраїнську) мову, бере мощі Папи св. Климентія та його ученика Фила й з тими мощами та церковним посудом вертається до Києва. (Жінка й Держава. Іван Кузич-Березовський).

Як вже було сказано попередньо, що внаслідок готської інвазії Причорноморське пониззя вимушено прийняло християнство. Одночасно з тим християнство поширювалося і в грецьких містах-колоніях Причорномор'я. Є дані, що в кінці Першого століття по Христі імператор Доміціян заслав до Корсуня (Херсонесу) в Криму Папу Климентія та свою племінницю Флавію Доміціллу.

Із звітів Папи Климентія знаємо, що Папа в Корсуні застав громаду християн, що нараховувала понад 2.000 осіб. Хочу заважити, що Крим у той час служив для римських імператорів місцем заслання для неблагонадійних громадян Риму. Можна з певністю сказати, що первісні християнські общини в грецьких містах-колоніях мали зв'язки з Антами-Українцями, тобто із Полянами, серед яких ширили науку Христа Царя.

В Корсуні було створено єпархію, а єпископи цієї єпархії

брали участь у Вселенських Соборах 381, 431, 451 років.

Із навалою Гунів Готи були погромлені при допомозі Антів-Полян, або, як їх ще називали, Русів, тобто Українців. Полянський союз в 7-му столітті розпався на кілька менших держав. Найсильнішою державою на той час, що складалася із українських племен, була держава Куявія із столицею Київ, що була заселена могутнім полянським плем'ям Рош або Рось. Вже цар Київської Держави Кий був християнином. В грецькій історіографії він виступає під іменем Кіббулай.

Кий вів успішні війни із Візантією за імператора Юстиніана I. В 530 р. цар Кий зустрічався із Юстиніаном на переговорах із Візантією про наддунайські землі.

Починаючи від царя Кия навколишні народи знову починають вживати старої назви Русь по відношенню до Українського народу.

Арабський письменник та географ аль-Джайхані писав на початку 10 століття, що на східньо-полянських землях розвивалися три політичні об'єднання слов'ян - три держави: Куявія, Славія, Артанія, кожна із яких управлялася своїм царем. Історично доведено, що Куявія - це Українсько-полянське об'єднання з центром у Києві, Славія - це Новгородська земля також українського походження і Артанія - українсько-таврійське князівство, Тмуторокань або Кубань.

В часи Володимира Великого більшість країн Європи були християнськими. Із слов'янських націй християнськими були: Чехія (929), Польща (966) та українські племена Білих Хорватів (863). На Сході частина хозар ісповідувала жидівську віру, а дві інші групи хозар ісповідували мусульманство та християнство.

ЯРОСЛАВ МУДРИЙ

В часи другої схизми за патріярха Керулярія, 1054 р., Константинопольські патріярхи не мали на Вкраїну ніякого впливу. В 1051 році в Києві Великий каган Ярослав, прозваний Мудрим,

зібрав єпископів України і настановив митрополитом України місцевого священика-монаха Іларіона. Саме за часів Ярослава Мудрого політично Київ був настроєний проти Візантії, яка робила все можливе, щоб послабити нашу державу. До Іларіона після Настаса всі митрополити були чужинцями: Михайло (988), Леонтій та Іван (1008). Останній, Іван, правдоподібно, був болгарином. Іпатіївський літопис згадує, що в 1039 році в Києві був митрополитом Теотемпта. Щоб припинити засилля візантійських монахів та священства, що не так займалися справою християнізації України, як провадили шпигунську діяльність в користь Константинополя та розкладали українську суспільність з тим, щоб Україна не була спроможна боронитися супроти візантійства.

Після розколу Церкви на Східну та Західну, Україна і надалі продовжує утримувати тісні зв'язки із католицьким Заходом: так, із 73 шлюбів з чужинцями, тільки 13 були з православним двором Візантії, а 60 - з католицькими королівськими дворами.

Україна у візантійській схизмі не брала жодної участі і цю схизму ніколи не підтримувала. В 1147 році на пропозицію Великого кагана Ізяслава митрополитом України було обрано місцевого єпископа Кліма Смолятича. Візантія ніяк не хотіла визнати його за правного митрополита... Назрівав розпад Української імперії на удільні князівства. Почав відцентровуватися від Києва конгломерат північних слов'янських племен, змішаний із місцевими фінськими та угорськими племенами. Навколо Суздаля та Володимира закладалася колиска майбутнього Московського князівства.

НАВАЛА МОНГОЛЬСЬКОГО ХАНА БАТИЯ

Напад татаро-монголів на Україну спричинився до поступового її занепаду. Київ і надалі продовжує бути стольним містом України - матір'ю міст Руси-України, але політичний та економічний центр України переноситься на Захід, в Галицько-

Волинську землю. Великі королі Галича, де в той час перебуває столиця України, перебирають на себе обов'язок оборони українських земель, а для забезпечення успіху входять у близькі стосунки із західними королівствами, в тому рахункові і з Римом.

В 1253 році в м. Дорогочині імператор Данило отримав корону від Папи. Приймавши корону від Риму, король Данило надіявся, що Рим допоможе йому в боротьбі із татарами, але Рим не мав ні сили, ні хотіння відкрито виступати проти нових завойовників. Україна лишилася сама у своїй боротьбі супроти татаро-монгольської орди. Москвини пішли на службу до Золотої Орди...

Потяг до церковної єдності не припиняється. В 1414 році митрополит Цамблак, який мав митрополичий стіл у Вільні, їде на собор до Констанци з великим почтом українського духовенства. Через 25 років Київський митрополит Ізидор їде на собор до Флоренції (1439), де відбувається заключення Унії.

Москва занепокоїлась... І хоч Москві стояло на тому, щоб Рим був до неї прихильний, проти Унії виступила відкрито і не погодилася з об'єднаними християнами. Мало того, підкупивши Константинопольського патріярха, що був вірним слугою Туреччини, Москва в 1448 році проголошує "московську автокефалію". Київську митрополію розділяє патріярх на дві частини. Так підступно Константинопольський патріярх зраджує Українську Церкву.

І тому зовсім невірним є те, що Церква в політику не вмішується. Ніяка Церква не може бути аполітичною, аполітичність і є найбільшим політичним злом. Константинопіль за гроші Івана Грозного заклав основи псевдо-руської митрополії. Бо право називатися і діяти від імені Руської кафолицької Церкви має тільки Українська Церква з осідком у Києві.

Київська ініціатива Флорентійської Унії протривала рівно 80 років. Однак завдяки московським та константинопільським впливам Україна була втягнута до схизми... на чому московським князям, а пізніше царям, дуже залежало. Українська

Церква, відірвана від правдивого пастиря, стала жертвою релігійного занепаду.

Залежність від Константинопільського патріярха була чисто номінальна, на папері, бо турецьке панування зробило із патріярхів своїх вірних слуг... А на Україні кожний єпископ виконував свій уряд, як сам хотів, не звертаючи уваги на загальнообов'язуючі церковні канони. В Україні настала анархія в церковному житті...

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ

Але Боже Провидіння не покинуло Україну та її нарід. Чи не тоді в нас в Україні появилася така приповідка: Бог не йде бити палицею.

Москва кріпла і набирала сили за рахунок малих поневолених племен - мордви, фінів та татар. Москва творила власну цивілізацію, а цього не розуміли і не розуміють і до нині європейці. Москва отримала в спадщину половецьку культуру (засновником першої російської держави був князь Каєтан, в хрещенні Андрій Боголюбський, мати якого була половчанка)... Половецька культура, змішана на залишках туранської, а з часом цей сплав поповнився татарськими впливами у Московії і витворив суто московську культуру - нову євроазійську цивілізацію. Суворість та жорстокість москвинів - це їх позитивна прикмета в етиці московської цивілізації. "В державно-московському понятті не була це сліпа суворість, живловий відрух певного роду темпераменту, відрух, що часто родиться з мішанини глупоти і пересердя..." (Григор Лужницький. Українська Церква між Сходом і Заходом. стр. 159).

Хоч Флорентійська Унія і впала, але Унія відкрила правдиве обличчя московського православ'я. Рим побачив, що Москва будує власний "Рим" і поки існує "псевдо-руська Церква", до того часу з'єднання неможливе. Флорентійська Унія проявила нещирість польського католицизму. Польща не прагнула церковного об'єднання, а прагнула цілковитого підкорення

своїм впливам Української Церкви. Християнський світ зрозумів, що шлях до з'єднання Заходу і Сходу під одним пастирем веде не через Москву, а тільки через Київ і з Києва.

Занепад Української Церкви у великій мірі спричинили наші православні пастирі на чолі з митрополитом Онисифором Дівочкою. У зв'язку із страшенним церковним запустінням, українська православна шляхта в 1583 році пише до митрополита Дівочки:

"Під час пастирського урядування Вашої Милості наша Церква зазнала багато лиха. Проти Церкви вживано насильства, вірним відмовлено Святих Дарів, церкви замикалися, забороняли дзвонити й інколи навіть траплялося, що священиків просто від вівтаря відводили до в'язниці. Вірним забороняли входити до Божого храму, їх звідти виганяли. Але, на жаль, це не все. Рубають хрести й на домагання жидів здимають дзвони, а Ваша Милість своїм листом ще помагає жидам проти Церкви."

В цю саму пору виникає і справа календаря. Восени 1582 року Папа Григор 8-ий реформує календар. Це не було слушним часом для введення нового календаря. Як православні, так і протестанти новий календар не приймають...

В 1580 році кардинал Антоній Поссевіно поїхав до Москви з метою повернути московського царя до Унії з Римом, але цар Іван Грозний приїзд кардинала використав для власних цілей. І так було завжди - Москва ніколи і ні за яких обставин не піде супроти власної концепції "Москви - Третього Риму". Кардинал Поссевіно причинився до того, що інтервенція з боку Польщі була затримана, але, як минула небезпека, Іван Грозний відмовився будь-що робити в напрямку з'єднання...

8-го жовтня 1596 року в Бересті над Бугом відбувся Собор церковної єдності.

Якщо читати польських хроністів, то побачимо одну шкідливу для церковного з'єднання тенденцію польського католицизму. Вони писали, що Українців "навернули" до католицизму, а від усього цього виникло багато замішань. Бо Українці не на-

вернулися, але з'єдинилися, тобто Українська Церква, як католицька, лишалася в обряді східному, українському.

Ми є традиційна вселенська Церква ще з часів св. Кирила та Методія. Ми були і є католиками, але не західного, а східного обряду. Знову ж московіти, вороже наставлені до Берестейської Унії, говорять, що до Унії спричинилися Поляки, що Українська Церква відпала від "прадідівської віри" і, що правдиве православ'є ніколи не може бути у злуці з Апостольською Столицею.

Але ні Москва, ані Польща не брали і не беруть до уваги того, що на все є воля Божа, що всупереч людським заходам і устремлінням, головну, вирішальну силу має Бог.

А такі стовпи Берестейської Унії, як: єпископ Іпатій Потій, митрополит Рогоза та мученик св. Йосафат Кунцевич - навіки увійшли в історію Католицької Церкви, як мужі боголюбиві і благочестиві, як мужі глибокої віри і великої любові. Хто любить Бога, той слухається Бога.

Наші єпископи відокремилися релігійно і обрядово від своїх злих сусідів Росіян і Поляків, що в однаковій мірі похижацькому нищили нашу націю, вживаючи релігію, як засіб для поневолення.

ВЕЛИКИЙ ГЕТЬМАН

В 1709 році під Полтавою відбулася вирішальна битва між Шведами та їх союзниками Українцями з московськими військами. Битва була програна...

Наслідком цього нещастя були жорстокі репресії з боку Москви. Петро I, цар Московії, дав наказ нищити козачі родини, а самих козаків, якщо вдавалося брати в полон, жорстоко катували і вбивали... Москвини нищили все, що нагадувало про Україну та її ідентичність. Допомогали окупантам в цій чорній роботі наші українські яничари, люди, що зрадили свого монарха-Гетьмана Мазепу... Але справа Гетьмана Івана Мазепи, що боровся проти московської окупації, не пропала намарне.

Гетьман Мазепа - один із найбільших будівничих та фундаторів наших церков та монастирів. Саме за часів гетьманування Мазепа українські католицькі згромадження ченців-Ісусівців були єдиними протимосковськими осередками українського католицького життя. В двох монастирях, Києво-братському та Іверському, формувалася політична і церковна ідея супротиву Москві. За Гетьмана почалося велике відродження української національної думки за свою Державу без Москви і Польщі...

За часів царювання російської цариці Катерини II (1762-1796), другої з черги німкені, російські впливи у Польщі зросли неймовірно. Катерина силою довершує вибір князя Понятовського на короля Польщі. Коронована повія, із властивою їй енергією, розпочинає акцію проти Поляків у захист дисидентів та православних. Спонукає Англію, Швецію, Данію та Прусію інтервеніювати в польським соймі 1776 року на користь дисидентів.

Після смерті Катерини на престолі засів її син Павло I (1796-1801) - великий прихильник католицизму, за що й був отруєний... Після Павла царем Росії став Олександр I, за царювання якого Українська католицька Церква ожила і розрослася. 11.08.1808 року Папа ерегував Галицьку митрополію і найменував єпископа Антона Ангеловича митрополитом. З того часу Українці-католики належали до двох митрополій: одна з них була під Росією, з митрополитом Гераклієм Лісовським, а друга - під Австрією, з митрополитом Ангеловичем.

В 1825 році в Росії до влади прийшов новий цар Микола I. З перших днів свого владарювання Микола розпочав переслідування Української католицької Церкви.

В 1832 році вийшов Указ про те, що відправи в Греко-католицьких храмах можуть відбутися тільки з дозволу губернатора. А з осені 1832 року цар Микола I видав новий Указ: "...діти з Волині, Поділля, Холмщини та Білорусії повинні бути переслані для відживлення - так звана "Самаритянська акція".

П'ять транспортів із хлопчиками солдати російської армії відконвоювали на возах до Росії. Вийшовши за межі України, дітей погнали пішки етапами до місця призначення. Велика кількість дітей померла в дорозі...

Йшов по Україні російський фельдфебель і кривавилась Україна. В Росії заборонено було поширювати папські листи. Папа Григорій XVI написав протест російському цареві про переслідування українських католиків, на що цар дав заспокійливу відповідь і сказав, що він особисто заопікується католицькою Церквою... І заспокоївся Папа... І в добрій вірі дякував Папа цареві, що опікується католиками, що вовк добре тримає опіку над агнятами... А тим часом російський цар видав новий Указ про заборону переходити на католицизм та Унію!

Михайло Левицький (1816-1858), Львівський Митрополит та перший Галицький Кардинал (1856), що став в обороні переслідуваних братів в Російській імперії. Кардинал Михайло Левицький був сином греко-католицького священика з Ланчі на Гуцульщині. Він перший подав відомості поза кордони України про переслідування українських католиків під російськими окупантами.

Ось уже понад три століття російські політичні та релігійні кола ведуть неустанну боротьбу проти Української католицької Церкви і так аж до наших днів...

ВЕЛИКИЙ МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ

Галицький Митрополит, Львівський Архієпископ, Каменець-Подільський єпископ, граф Андрей Шептицький народився в українській княжій родині 29.07.1865 року. Після смерті Митрополита і Кардинала Сильвестра Сембратовича в 1898 році у Ватикані стали підбирати кандидатуру на Голову УКЦеркви - вибір впав на молодого графа Романа Шептицького (моя ім'я Андрей). На єпископство іменований 17.06.1899 році.

Великому Митрополитові прийшлося керувати Церквою у найбільш несприятливих життєвих умовах для Українців. В 1914 році вибухнула Перша світова війна, підготована чорними

силами масонерії та світового жидівства, яка мала на меті знищити Російську імперію, зокрема Українців. Ця війна переросла в російську революцію, яка закінчилася військовим переворотом комуністів на чолі з Леніним та Троцьким - обидва жида.

В 1914 році царський уряд арештовує графа Шептицького і відправляє до Росії. Звільнено Митрополита аж в 1917 році.

29 квітня 1918 року було проголошено Українську Державу-Гетьманат. В 1920 році російсько-комуністичні окупанти опанували Україну від Дону до Збруча... Західна Україна опинилася під окупацією Польщі, а Карпатська Україна під окупацією Чехословаків...

Почався період повстань та підпільної боротьби за свою суверенну самостійну Українську Державу. Ця боротьба не припиняється і по сьогодні.

В 1939 році у зв'язку із домовленістю нацистської Німеччини та комуністичної Москви було окуповано землі Західної України. Це була третя окупація Галичини російськими військами. Почалися вивози в Сибір, Колиму, Комі та Урал... НКВД безперестанно провадило розстріли по всій території України. Основна маса тодішніх офіцерів НКВД були жидівського походження, майже на всіх кращих державних роботах та урядах були жида... За слово "жид" в СССР жорстоко судили і давали п'ять років концтаборів. Зловісна тінь жида Лазаря Кагановича впала штучним голодом на розтерзану Україну. Від голоду загинуло 12 мільйонів Українців.

Друга світова війна розпочалася не 1 вересня, як про це тепер прийнято писати і говорити... Першими в Європі супротив фашизму дали Українці. 15 березня 1939 року сателіт Німеччини - гортіївська фашистська Мадярщина - напала на молоді Карпатську Україну. Першим Прем'єром Карпатської України був монсиньор д-р Августин Волошин. Проіснувавши 6-ть місяців, Держава опинилася віч-на-віч із переважаючими силами ворога. Чехія без одного пострілу здалася на ласку чи

милість Гітлера, за нею Бельгія і Голляндія, а Європа в цей час мовчала і підштовхувала Гітлера і Сталіна до ще більшої війни.

Остання війна носила явно антислов'янський характер, на меті світової мафії було знищення слов'ян.

Як гітлеризм так і сталінізм були творивом одних і тих самих рук.

Малоозброєна армія Карпатської України вступила у війну майже голіруч проти озброєних до зубів 11 мадярських дивізій. Так Гітлер приєднав до своєї колісниці ще одного сателіта і попутчика. Звірства мадяр перевищували звірства нацистів. Частина вояків та офіцерів Карпатської України відступили за кордон - Румунію та Словакію... Менша частина пішла в партизани і, до створення Української Повстанської Армії в 1942 році, боролася самостійно. Національна Армія Українців в II-й світовій війні не мала собі рівних по чисельності. УПА воювала проти мадяр, німців, росіян, а після закінчення II-ї світової війни продовжувала боротьбу проти комуністичних агресорів ССРСР, Польщі, ЧССР. Повстанські загони УПА діяли на теренах Румунії та Мадярщини... Збройна боротьба точилася до 1958 року.

1 листопада 1944 року у Львові помер Великий Митрополит. УКЦ лишилася батька і сина водночас.

Через кілька днів до Львова вступили російські окупаційні війська. Страх чорним крилом навис над Галичиною... Четверта окупація почалася із репресій. Масові розстріли, депортації мільйонів в холодний і голодний Сибір, Казахстан, Урал та в Комі.

Від повного винищення Націю зберегла Українська Повстанська Армія. Це вона, не шкодуючи своїх сил, стала в протистояння сталінським наїзникам... Як і кожна національна боротьба супроти іноземних поневолювачів, і наш Рух був шельмований окупантами... УПА не отримала ніякої допомоги від так званих "демократичних країн" Заходу... Агонії Українців "демократи" Заходу придивлялися із спокоєм та запобігали ласки в Сталіна.

КАТАКОМБИ

Бабині літо ширяло над Карпатами легіонами літаючої павутини. Червоно-синьо-жовті з помаранчовим відливом ліси манили до себе. Небувалий врожай грибів тішив селянина. Старі газди і газдині говорили, що на друге літо погано зародить картопля. Укохані виноградники манили до себе дітвору. Китиці винограду повні, мов груди молодій матері, синіли і гнули лозу до землі. Дітвора темними ночами налітала з галасом на газдівські садки, не так із лакомства, а радше від збитошності... Горіхи того року не вродили, дуже мало. Йшов 1949 рік.

Із нашої вулиці дівтора пішла до школи. Я лишився один. Мені було прикро. Але я не мав ще й шести років, а тому в школу мене не хотіли брати. Жалі стискали мої груди, якась невидима сила почала сльозами душити моє горло і витискатися з очей... Я хотів померти. Я собі думав, що вчителька першої класи, моя рідна тітка, йдучи за моїм гробом на цвинтар, буде побиватися і банувати, що не взяла мене до свого класу. Моєї бабусі Анни-Софії не було вдома, я лишився за старшого і повинен був пильнувати Гусака, що завжди шипів на мене і, коли міг, боляче щипав мене своїм червоним писком. В Гусака були підрізані крила...

В загороді під горіховими деревами ліниво товкся великий білий баран, на кличку Бек. Мені наказано було не випускати його за огорожу. Я кидав йому листя з буряків, але він їх притоптував і ліниво походжав своєю тюрмою... Я приліг на пишну траву біля самої загороди, Бек зупинився навпроти з того боку і сопів, пускаючи довгу білу слину з свого сіро-рожевого писка, і поштовхував лівим копитом рудинку, за якою лежав я. Його червоні очі благально дивилися в мій бік... Він просився на вулицю.

Я йому відповідав, що мама заборонила, так я називав свою бабусю. Мій батько і мама жили у Волівці, де нянь працював на партійній роботі в райвиконкомі і виконував обов'язки особливо уповноваженого ЦК КПУ по боротьбі із націоналізмом. Моя мама, дочка сваявської бабусі, вчилася в той час у Вищій партійній школі при ЦК КПУ в Києві. Хто були мої батьки, в той час я не знав.

Я народився 27 жовтня 1943 року в селі Келечин, в цьому самому селі народився перший Прем'єр Карпатської України о. Августин Волошин. По дорозі до моєї бабусі Євки Терелі в хатинці моєї вуйни Марії Терелі в Келечині народився я. Хрестини були пишні і знаменні, на моїх хрестинах було 32 нашки, намолодшій було 12 років, живе ще й до нині. Та бабуся Євка мене не побачила. Мого няня гестапо забрало до німець-

кого концентраційного табору, а вагітна мама, ховаючись по родичах, і привела мене на світ в нашій Бойківщині.

За домаганням моєї бабусі Євки перша дитина, якщо вона буде хлопець, повинна була прийняти прізвище бабусі - Тереля. У церкві св. Марії мене було записано під цим прізвищем. Так я став повноправним членом клану Терелів - рід Терелі походить із древнього княжого роду, який своїм корінням сягає аж в 13 століття. Абданк роду: щит із синім та малиновим полем навіпіл, синій лівий бік, червоний правий; на малиновому тлі срібний ведмідь, а на синьому - золота підкова із хрестом, на верхній частині щита - корона з п'ятьма вінцями.

Як перша дитина найстаршого сина, я посідав всі добра моєї бабусі - її діти не мали права на бабусині маєтки, на мене переходило право і посідання родинним Гербом. Няньо з того сміявся, бо вірив в комунізм Маркса і говорив, що то все пережитки. Ось прийдуть росіяни і в нас зацвіте багате й щасливе життя, тільки б розбити наці...

Росіяни не йшли, а товклися десь під Курськом, а мого батька тим часом, по доносу місцевих чорно-рубашечників, відправлено було до Будапешту в тюрму Вац, а звідтам до концтабору аж у Австрію. Мадяри люто мстилися на місцевому українському населенню за симпатії до Києва та Львова, а мій батько проповідував симпатії до Москви...

Мені було два місяці, коли батько втік із концтабору і потрапив до армії Тіто. В 44 році пораненого няня взято було в полон і він потрапив знову до концтабору, на цей раз в Баден-Баден, звідки в 45 році його було звільнено американською армією. Кілька місяців няньо працював перекладачем в американській армії, після чого повернувся додому. На той час в Закарпатті до влади прийшли комуністи і при допомозі московських штиків створили Уряд - Народну Раду. Всі розуміли, що Карпатська Україна з дня на день повинна втратити самостійність... Російські комуністичні війська, як воші, переобтяжені кров'ю завойованих народів Європи, сиділи на наших шиях...

Няня МГБ заарештувало через місяць після приїзду до Сваляви. В Ужгородській тюрмі йому заявили, що партійні квитки комуністичної партії Карпатської України не є дійсними, їх обмінюють на "правдиві" - законної компартії... Почалося слідство. Няньо був заскочений таким прийомом "правдивими ленінцями" і в лютості говорив їм, що вони не є жодними комуністами і що їх історія розсудить... Батькові допоміг маршал Тіто. Прийшла характеристика з Югославії, що батько - твердий "ленінець". Вибачившись, няня звільнили, але довір'я не виказували. На роботу направили в гірські райони Закарпаття. Я ж виховувалася в своїй бабусі Фалес Анни-Софії.

ШКОЛА

В серпні 1949 року по всіх землях Карпатської України прокотилися погроми: Українська Греко-католицька Церква була насильно зліквідована. Арешти та суди не припинялися. Наші храми віддали Російській, так званій, православній церкві. Що це таке, я не розумів. Але в неділю, останню перед першим вереснем, ми до церкви не пішли.

Пізно ввечері, після того, як бабуся подоїла корову, до нас на обійстя почали проходити сусіди, а там і дальші жителі Сваляви. Люди шепотілися між собою, діти тихенько сиділи по кутках... Прийшла знайома бабусі і сказала: "Прийде після півночі, світло в кімнатах не палить і затуліть вікна." Я хотів спати, але цікаво було знати, хто би то мав прийти по півночі?.. Як не силувався - заснув. Пробудився від співу - в хаті правилася Перша Катакомбна Служба Божа. Для нас, дітей, це була романтика... Для дорослих - трагедія. Люди розходилися від нас по одинці.

Священик ночував на сіні. Це був отець Діонізій, наш далекий родич. Я тоді не знав, що він ховався, і кожної ночі спав в іншій газдині. Дорослі говорили, що Америка піде війною на росіян і нас буде звільнено, інші вичитували вірші із Пророцтв і говорили, що біда наша надовго, москалів так легко не ви-

женеш, потрібно потрохи вживатися і чекати слушного моменту, але більшість мовчала... Доноси сипалися несподівано і ніхто не знав, де він може заночувати. Про тюрму в Ужгороді та Берегові розповідали чорні жахи.

9-го вересня мене прийняли до першого класу, хоч мені ще не було 6-ти років, але моя тітка домоглася і мене взяли до школи.

Ранком я напакував до старого портфеля мого дідуса олівці, різні книжки, новинки та папір. В класі було повно дітей, понад 60-ть. Були й такі, що вже мали ходити до 4 або 5-го класу. Нам, малим, було не дуже весело під їхнім "керівництвом"... На переміні до мене підійшов хлопець років 11-12 і спитав, що я маю їсти в торбі? Я не мав нічого, я навіть не знав, що потрібно було щось брати.

Не пам'ятаю, яке було свято, але в п'ятницю майже ніхто із дітей не прийшов до школи. Не пустила до школи бабуса і мене.

- Не валовшно, гріх. Я тішився, що чимось росіянам роблю кривду. Ніхто ні в школі, ні поза школою не любив росіян. Ми, малі шибеники, часто збиткувалися із школярів-москалів - тоді ще не було російських шкіл... Діти є діти, але помітно ворожнеча старших передалася і дітям. Я росіян не любив навіть тоді, коли священик говорив, щоб прощати ворогам, мені цього не хотілося робити.

Росіяни ходили з нами до школи, але їм дозволялося не відвідувати уроки української мови та літератури - ми їх за це ненавиділи. В 1955 році в Сваляві відчинили російську середню школу, - всіх росіян перевели туди. Ми воювали проти них. Се було в п'ятому класі: прийшов новий молодий вчитель історії і розповів нам історію Закарпаття, під час уроку я повів, що то не так, бо дідусь про це говорив не так, як вчитель... Вчитель нічого не відповів. Після уроків підійшов і поспитав, чи міг би він прийти до нас додому - він хотів подивитися нашу бібліотеку. Так ми стали товаришувати.

На саме Різдво заарештували Криванича, родом із Рикіт. Казали люди, що носив їсти Штайєрові... Хто був Штайєр, я тоді не знав. Наш квартирант Сергій, капітан регулярних військ, часто був учасником облав на "бандьор"... Коли ми молилися, то бабуся молилася і за "них", молився і я, але хто були "вони", я не дуже знав.

Весною забрали Олесь, що був директором школи в Нижніх Воротах, він часто приїздив до нас і ночував в дідусевій кімнаті. Повертаючись додому, брав із бібліотеки дідуса книжки. Наша бібліотека була унікальна на все Закарпаття - понад 10,000 томів україністики...

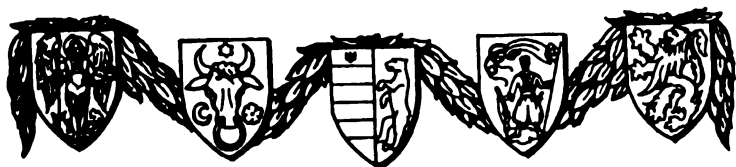
В п'ятому класі я вже знав, що маю "правдиву" маму, яка живе у Волівці - вона партійна і ходить у панах... Моя бабуся не любила свою дочку, бо остання пішла на службу до вавилонців, ніколи бабуся не вживала слова росіяни, а тільки "вавилонці", або "сатанинці"... Родичі приїздили з моїми молодшими братами: Борисом та Сергієм. Але я їх тоді не бачив.

В 1951 році Сергій помер. Лікар, який лікував брата, дав неправильний діагноз і брат помер. Лікарі боялися повідомити батька, що дитина померла, почуваючись винними. Обидва лікарі були жидами. Як почув батько про смерть сина і мого брата Сергія, страшно розгнівався. Лікарі втекли до Ужгороду і більше ніколи не повернулися до району. Через місяць в районі не лишилося ні одного жида і мадяра. Няньо, як голова району, не дозволяв жидам проживати в районі. В той час проходив судовий процес над сіоністами Закарпаття за маніпуляції "американською допомогою", яка не роздавалася бідним жидам, а йшла на чорний ринок до продажу. Тато лютував і не прощав жидам смерть брата. Його помічник Кучер, капітан МГБ, дружина якого була Роза, жидівка із Києва і подруга моєї мами - завжди під'юджував тата проти жидів. Якось няньо не витримав і сказав йому, щоб подавав рапорт про звільнення та перевод на іншу роботу, при цьому сказав. "Ти - паскуда, в тебе ж жінка жидівка, я район від жидів очистив не тому, що вони жиди, а тому, що вони паплюжать нашу партію, уяснив?!"

Мій батько був людина справедлива і скрайній ідеаліст, повіривши в ідею Маркса-Леніна, хотів принести найбільше користі своєму народові. Його не зломив гестапо, але російські комуністи захитали його віру в комунізм. В 1949 році мій няню організував перший колгосп на Волівеччині у с. Гукливе. В той рік я пішов в перший клас і про те, що маю в горах няня, не знав...

В тому ж 1949 році няню випив перший раз в житті горілку. Вже будучи юнаком, я довідався від няня, що боївка ОУН в 1949 році напала на його охорону, коли вони поверталися із Гукливого, де було організовано колгосп і в бою няню був поранений. На початку шістдесятих років я зустрівся із тим боївкарем, що поранив няня, у Мордовії на 11 лагпункті в Явасі.

Моя мама була страшна жидолюбка, а між її подругами мало було українок. Я не любив ні маму, ні її подруг, але після п'ятнадцяти років моє ставлення до мами змінилося - я почав їй сліпо вірити... Вона завжди мене настроювала проти няня і говорила, що він селяк і неотесаний "гукан".

УКРАЇНЦІ В КАРПАТАХ

Про наш нарід в Карпатах є згадки в Птолемея, який жив 105-175 рр. по Христі. Ось що він пише: "Великий народ ВЕ-НЕДІВ жиє на схід від Вістули і на північ від Карпат."

Грецький імператор КОНСТАНТИН БАГРЯНОРОДНИЙ (905-959) писав: "В Карпатській області жили від давніх часів русини-скіфи, які діляться на дві частини: західні - білі хорвати, і східні - бойки". Рід Терель походить зі східньої гілки карпатських українців - бойків. Чиє прізвище в нас? Чи від кельтів,

чи від галів? Історично відомо, що після упадку Українського королівства якийсь із Терелів нобілізувався у французького короля і став підданим Франції - це сталося в 15 столітті. І по сьогодні в Франції є рід Терель.

Цікавий факт: в 1984 році у Франції відзначалося трьохсотріччя з дня народження ЖАНА ТЕРЕЛЯ, людини, яка прослужила в армії Франції... три століття. Майбутній ветеран народився в м. Діжоні в 1684 році, а в 15 років, іншими словами, наприкінці 17 століття, став вояком. Жан Терель брав участь у ста битвах. В 1777 році, коли йому було 93 роки, король Людовік XVI підвищив старого в чині - Тереля став капітаном. В 1802 році, коли Терелі виповнилося 118 років, про нього дізнався Наполеон Бонапарт і звільнив Жана Тереля від військової служби. Помер Жан Тереля в 1807 році віком 123 роки. Таким чином, почавши службу в армії Франції наприкінці 17 століття, він закінчив її на початку 19-го.

Із нашого роду завжди хтось був священиком або монахом. Наш рід підтримував Грушівський монастир, який ще в XVIII столітті тримався істинного православ'я, що його посіяв св. Кирило, який був першим єпископом Карпат. Грушівський монастир було розграбовано і спалено в 1780 році мадярським опришком-кальвіністом Текелієм. Сталося це з намови російського відпоручника цариці у Відні. На той час не було в цілій Україні такого великого і чисельного монастиря, як ГРУШІВСЬКИЙ. Так в 1391 році, коли монастир отримав право ставропігії від Царгородського Патріярха, в монастирі проживало 330 монахів та 12 ієромонахів!

Білі хорвати в 635-638 роках пересилилися до теперішньої Хорватії. Після цієї міграції трако-українських племен на Балкани залишки Білих хорватів підпали під вплив войовничих Бойків і змішалися з ними - так витворилося нинішнє плем'я карпатський українців. Від співжиття із Білими хорватами в Бойків Закарпаття залишилося декілька десятків слів, наприклад, ЧИТАВИЙ.

КАТАКОМБИ II

Терор та репресії проти українського католицького священства не стихали. В 1946 році Москвою, при підтримці МГБ, було в наглий спосіб офіційно заборонено діяльність УКЦ в Галичині. Почилися масові арешти та вивози в Сибір. Всі єпископи на чолі з митрополитом Йосипом Сліпим були заарештовані.

Церкви та монастирі держава конфіскувала, а частину передала у володіння так званих РПЦ... Щодо католиків Карпатської України, політика Москви дещо різнилася від тієї політики, що провадила Москва на окупованій Галичині.

Мукачівська Греко-Католицька єпархія, одна з перших християнських єпархій України, бере свій офіційний початок від свв. Кирила та Методія, солунських братів. Але з літописів довідуємося, що свв. Кирило та Методій прийшли на Закарпаття **ВІДНОВИТИ ДУХОВНУ СЕМИНАРІЮ** та оживити священниче життя в Краю. Як бачимо, що вже задовго до приходу великих апостолів слов'янства, на Закарпатті існувало організоване християнське життя.

Німецько-мадярська окупація скінчилася 27 жовтня 1944 року і з того самого дня розпочалася нова окупація - московська.

В Карпатській Україні було ще три єпархії, але мова піде про Мукачівську, яка опинилася під російською окупацією. В

той час під пануванням комуністів СРСР перебувало понад 700.000 українських католиків Карпатської України в межах Закарпаття; 459 мурованих та дерев'яних церков; 281 парохій, 359 священників, 35 монахів чину СВВ, що були розміщені в 5-ти монастирях, та 50 монахинь ЧСВВ в трьох монастирях. Редемптористів і студитів обох чинів на Закарпатті не було, було кілька мігрантів з Галичини.

Православних на той час на Закарпатті було близько 40.000 вірних. До 1921 року на Закарпатті ніякого православ'я не було, православ'я в нас завели російські білоемігранти та їх москвофільські адепти із місцевих. Підтримувалося православ'я чеськими грошима та сербськими і, як не дивно, сталінським режимом. Карпато-українські православні юридично підпорядковувалися патріархові Саві Сербському.

31 травня 1943 року помер єпископ Олександр Стойка, мадярофіл, людина слабохарактерна, до національного пробудження відносився негативно... Власному народові не служив. Мадярський окупаційний режим робив різні заходи, щоб на місце померлого не назначити взагалі нового єпископа.

Рим до мадяр не прислухався...

Дочасно єпархію управляв протоєрей Олександр Ільницький. Першого січня 1944 р. Апостольський Престіл іменував Греко-католицького Гайдугорозького єпископа в Мадярщині Др. Николая Дудаша ЧСВВ дочасним Апостольським Адміністратором Мукачівської єпархії. На наше щастя, у вересні 1944 року Апостольська Столиця іменувала єпископа-помічника 33-х літнього Др. Федора Ромжу, сам він називав себе і підписував Теодор.

Новий єпископ народився в Карпатській Україні, в селі Великий Бичків, дня 14 квітня 1911 року. Народився в родині залізничного урядовця. Гімназійні студії закінчив в Хусті, в 1930 році з відзначенням склав матуру. Того ж року тодішній єпископ Петро Габей висилає його на навчання до Риму, де він вчиться на філософському та богословському факультетах. 25-

го грудня 1936 року був висвячений у Римі на священника, а в 1938 році повернувся в Карпатську Україну, де його відразу було закликано до військової служби. Після п'ятимісячної служби в армії повернувся додому. В грудні - іменований парохом в с. Березове Хустського округу. В 1941 році єпископ Олександр Стойка призначив о. Теодора Ромжу професором та духівником богословів в Ужгороді. У тій праці застає його єпископська номінація.

В часи становлення національної Держави в 1938-39 роках активної участі в розбудові Української Держави не приймає. Національно пробудився з настанням російської окупації!..

Під Ужгородом точилися бої російських та німецьких наїзників, під вибухи бомб та гранат 24 вересня в Ужгородській катедрі св. Хреста відбулася консекрація в єпископи... Молодий єпископ увиходив в управління єпархією в дуже непевний час. Німецьке командування видало наказ повної евакуації Закарпаття, але молодий єпископ порозумівся із властями і цей необачний наказ вдалося застановити. 27 жовтня 1944 року мені сповнився перший рік мого життя, в той самий день німецько-мадярські війська покинули столицю краю Ужгород. Перед відступом німці підірвали всі мости і переправи разом і летовище.

Пополудні 27 жовтня в Ужгород вступили окупаційні російські війська. Росіян населення зустріло гробовою мовчанкою... Кожний надіявся, що Америка не допустить, щоб ми опинилися під комуністами. Уряд Чехії заспокоював, що ми будемо прилучені до чехословацького "демократичного" уряду... Під вечір 27 жовтня до Ужгороду приїхала чеська влада. Представники СРСР заявили, що вони Закарпаття тільки звільняють від німців та мадяр... Але вже в ніч на 28 жовтня МГБ розпочало перші арешти по цілому Закарпатті. Почалися дні чорної московської окупації, які не припинилися і по сьогодні.

На територію Карпатської України почали прибувати частини Чеської легії, яка складалася, в основному, на 92% із кар-

патських українців. Всі легіонери вороже були наставлені проти росіян, бо до 1942 року майже всі сиділи в советських концтаборах. Виходячи із ситуації, що склалася, легіонери заявили свою волю про злуку з ЧСР. Рішенням командування 18 та 30 армій СССР Легію було терміново перекинуто через Галичину на Дуклянський просмик, де дві треті легіонерів полягло. Так росіяни із Сталіном на чолі знищили військову силу Карпатської України, а фактичну владу в Карпатській Україні захопили два представники Кремля - полковник Тюльпанов та генерал-полковник Мехліс. Цих двоє чекістів відразу взялися за розшуки потрібних їм людей, щоб Карпатську Україну "приєднати" до СССР. 6-го листопада совети назначили свято "визволення" Закарпаття, в Ужгороді нові окупанти готували святочну академію...

Із Москви приїхав генерал Райхман, і в будинку нинішньої філармонії зустрівся із агентурою Москви, яка з приходом росіян почала відкрито піднімати голову. Із числа колишніх білоемігрантів та членів "товарищества ім. Духновича" росіяни почали поповнювати загони СМЕРШу. Ці ревнителі єдиної-неділімої виправдовували свою кайнову роботу в МГБ та СМЕРШу тим, що нібито вони ведуть боротьбу проти націоналізму... Каткуванням не було кінця-краю.

По обіді 6 листопада до будинку єпархії підїхало трофейне авто, в якому сидів полковник Тюльпанов та кілька автоматників охорони. Піднялися сходами в палату.

Тюльпанов: "Мне нужно увидеть, встретиться і поговорить із єпископом Ромжей, доложите, что я - полковник советской армії Тюльпанов."

Тюльпанова ввели до покоїв єпископа.

Полковник не вітаючись запропонував відразу їхати із ним на святочну академію. Єпископ відповів, що не може тепер їхати тому, що він не готовий до виступу, потрібно було його попередити. Тюльпанов почав нервувати і став наполягати в ко-нечності відвідин академії "визволення"...

Тюльпанов: "Ви мусите їхати з нами. І Ви обов'язково привітаєте советську армію за визволення Карпатської України і подякуєте батькові Сталіну. Одночасно з тим Ви зробите заклик до української молоді вступати до червоної армії і попросите Сталіна особисто та уряд СССР, що "віковічне прагнення" українського народу Карпат злучитися з СССР, накінець, сповнилося і Ви попросите про таку злуку".

Ромжа: "Я можу висловити подяку тільки Господу Богу за те, що війна кінчається та прохати у Всевишнього мир на землі".

Тюльпанов: "Ето что, отказ? Ви должны поехать, иначе последуют принуждения... Ми этого не понимаем, едемте!"

На академію було зігнано кілька сотень осіб із цілого Ужгороду. Привезено було єпископа Т. Ромжу. Люди мовчали. Довкола будинку стояли озброєні вояки та старшини советської армії. Перед окупантами вгинали свої гнучкі спини Лінтур, Туряниця, Ваго і Ваш. Повідайчик бігав, розносячи квіти...

Єпископа підвели до мікрофону, настала тиша, неприємна і гнітюча. Відчуття було приречених...

Єпископ привітав зібраних, висловив подяку Небесному Вітцю за те, що війна кінчається без більших жертв з боку нашого народу... По залі прокотився зневажливий шум, люди почали викрикувати: "А мадяри?!", "А чехи?!" "Чи то менші жертви?!" Цілій Карпатській Україні вже була відома трагедія Дуклі. Росіян за це ненавиділи і зневажали. Слова владики вразили серця навіть мало свідомих. Під кінець владики подякував батькові Сталіну за успішне ведення війни та за "визволення"... і попросив про віковічну "мрію" з'єднатися із російським народом в одній державі. Заля приголомшено мовчала...

Промову єпископа опублікували часописи "Закарпатська Україна" та московська "Правда". Тимчасовим Урядом Карпатської України стала, так звана, Народна Рада, фактичним керівником якої був генерал Мехліс, номінальними - Ваш і Туряниця. Членами Народної Ради було обрано одних комуністів, більшість із яких не були українцями, а також із числа правос-

лавних. Через дев'ять місяців "самостійності" автохтонів із Уряду було усунуто, не дивлячись на те, що вони були вірними псами Москви, а на їх місце приїхали із Росії "вірні сталінці"...

Комуністичні народні комітети та члени народної міліції були вибрані із різного шумовиння міст і сіл Краю: дезертири, різні кримінальні злочинці та місцеві комуністи із мадяр та жидів. Ці "демократи" розпочали готувати акт "возз'єднання" з СССР. Це було першим і найбільш важливим завданням Народної Ради.

Запанував на недовгий час мир. Греко-католицька Церква Карпатської України користувалася великою популярністю і Москва розуміла, що це не Галичина і Церкву поки що чіпати не потрібно... Але від знищення Церкви не відмовилася. Паном цілого життя всього Закарпаття став московський жид Тюльпанов. Генерал Мехліс виїхав до Москви.

В квітні до Ужгороду прилетів Микита Хрущов, де йому місцеві правителі підсунули вродливу професійну проститутку Магду Сабо. Хрущов втратив голову.

В Народній Раді розпочалася гризня за портфелі між місцевими комуністами із автохтонів та між жидами... Програли жиди. Хрущов ненавидів це плем'я, як ненавидів і українців. Але Магда була молода і вміла себе подати. У неї були із жидами особисті порахунки.

В 1945 році розпочалися процеси над "ворогами" народу... Маріонетковий Уряд К.У. виконував ролю ката, а третейським суддею був полковник Тюльпанов. В Рахові було заарештовано о. Петра Дем'яновича, через п'ять місяців його було розстріляно в Ужгородській тюрмі. В Требушанах було заарештовано о. Євгена Пасульки, із Нового Села о. Степана Чижмаря, із с. Богдана о. Івана Егрешія. Арешти провадилися ночами. Де не мали сил вправитися місцеві квіслінги, закликалися на допомогу російські окупаційні війська...

В Затишному було в страшний спосіб замордовано двох братів, один із яких був православним священиком. П'яні офі-

цери вночі прийшли до хати священика Сабова і почали вимагати вина... Священик віддав пляшку вина, яке тримав для Євхаристії, більше вина в хаті не було. Через якийсь час п'яні вернули назад до хати і зажадали вина... Розпочали пошуки. Вина не було. Тоді розлютовані російські офіцери в страшний спосіб замордували обох братів.

Обуренню не було меж. Люди відкрито розпочали говорити, що росіяни гірші мадяр. Командир полку був людиною совісною і наказав розшукати винуватців. Полк вишикувано на сільській толоці. Сільчани розпочали впізнавати вчорашніх п'яниць. До цього мордерства додалося ще й згвалтування 14 літньої дівчинки із Берегова. Вояки і офіцери в страшний напрузі стояли перед селом. Кожний із них розумів, якщо селяни покажуть на винуватця, кара неминуча. Їх знайшли. Суд був коротким. Два вояки і один офіцер були розстріляні тут же, на вигоні...

Але несмак до росіян ставав все більшим. До цього додавалося все, а багато було і перебільшено і взагалі розповзалися несусвітні небилиці, ніби російські вояки із одного будильника наказували дядьками зробити кілька менших і т. п. І все-таки ми жили, хоч і під окупацією, але самотійно. Та ця самотійність була примарою... Сталін не думав давати нам волі, ні віддавати нас до ЧСР.

Арештовано в с. Жнятині о. Федора Дурневича, відразу по його арешті росіяни почали відбирати від нас церкви і передавати "православним"... Із Москви повернувся протоігумен Теофан Сабов, який за мадярського панування вірно служив фашистам. 7-13 грудня у Москві відбулися переговори закарпатських православних про злуку із московським патріархатом, головою на цих переговорах від православних Закарпаття був ігумен Теофан, на Закарпаття повернувся протоігуменом. В околицях Хусту він розпочав гоніння на греко-католиків. Після повернення протоігумена Теофана із Москви розпочалася відкрита боротьба проти нашої Церкви.

Цікаво, що офіцери регулярної окупаційної армії більш прихильно ставилися до нас, ніж працівники МГБ на чолі із полковником Бойком. Іноді навіть регулярні війська досить вороже ставилися до акцій МГБ... І все ж окупація від цього не ставала легшою. Величезна кількість полонених німців та мадярів працювала на різних об'єктах місцевої промисловості. Сердобільні українські жінки передавали полоненим хліб, молоко та городину. Прості вояки дивилися крізь пальці на ті дарунки, але офіцери забороняли носити їжу полоненим. Серед полонених були і наші люди, яких насильно брали до війська як мадяри, так і німці та румуни. В грудні всі місцеві вояки, що були в полоні, були звільнені - це був крок замирення перед "приєднанням"...

Тюльпанов лютував. Він дав православному єпископові та кліру на допомогу міліцію і МГБ і розпочалася масова нагінка на католицьких священиків. Церкви зачинялися і віддавалися православним. Москва ділила Карпатську Україну релігійно і з того користала.

Міністром культури Карпатської України Тюльпанов наставляє комуніста, активного члена "Товарищества Духновича" Петра Лінтура. Саме Лінтур в часи чеської окупації був ініціатором створення партії, яка носила назву: "Більшовицька православна партія"... Маленька Карпатська Україна вкрилася мережею концтаборів та тюрем! Уряд Карпатської України не мав свого "сибіру", із чого дуже шкодував. А Москва, граючись в "демократію", покищо в'язнів із Карпатської України не вивозила в свої концтабори, покищо ми були іноземці... В той час тюрми були в Ужгороді, Хусті, Берегові, в Мукачові та Замковій горі, а також п'ять концтаборів.

В пресі появилися пасквілі проти католиків та проти Церкви. Духовенство називалося клубком фашистів та реакціонерів... Вчорашні чорнорубашечники та комуністи служили тепер одному хазяїну.

Брехня була явна і облудна. Люди почали обурюватися.

Ціле Закарпаття знало, що всі васи́ліяни Краю були в 1941 році заарештовані і вивезені до Будапешту.

Суди і арешти не припинялися. Загони Української Повстанської Армії, які діяли на теренах Галичини та Прикарпаття, не порушували кордонів Карпатської України, щоб не спровокувати Москву на введення ще більшого числа окупаційних частин советської армії... Сталін знав, що робив.

В червні місяці було заарештовано першого Прем'єра Карпатської України монсиньора Августина Волошина. Прем'єра вивезли до Москви і примістили в Лефортовську тюрму, де 13 липня 1945 року Прем'єра було знищено. Від Прем'єра домагалися, щоб підписав возз'єднання із СССР...

Після смерті Прем'єра Августина Волошина Москва розпочала, через голову Уряду Карпатської України, переговори із урядом Бенеша про долю Карпатської України... Ми були приречені.

Наприкінці серпня 1945 року ЧСР і СССР підписали угоду, за якою Чехословакія відмовлялася від північно-східних земель Карпатської України в користь СССР. Південно-західний край - Пряшівська Русь - відійшов до ЧСР. Частина Мараморешу - до Румунії та 310 кв. км до Мадярщини. Ми доживали останні дні самостійності...

Шостого листопада відбулося святкування першої річниці "визволення" Карпатської України від німецько-фашистських загарбників, під час "свята" було проголошено "добровільну" злуку із СССР.

26-28 лютого 1946 року Закарпатська Україна, її східньо-північні землі переіменовано на Закарпатську область, як складову частину УССР. Ми перестали існувати навіть на мапі Європи.

Хоч 29 червня і було офіційним днем "злуки" із СССР, але до лютого 1946 року певності, що росіяни будуть в нас не було... Люди все ще надіялися, бо дуже хотіли надіятися, що росіяни відійдуть геть... Але життя помалу увіходило в звичну советську

колію. Почалася націоналізація. Були націоналізовані всі школи. Учителям заборонили ходити до церкви, а в школах припинили викладати Закон Божий. В Ужгородському Університеті на факультетах: медичному, природничому, історичному та фізико-математичному - мова викладання МОСКОВСЬКА. Професура, в основному, з чужинців... При всіх середніх школах для старших класів - обов'язкове начання військової справи, діють при школах політруки. Магазини пустіють...

ВБИВСТВО!

*"Дзвонить ніч на площі Юра.
Хрест, неначе ключ могутній
І стає, мов тінь похмура,
нерозгадане майбутнє".*

Б.-І. Антонич

Де і коли почалося апостольство вірних?

Народження дало поштовх Новому слову. Тут, біля ясел, бере свій початок апостольство вірних - це прості пастухи понесли у світ світло Правди, не боячись за своє життя і не думаючи про наслідки - **ВОНИ ПІШЛИ ПРОПОВІДУВАТИ ТЕ, ЩО ПОБАЧИЛИ.** Іншими словами: ці перші, вірні Ісусові, пішли свідчити між народ...

В сьогоднішніх часах СВДЧЕННЯ ВІРИ - це геройство і велика любов, що опирається на послух. Але, щоб АПОСТОЛУВАТИ, спершу потрібно знайти Ісуса і не тільки знайти, але й пізнати. Із щирістю та відданістю приходимо до ДОМУ ХЛІБА, щоб, наситившись Його наукою, розійтися апостолами поміж "вовків світу сього..." Іноді, в хвилину розпачу, що є людське, просимо і благаємо: Господи, за що? Скільки ще терпіти?

Терпіння та наруга розповзлися по Україні, як та велетенська гадина, що бажає тільки одного - нашої цілковитої смерті. Якщо сам собі не допоможеш, ніхто тобі не допоможе. Наш нарід філософ, а жаль, що більшість українських політичних діячів не дослуховувалася до голосу народу... Що ця більшість чомусь достосовувала свої бажання і наміри до чужих впливів та чужих ідей, тих ідей, що не мали ґрунту на нашому полі, ні розуміння в народі.

У 1918 році український народ вибухнув вогнем національної ідеї і національною ідеєю Державного будівництва, але наша зсоціалізована марксистською ідеологією інтелігенція знищила українське державне життя. Ми втратили УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ тоді, коли Петлюра та Винниченко підняли повстання проти ГЕТЬМАНА, повстання, підперте московськими багнетами...

Російська окупація Карпатської України просліпила не одного сліпого. Ті, що ще вчора не хотіли визнати себе українцями, за короткий період прозрівали. Ті, що вчора байдуже відносилися до національної ідеї Самостійності, саме за російського панування наворачталися до народу і ставали прозелітами національного протистояння.

Така сама метаморфоза відбулася і з нашим владикою Теодором Ромжею. Я б сказав, що період його активної діяльності розпочався з грудня 1945 року. Розпочався період Покірності і Супротиву.

Покірність Богові і супротив Сатані. Любов до Бога і "ні!" Сатані. Послух Богові і протиставлення Сатані. Про діяльність

цього періоду нашого владики-мученика потрібно писати окрему книжку, яка б стала катехизмом ЛЮБОВІ і СУПРОТИВУ.

У народніх школах Карпатської України велика кількість вчителів була із священства. Комуністичний уряд повикидав із шкіл усіх учителів, які не хотіли відмовитися від віри в БОГА. На добру працю: вчителем, лікарем, службовцем - міг стати тільки комуніст... Для того, щоб молодь відбити від Церкви, уряд разом з окупаційною адміністрацією у неділі роблять різні змагання, так звані "культпоходи" у кіно, різні забави та дармову працю для еліти комуністів...

Перший супротив нашого владики проявився саме на цьому тлі. Єпископ видає звернення-розпорядження до всіх своїх священників, щоб посилили катехизацію молоді в Церкві.

Росіяни, зверху, розпочали продуману акцію по споюванню молоді алкоголем... Із магазинів та яток пропала більшість потрібних продуктів. Але натомість з'явилася горілка - "Московська водка", яку привозили із глибин здеморалізованої Росії і розвозили по всіх торгових точках Закарпаття.

Єпископ бореться і проти цього зла. І так ця російська акція мала малий успіх. Тверда основа моралі нашого народу, стійкість культури християнського католицизму не давав і ніколи не дав росіянам цілковито перетерти нас і знищити.

Єпископа почали власті залякувати і грозити Сибіром. Але єпископ зрозумів, що його дні полічені і що росіяни прийшли на нашу землю тільки з однею метою - знищити нас, як нарід. Що росіянам не стояло на тім, щоб ми стали комуністами, росіянам потрібна була наша цілковита асиміляція і знищення.

Дехто помилково думає, якщо б ми прийняли безоглядно комуністичну ідею, то тоді б окупант нас помилював... Ні! І - ні! Ніякого росіянам національного комунізму не потрібно було.

За короткий період, прикриваючись ленінською ідеоло-

гією, росіяни винищили цвіт нашої інтелігенції. Що не доби́ли фашисти, те доконали росіяни. Вістки із Галичини чорним крилом страху та безвиходу війну́ли над Карпатською Україною. Арешти українського єпископату наприкінці 1945 року на Галичині підняли велику хвилю релігійного супротиву росіянам. Молодь перша почала збиратися на великі спільні молебні. Священики вечорами приходили на такі молебні і гарячими проповідями вчили, що правдивий християнин не може спокійно прийняти владу антихриста і бути подвійним у житті. Наші священики розпочали широку катехизацію дітей саме під час цих молебнів. Матері та бабусі приводили велику кількість дітей на ці Богослуження, де молодь запалювалася священичими проповідями.

Арешти не припинялися. В такому стані внутрішньої війни супроти українського народу росіяни розпочали третій рік свого окупаційного життя на Карпатській Україні. Вся Західня Україна вже була релігійно знищена. Всі церкви та монастирі були передані у володіння так званої російської православної церкви, церкви, яка за владарювання комуністів стала їх очима і вухами серед окупованих народів цілого ССРСР.

Тиск на єпископа не припинявся.

На свято Успенія БОЖОЇ МАТЕРІ, як завжди, вірні нашої Церкви збиралися на Чернечій горі в Мукачеві. Так було і цього разу. Якщо попередні рази на свято приходило до 25.000 вірних, то цього разу довжелезні колони вірних із сіл і міст краю великими масами йшли до своєї твердині. Практично, відбулася масова демонстрація у підтримку єпископа. Підйом настільки був великий і вражаючий, що навіть православні, духовно прозрівши, пішли на прощу цього великого свята карпато-українців. Тоді ще ніхто не знав, що то наше останнє легальне свято на Чернечій Горі, що монастир вже вирішено передати росіянам... На свято прийшло понад 93 тисячі вірних.

Тюльпанов та його підручний майор Кульчіцкий лютували. Вкупі із місцевими безбатченками рішенням Облвиконко-

му було накладено штраф в сумі 21.000 радянських рублів, а також від кожного священика зажадали власті по 1.000, мотивуючи це тим, що Церква отримала поважні суми з цієї прощі...

В пресі з'явилися брутальні статті супроти релігійних організацій Марійської Дружини, Товариства Серця Христового та Апостольства Молитви. НКВД розшукувало фонди цих товариств, щоб відібрати гроші і в такий спосіб спинити активність Церкви...

Майор Кульчицький їздив по селах і намовляв наших священиків на перехід до православ'я, обіцяючи при цьому вигідне життя та церковні чини в ієрархії РПЦ. Якщо до цього окупаційні власті переслідували, в основному, священство із різних конфесій та домінацій, то тепер, потроху, розпочали обережне цькування наших Василян. Нарід любив Василян і пропаганда окупантів не мала успіху. Перед вище описаними подіями, 22 березня 1947 року до Ужгороду було викликано настоятеля ОО. Василян на Закарпатті о. Антонія Мондика, а також ігумена монастиря на Чернечій Горі о. Івана Сатмарія. Приїхавши до Ужгороду, обидва Отці Василяни пішли і помолилися на Кальварії в капличці, де було поховано вірного сина Карпатської Русі о. Михайла Лучкая, а звідам подалися отці в Облвинком.

На них вже чекали. На подвір'ї стояли два вантажні автомобілі, в яких розвозили в'язнів, та кілька десятків автоматників. У вестибюлі на них чекав майор Кульчицький та ще якийсь невідомий у цивільному. Не вітаючись, повели отців на третій поверх, де в кімнаті вже сидів П. Лінтур, Туряниця, Ваш, полковники Бойко і Тюльпанов і якийсь російський батюшка...

Тюльпанов:

"Ми вирішили з товарищами, що настало время поговорить с вами от імені правительства. Товарищ Сталін обеспокоен судьбой карпатоукраїнцев і їх будучим, а поэтому Ви должны сделать выбор: ілі Папа, ілі родная церковь с родним народом. Ми не можем допуститъ, чтобы капиталисты і Ватиканская агентура імелі

вляніє на наше соціалістическое общество. Ви должны подписать вот этот документ!

На столі лежали дві Деклярації про добровільний перехід в лоно РПЦ, перед словом "РПЦ" стояло - "матері"... О. Іван Сатмарі заявив, що готовий їхати відразу в тюрму. НКВДисти не чекали такого повороту. Ще трохи поговоривши на різні теми, відпустили священників додому. Майор Кульчіцкий, прощаючись, сказав, що на цьому розмова не скінчилася.

І дійсно не скінчилася. 24 березня монастир на Чернечій Горі було оточено військами місцевого гарнізону, через міст на Латориці нікого не пропускали. Капітан Вікторов із майором Кульчіцким ввійшли до трапезної. Братія і священники мовчки повставали...

Ігумен о. Іван Сатмарі спитав, чого прибулим потрібно в монастирі. Кульчіцкий наказав відділити священників від монашої братії, а тоді звернувся до всіх з короткою промовою, яка зводилася до одного: добровільний перехід в "череву" РПЦ, при цьому заявив, що якщо братія і священство не підпишуть Деклярації, монастир буде зрівняно з землею, а всіх священників та монахів чекає СИБІР. О. І. Сатмарі повернувся лицем до братії і сказав: "Робіть так, як ваша совість каже... БОГ видить і БОГ з нами".

НКВДист лютував. Ніхто не підписав московське псевдоправослав'є... Тоді капітан батальйону наказав забрати із собою білизну, а все інше залишити. БУЛО МОНАХІВ ТРИДЦЯТЬ ОСІБ. В кожне вантажне авто погрузили по 10 монахів. В той час, як НКВД вело під конвоем католицьких монахів, в монастир входили православні окупанти... Якийсь монах в московському засаленому ковпакові підійшов до о. Сатмарія і сказав: "Ми вас не гонимо, хто хоче, нехай лишається з нами..." На ранок всіх 30-ть монахів із ігуменом було депортовано в с. Імстичево, де їх примістили в останній твердині українців-католиків Імстичівському Василянському монастирі. Втрата Василянського монастиря на Чернечій Горі була важким ударом для Церкви, але не смертельним. Церква поступово почала пе-

реходити в катакомби.

Наприкінці жовтня 1947 року єпископ Теодор Ромжа разом із своїм секретарем поїхали в с. Лохово, де правив о. Васьоко із Дубрівки. В бричці їхало двоє богословів та о. ПЕТРО ОРОС. В селі мало відбутися посвячення церкви. Після посвячення о. Петро Орос городами подався в сусіднє село, а владика залишився ночувати. Серед ночі в село вїхала якась військова машина, вояки шукали вина...

27 жовтня в понеділок ранком єпископ із двома богословами та одним священником виїхали польовою дорогою із села. Доїхали без жодних неприємностей до шосе: УЖГОРОД - МУКАЧЕВО. Проїхавши кілька хвилин по шосе, у бричку єпископа врізався на повному ходу військовий автомобіль. Від удару бричка розлетілася, коні були вбиті на місці, а єпископ із товаришами по нещастю опинилися в рові, але живі. На грузовикові їхали вояки російської окупаційної армії. Побачивши, що єпископ встає із рову, а його товариші подають ознаки життя, позіскакували із автомашини і почали прикладами автоматів розбивати голови у потерпілих...

Помордувавши єпископа та священників, вояки втекли з місця злочину. Під вечір селяни привезли єпископа та його товаришів до Мукачівського госпіталю... 30 жовтня єпископ прийшов до пам'яті, але не міг їсти. Тільки пив воду. Попросив, щоб його висповідали, після сповіді попросив, щоб йому дали бритву і він сам поголився, - ця вістка облетіла ціле місто. Люди з цілого Закарпаття почали сходитися до лікарні.

Ввечері 31 жовтня головний лікар наказав всім працівникам хірургічного відділу покинути приміщення... За дві доби до вище описаних подій в лікарні появилася нова "хірургічна медсестра"... Хто була ця особа, так ніхто і не взнав - таємна дівка, знана тільки своїм хазяям... Вона "по секрету" сказала одній із опець, що вона пов'язана із УПА і була там довший час медичною сестрою... Але їй довір'я не було і до єпископа вона не мала доступу.

Головний лікар сам дивився, щоб у хірургічному відділенні нікого не було. Прийшов він разом із таємничою медсестрою. Закрившись у кабінеті, чекали на слухну мить. Серед ночі дзенькнув телефон. СВДОК підняв слухавку, телефонували із Ужгороду. Чоловічий голос російською мовою спитав: "Ромжа умер, ілі нет? Почему так долго тянете..." Свідок страшенно налякався. Владика живий, здоров'я краще, а тут говорять про смерть... Через півтора години приїхали троє осіб у цивільному і почали опитувати, хто брав слухавку. МГБ зрозуміло свій промах.

А в цей час розігралася звичайна для тих днів трагедія. Головний лікар, жид за національністю, разом із "медсестрою" зайшли до палати, де лежав єпископ. "Медсестра" несла тачку із шприцами... Після заштрику "медсестра" негайно пішла із лікарні. Її більше ніхто ніколи не побачив. Єпископ помер через кілька хвилин.

Головний лікар особисто звітував перед майором БІЛИМ (жид) про смерть єпископа. Вже будучи полковником, в 1962 році Білий розповідав моєму няньові про те, як МГБ розробило операцію з двійною підкладкою. Справа в тому, що МГБ розпустили чутки, що єпископа вбили бандерівці і особа, яка дала заштрик єпископові, була бандерівкою, а, потрапивши в руки МГБ, про все призналася...

1-го ЛИСТОПАДА ТЛІННІ ОСТАНКИ МУЧЕНИКА НАШОЇ ЦЕРКВИ - ЄПИСКОПА ТЕОДОРА РОМЖІ, БУЛО ПЕРЕВЕЗЕНО ДО УЖГОРОДУ, ДЕ І ПОХОВАНО В КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ, а сталося це в понеділок, 3-го листопада.

ЩО РОБИТИ?

Життя входило в колію нових відносин. Комуністом міг стати будь-який волоцюга, лиш би мав доказ, що він із бідняків, тепер щиро вітає росіян, як "визволителів" і непримиренний ворог Церкви... Як говорять свідки тих подій, в комуністичну партію хлинули всілякі покидьки суспільства... Неуцтво, забо-

бонність та непомірна пиха наповнювали тодішніх, як і нинішніх, членів КПСС і люта ненависть до рідного народу.

У мого няня був знайомий секретар райкому, завжди, як потрібно було їхати на виклик начальства чи то в Київ або в Ужгород, він вночі тайком їздив до відомої в нас на Закарпатті ворожки. Ворожка із Арданова радо приймала такого знаного клієнта... А клієнт не скупився на гроші...

Я ніколи, повторюю, НІКОЛИ не чув із вуст комуністичної "еліти" КПСС, щоб вони коли-небудь розмовляли про культуру Краю, про покращання життя народу. Всі розмови точилися навколо плянів поїздок в Київ та Москву, які і де найкращі жінки, як і де можна "заробити" грошей, так званих "лівих"...

Кругова порука між ними була залізна. Скільки кримінальних злочинів покривала комуністична мафія, що творилися в їхньому колі, про те знають тільки "архіви" їх чорних душ.

Як я вже говорив, Микиті Хрущову, місцеві лідери партії підсунули молоду і вродливу професійну проститутку. Справа в тому, що в період ЧСР та мадярської окупації не бракувало лупанаріїв. Хрущов закохався насправді і готовий був оженитися на Магді... але... На заваді стали націоналісти. Крайовий

провід ОУН СБ, отримавши докладні інформації про "коханя" генсека, опрацював план операції, щоб вбити Хрущова. Детально опрацьований план доручено було виконати тодішньому надрайоновому Провідникові ОУН СБ Олександрові Васькові. Чекалася слушна нагода... І така нагода трапилася. Хрущов скучив за коханкою і в одну із літніх ночей 1945 року військовий літак приземлився із генсеком на ужгородському летовищі. Заким готувався ескорт охорони, націоналісти підготували засідку біля катедрального собору св. Хреста. На бані собору, всередині, сиділо троє гранатометчиків, ще з десятка боївкарів засіли навколо собору.

Але Хрущов не поїхав із ескортом, а сів в автомобіль і поїхав так, як того забажав, наказавши ескортові їхати маршрутом... Колона авт порівнялася із собором, враз почувся наглий свист і в ту ж мить з бані собору полетіли гранати. Вибухи стрясали вулиці і прилеглі будинки... Почалася пожежа... Боївкарі без втрат відступили, серед вбитих Хрущова не було. Микита в цей час розкошував в обіймах мадярської куртизанки...

ОСІНЬ.

1951 рік був роком переселень... Закарпатців переселяли в новостворену Ізмайльську область... А до нас в Закарпаття плило московське шумовиння із голодних міст і сіл Росії. Їм давали найкращі будинки та міські квартири, а місцеве населення не мало можливості отримати кутка для прожиття... Але найгірше було закарпатським циганам. Тюрми в Хусті та Ужгороді були переповнені в'язнями із циган. Цією групою населення Краю ніхто не займався. Злочинність між циганами була майже сто відсоткова.

Події 1956 року у Мадярщині підняли хвилю ненависті до росіян і в нас на Закарпатті. Багато закарпатців мало в Мадярщині родичів і інформації, що напливали звідтам, додавали відвагу і нашій молоді...

В горах почали творитися бойові групи... На той час вже повернулися перші політв'язні, ті, що були заарештовані мало-

літками... Через Румунію дехто із них добиралися до Мадярщини.

Піднесення було надзвичайне. Захід продав мадярську революцію... Через Закарпаття посунули ешелони на Урал із мадярською молоддю. Ужгородська тюрма була переповнена юнаками з гір.

В моєму житті стався перелом. Я познайомився із "хлопцями" з лісу.

Весною я разом із братом, напередодні подій в Мадярщині, однієї неділі пішли до лісу. Ми вже давно облюбували собі гарну місцинку під полониною в дикому пралісові за кілька кілометрів від Вичі. Йшли потоком, так легше було добиратися. Близько обіду, коли сонце стояло над нашими головами, ми прийшли до того місця, яке собі були попередньо вибрали. Невеличка полянка, оточена густими смереками та бучками. Ліс в тому місці був мішаний.

Понад гірським потічком росла ліщина та чорна вільха, оповита хмелем. Величезні лопухи розрослися в правому кінці полянки. І як такі могли вирости? Папороть кількох видів була така велика, що ми могли сміливо в ній ховатися. Дикі суниці, в нас кажуть: ягоди, були кохані і вже були між ними стиглі. Я вирізав із кори вільхи козуб і трохи назбирав суниць, а Борис розпалив вогнище, він умів так розкладувати вогонь, щоб не було диму. Настроювавши рожники, почали пекти солонину.

Враз застрекотала сорока-сойка. Кричала, як недорізана. Ми причаїлися. Над Вичею проторохкотів гелікоптер. Ми його не бачили, а тільки чули шум його мотору...

На одній із смерек, густій і високій, ми з братом збили із дощок та жердок гарну хатинку, де ми часто ночували і мали сякі-такі припаси та дещо ізлюбимих книжок. Мали ми і зброю.

Ми почули стрілянину. Довгі черги скорострілів прошивали тишу лісу. Почулися вибухи гранат. Ми залили вогонь і полізли до нашого сховку на смереку. Як вже вилізли на дерево, побачили, що не набрали води. Борис поліз донизу за водою.

Через якийсь час ми вже обидва сиділи у вигідних позах і догадувалися, що би то могло означати...

Я задрімав і незчувся, як заснув. Прокинувся від того, що Борис тормосив мене і шепотів, щоб я поглянув донизу. Наша халабуда на смереці була замаскована так, що побачити її знизу не було можливості, навіть знаючи, де вона розташована. Дивимося. Біля нашого залитого вогнища стоять озброєні люди. Хто? Чекісти чи лісовики - не знаємо, бо одяг на них військовий...

Один із них поранений. Важко дихає, ми чуємо кожне їх слово. З часом переконаємося, що то лісовики... Троє розмовляють по-нашому, а двоє, як галичани. Розпалюють вогнище, старший заспокоює, що це місце добре і немає чого боятися погоні. Москалі сюди не доберуться, бо не знають, що до полянки можна дійти тільки руслом потічка.

Я захотів на сторону. Нема мочі терпіти. Що робити? Вирішив потихеньку злізти із смереки, так і роблю. Зліз. Велика папороть закриває мене від лісовиків. Чую їх голоси. Трохи відійшов і роблю свою справу. Не лісовий запах рознісся навколо... Голоси вмовкли, а я почав добиратися до дерева. Вже як взявся за перші два суки, тріснула суха галузка... Ніби постріл уночі. Я задеревенів.

Заклацали запобіжники і в мій бік хтось із лісовиків обережно просувається. Я почав і собі потихеньки відходити в напрямкові потічка. Майже не дихаючи, стаючи на пальці, посуваюся крок за кроком. Присів. Чую: "Свіжое!" Отакої, тепер вже знають, що тут хтось є. Плазую травною поміж папороть, накінець потічок. Присів і набрав із потоку води в пригорщі. П'ю і думаю, що би нам робити? Нагинаюся ще за пригорщею води, а в цей час щось холодне впирається мені між лопаток. Хтось шепотом питається: "Ти чій?" Я мовчу, бо не знаю, що казати...

- Ну, що мовчиш? Як ти тут опинився, що робиш?

Я й далі не відповідаю, мовчу. Чоловік почав мене обшукувати. Добрався до черева, де за широким паском у мене стирчав "Нуль-ахт"... Свиснув і каже:

- То ти, що за опришко, ну, говори!

Кажу, що я із Волівця. Питається мене, чий я є. Говорю, що із Терелів...

- Василь - то твій брат?

- Айно! Тільки двоюрідний...

- Хміль Ферко ко тобі?

- Вуйко, - відповідаю і дивлюся в бік смереки.

- Ти що, не один, ще хтось тут є?

Мовчу. Бере мене за руку і веде до тих, що біля вогнища. Підходимо. Пораненому вже зробили перев'язку, але мало бинтів, і кров сочиться через слабо накладену марлю...

- Друже провідник, що б'демо робити, немає чим перев'язати рану. А се що за птаха?..

Я роздивляюся, нікого не знаю. Одного ніби видів літись, як був у Голятині в бабчиній хаті, він тоді в Погарах вівчарив.

Догадався! То один з Криваничів з Рикіт.

- Осипе, а що тут робиш, ти знову втік із дому?

- Нікуди я не втікав, ми прийшли в хашу на неділю і суботу.

- Як то - ми, а де другий? Ану, показуй!

І сам каже своєму зверхникові:

- Та се Терелі, закляті хлопці, певно повтікали із дому...

Середнього зросту лісовик із буйним каштановим чубом підходить до мене, на бороді в нього підківкою шрам. Відбирає в напарника мого пістоля і дивиться.

- Набої маєш до нього?

Махаю головою, що так.

- Може би ти поділився із нами, як?

Я трохи осмілів і дивлюся, як би втекти. Вони, видно, зрозуміли мої наміри, бо щільніше стали навколо мене. Старший дивиться на мене і питається, чи то правда, що я не один. Я мовчу. Криванич махає рукою і каже:

- Лиши го.

- То ви пекли солонину?

Махаю головою, що так.

- А де другий, що мовчиш?

В цей момент підходить Борис. Із наших запасів подає пакунок із ватою і сувій бандажної марлі, скляночку йоду та зеленки.

Один із "галичан" підходить і бере те все від брата, а затим каже:

- Це середульший із тих Терелів, їх батько комуняка...

Брат дивиться на нього і говорить:

- Сам ти комуняка.

Всі сміються. Старший питається, чи маємо щось їсти, відповідаємо, що так, маємо. Борис відходить і лізе на смереку, за ним слідом Криванич. Через деякий час вже обидвоє коло вогню. Позносили картоплю, солонину, цибулю, ковбасу і халву. Я дивлюся на халву і шкодую, що мені із неї мало що перепаде...

- Друже провідник, там у них цілий склад: і дегтяря мають та п'ять дисків до нього.

- Де ви то набрали, - питається старший в мене, - що мовчиш? Кажі, раз тебе звідають.

Кажу, що знайшли. Переморгуються.

Вогонь розгорається. Пораненого перев'язують і він засинає. Через деякий час готова картопля. Смажимо солонину і їмо. Борис приносить води із потоку в кантині, що ми принесли із дому. Хлопці не знають, як бути з нами. В цей час чути вдалині гавкіт псів...

Посхоплювалися з ніг, беруть зброю. Ми з братом також. Заливаємо вогонь...

Справа в тому, що наша полянка з трьох боків оточена глибокими ярами, а з четвертого боку тече потічок і віддаляє нас від лісового болітця, через яке не так легко перебратися. Хлопці закидують вогнище травою і гіллям. А брат витягає полотняний мішечок, в якому перець і доган і розтрясає навколо... Почувши запах догану, хлопці кажуть: "Не розмітуй, дай нам..."

Всі семеро ліземо на смереку, Криванич і "галичанин" допомагають пораненому. В нашій халабуді розміщуємося, ще б трьох стало. З вершечка смереки гарно видно навкруги. Але не

бачимо нічого в тім напрямкові, звідки чути було гавкіт псів. Нагло тишу розітнув постріл. Ми повитягували голови і дивимося. Нікого. Сидимо і чекаємо, може десь ще щось озветься. Але довкола німа гнітюча тиша. Так дочекалися вечора. Прийшла ніч. Спимо і не спимо. Над ранок Борис лізе донизу, через якийсь час вертається і каже, що довкола все спокійно...

Минули субота і неділя. Пораненому запалилася рана. Потрібно ліки. Ми збираємося додому. Михайло Штаєр питається, чи ми би не принесли ліки і меду, щоб робити палинята і прикладати на рани.

Домовляємося, коли прийдемо, і якщо зможемо, то принесемо все необхідне. Через кілька годин ми дома. Батько в командировці, а мама одна, від неї легше викрутитися. Але як від мами набрати йоду і марлі та вати? Все те стоїть у великій кімнаті, де сплять родичі. До мами прибігає Бреховка, дружина начальника міліції, що приїхав на Закарпаття як десятитисячник...

Питається в мами, чи не піде в кіно: "Очень хорошая картина, Маруся, йдьом". Мама похапцем дає розпорядок кому що зробити і йде в кіно. Евріка!

Ми, не змовляючись, йдемо в її кімнату і нишпоримо по всіх закутках. Борис знаходить няньову зброю. В нього під стіною зроблено тайничок, а в ньому зброя: пістоль "ТТ", автомат "ППШ" та кілька гранат і набої... Диски не чіпаємо, беремо із розсипаних і одну гранату. Набираємо вати і марлі. Я йду на другий поверх, де живе наша квартирантка - лікарка Ніна, молода, тільки-но закінчила Вінницький медичний інститут, родом із Черкащини. Вона також пішла в кіно. Знаходжу ключ і відчиняю двері. Висуваємо куфер і беру в неї два вальки вати та пакунок марлі. Знаходжу якісь ліки, але не знаю, що то є. Частину прихоплюю із собою. Пхаємо те все в заплечник, місце ще є... Хліба в хаті небагато. Якщо взяти, мама догадається, що ми комусь віддали. Що робити? Борис насипає муки в мішечок, яких п'ять-шість кілограмів. Набираємо солі і сірників. Беремо няньові цигарки, брат виймає кожну пачку і обережно відсло-

нює і витягає по дві цигарки, так пройшовся по всіх пачках...

Меду дома немає. Але мусимо йти. Мама приходить із кіно і лягає спати, перед тим подивилася, чи ми спимо. Нам не спиться. Через яку годину встаємо і на пальцях вибираємося із грузом на вулицю. Городами, через річку, пробираємося до "опельниці". Треба йти через поле, щоб перейти ріку і правим берегом Вичі добиратися до місця. Вирішили йти лісом понад ріку. Біля моста хтось курить. Ми присідаємо і роздивляємося. Місяць світить як електрика...

Йдемо далеко в обхід. Кожна-одна тінь від кущів ялівцю лякає нас і ми, геть мокрі від старху і напруги, добираємося до нашого потоку, тепер вгору потоком. Бредемо. Вночі не так, як засвітла. Але йдемо і падаємо, я потерпаю за муку, що з неї буде, бо заплічник вже кілька разів викупався...

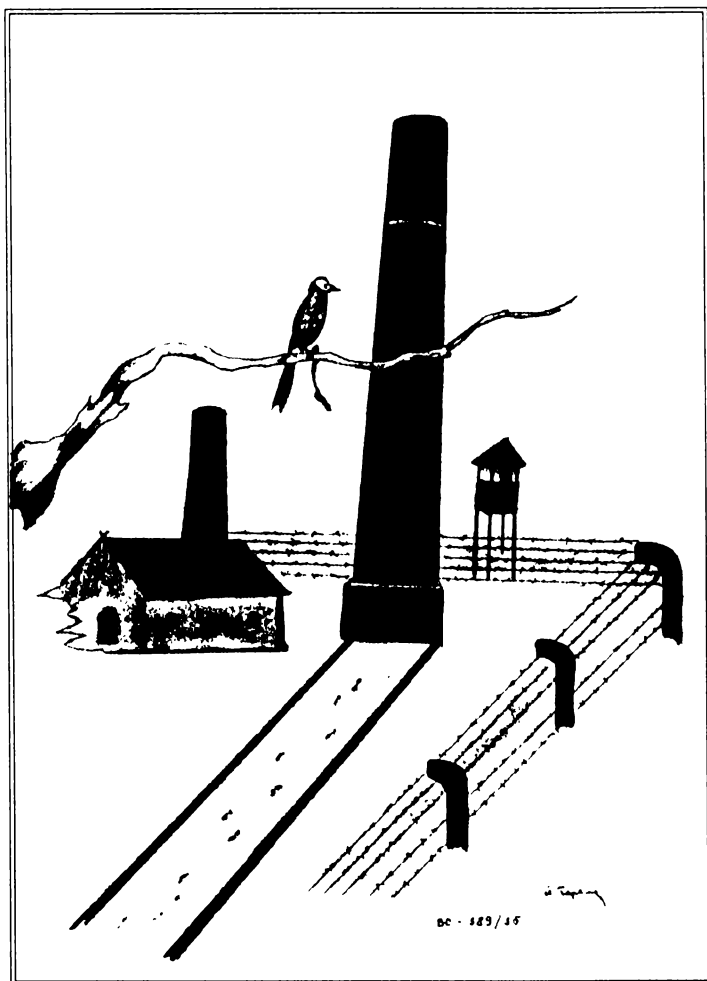
Години за дві - ми на місці. Вже світає.

Хлопці бачили нас і вже чекають. Витягаємо наші скарби... Очі в хлопців світяться радістю. Один із лісовиків дивиться на ліки. Потім стискає нас і говорить: "Та ж тут стрептомицид і все те, що нам треба".

Дев'яносто дев'ять куль до ГППШ і граната перекочують до їх торб.

Штаєр домовляється про наступну зустріч. Ходити будемо по черзі, щоб менше було підозріння. Брат роздобрився, лізе на смереку і витягає із сховку наручний годинник із компасом і віддає старшому.

Через тиждень я виїхав в Сваляву на вакації. У Сваляві мені було "по собі". Я з родичами жив перший рік спільно і трудно було мені до них звикати, а бабка лежала хвора... Того літа вона померла і я змушений був перебиратися до мами і няні назавжди. Мене тягло кудись у світи... Я не міг звикнути до ритму їх життя. Я почав тікати з дому...

ТЮРЕМНИЙ ЩОДЕННИК

ОД-1/СТ-2, м. Володимир, 1969 рік, к.р.

9-го листопада.

Спецконвой доповвадив нас в "криту тюрму" м. Володимир-на-Клязьмі. Таки доїхали! Етапи нас замордували... Я, Роман Семенюк і Анатолій Родигін, сидимо у 8-й камері Четвертого Корпусу, сидимо в пивниці, де розташовані карцери. Я вже "встиг" отримати першу кару, зараз прийдуть і відведуть до карцеру. Кажуть, все пливе, все міняється, але тут, у тюрмі, мало що міняється...

24 листопада.

15 діб проминули, Я в камері. Роман, заки Я сидів у карцері, збирав на мій "вихід" кусники хліба; наша добова норма - 300 гр.

Нас засудили за спробу втечі. Ми прокопали 45 метрів довгу нору, але провокатор видав. Суд відбувся 25 вересня 1969 року в штабі концтабору жх-385/19 - всім по три роки тюрми та по півроку на строгому режимі утримання.

З якою легкістю очорнюється людина! Більшість рахують, що у всьому винні комуністи... А те, що виною зла є погана людська натура, ніхто ні слова. І не потрібно забувати, що наші судді мали з того свій зиск, - це було в їх ІНТЕРЕСІ. Приходжу до висновку, що в'язні для тюремної адміністрації не мають вартості. ВОНИ ПРО НАС, як про людей зовсім не думають. МИ є, і нас не існує. Ми - списані, ми - ніщо. І це не тому, що вони злі, а ми добрі, а тому, що їх психіка інакше нас не може сприйняти.

Росія, Урал, концтабір Половинка ВС-389/37

25 листопада.

Браття мої! Та ж цілий світ одна велика тюрма. І де свобода, що так рветься до неї зболене серце?

26 листопада.

Гірка правда: підступ у наших часах всевладний пан нашого існування. Людину опанував гріх, і не хоче людина його позбутися - УПАДОК! Людство опановане поганими звичками,

яких важче позбутися, ніж ми можемо собі уявити...

29 листопада.

Викликав на "бесіду" ст. лейт. Ніколай Обрубов, а ми кажемо: Коля Обрубай, його кличка "Маруся". Гнилий і підступний, і страшенно хочеться йому "вербанути" когось із націоналістів... Ото було б слави! Мені хочеться зробити йому приємну прикрість, так щоб надовго пам'яталося!!!

Чи потрібно доводити, що світ опанувала ОБЛУДА?

3 грудня 1969 року.

Дуже холодно!

Сьогодні Я подав Обрубову надію, що він мене "вербане"... Очі, як у кота. Сказав, що прийде завтра. Розумію - хоче доповісти начальству... Ну - і ну.

4 грудня.

Мене викликали на "бесіду"... Прийшов Обрубов і ще якийсь кагебіст, назвав себе Борисом Яковлєвічем (жид). І отаке г...о нами помикає! Розмовляю - гну басамана, що я невинна жертва, що це нам пімста за те, що батько комуніст, - кліюнули!

Домовляємося, що Я напишу раскаяніє, а вони "Ходатайство" на ім'я Брежнєва, щоб мене звільнили... На прощання сказали, що через два тижні прийдуть за тим, що Я напишу. Відводять в камеру. Розповідаю ввечері все хлопцям і про мій замір.

5 грудня.

Я написав "раскаяніє" - зачитую хлопцям. Сміху повна камера.

Роман каже: "Йосипе, москалі закатують за це". Всі чекають, що з того вийде.

ЗАЯВА:

*Генеральному Секретареві ЦК КПСС Л.І.Брежнєву
від сов.-зк., Українця, Й. Терелі.*

Генеральний Леоніде Іллічу, пише до вас син бувшого в'язня німецьких концтаборів Й. Тереля. Практика життя показала, як важко бути людиною, особливо у вашій советській тюрмі. Мій батько, як політичний в'язень у німецьких концтаборах отримував більше їсти, ніж Я у ваших. Моя денна норма по формі 10-В: 300 гр. хліба, 15 гр. солі, 05 гр. чаю, 63 гр. риби, 20 гр. мучних виробів, 200 гр. овочів та 50 гр. каші.

Прочитавши 12 номер журналу "НАУКА И ЖИЗНЬ", Я знайшов статтю знатного собаководу, майстра спорту, про те, як добре живеться в СССР сторожовим собакам. По довгих і сумних роздумах Я вирішив стати сторожовим псом!

Посудіть самі: сторожовий пес в СССР отримує на добу: 3 кіло м'яса; 180 гр. цукру; 05 літрів молока; 05 кіло хліба; 2 яєць; 390 гр. каші (круп). Як бачите самі – псам у вашому хамстві живеться не так вже і зле. А тому прошу видати державну Грамоту з вашим підписом і печаткою про те, що бойко Й. Тереля від онного дня і місяця іменується Пан-Псом і призначається на службу в кремлівські палати; пайок утримання такий самий, як і в інших його побратимів-псів. В неділі та державні празники норма утримання сторожових псів побільшується. Іще прошу про одну незначну для вас ласку: залізний ланцюг прошу замінити на

шкіряний пасок, бо не пристало Пан-Псові у Кремлі бряжчати залізом попід ваші вікна і тим тривожити ваше препорочне, хотів сказати по-християнськи, а воно сказалося так, – життя. На цьому відгавкуюся. Ваш вірний недруг

Пан-Пес з України.

5.12.1969 року.

вс 389/25

21 грудня.

Мене викликають. Нас в камері вже 9-ть осіб, новий етап підкинув нових в'язнів із Мордовських концтаборів, між ними сіоніст Хаймович-Берг. Всі сміються, як мене виводили із камери. Привели. У кабінеті повно людей, ще би не прийти - завербував Обрубов Терелю. Виймаю "раскаяніє" і подаю Виноградову - це начальник слідчого відділу У КГБ по Володимирській області. Бере і кладе на стіл. На столі повно всякої їди... Припрошують: "Михайлович, пригощайся, кушай". Їм, бо

знаю, що довго буду на "сахаліні", так ми називаємо карцер, але карцер місяцями... Нарешті! Читають. Дивлюся на їх морди. Писки повитягалися, як у хортів... Оченята, як у щурів... "Мій" Обрубов біліє...

- Я не віноват. Товаріщ полковнік, хто думал, что ета сука напішет...

Дзвінок прорізав гнітючу тишу. Заходить наглядач.

- Уведі етово паршівца, только не в его камеру - переведі его на 2-й спецкорпус, в 21-ю. Ну змей, ми ещо встретімся! - це до мене.

Ночую в 21 камері - холоднеча не доописання!!!

22 грудня.

Мене виводять із камери, на коридорі - Золотов, Завьялкін і капітан Федотов. Обрубов на мене не дивиться. Повели.

Вже вся тюрма смакує моє "раскаяніє", навіть офіцери МВД тішаються. У них ворожнеча із офіцерами КГБ, тут і комплекс грає своє...

Заводять в баню, там іще три кагебісти, полковник дає цивільне убрання. Наказують переодягнутися, - куди б це? Переодягнувся. Повели на вахту, там конвой із молодих офіцерів КГБ мене приймає, попереджають, що в разі втечі будуть приміняти зброю. Їдемо хвилин 20-ть.

В'їжджаємо на подвір'я величезної будівлі - це лікарня, бо бачу санітарок і лікарів в білих халатах. Так і є - ми в обласній психіатричній лікарні. В почекальні сидимо і чекаємо на виклик, біля мене мої "опікуни". Докоряють мені за колопоти для управління КГБ... Мовчу. Нарешті наша черга. Заходимо, зі мною три кагебісти. В кабінеті за довгим столом 10-12 лікарів. Цікаво приглядаються - привезли "політика"... Певно головний, починає задавати питання. Чемно відповідаю. А сам тішуся. Я вже розумію, для чого мене сюди привезено. Розмова довга, нарешті головний лікар питає: "Скажіть, Тереля, ви пес?" Я відповідаю, що не чекав від нього такого неввічливого запитання.

Всміхається і дивиться у бік кагебістів.

Полковник: "Да, он говорит, что собака..."

Навколо сміються.

Лікар: "Тереля, Ви дійсно говорите, що ви пес?"

Відповідаю, що я людина, а пси кагебісти. Лікарі підсміхаються.

Тоді полковник говорить, що Я написав на ім'я генсека лист, де Я пишу, що хочу бути псом... Лікарі вимагають лист, бо як вести експертизу, коли вони не знають, що Я написав. Немає ради. Молодий кагебіст поїхав за моєю "заявою" - через півгодини привозить і дає головному лікарю. Той читає, а потім передає іншим - кагебіст протестує, каже, що досить і одному прочитати для ознайомлення...

Лікарі тішаються моєю поведінкою, усміхаються. Для них це також розрядка. На закінчення головний лікар сказав: "Не бачу жадних психічних відхилень. Здоровий український гумор. Але фізично заморений і потребує посиленого пайка, що я і записую".

Тепло прощаємося, і Я із своїми вовками їду у тюрму... Моя зухвалість настільки несподівана, що начальство кілька діб мене не чіпає.

27 грудня.

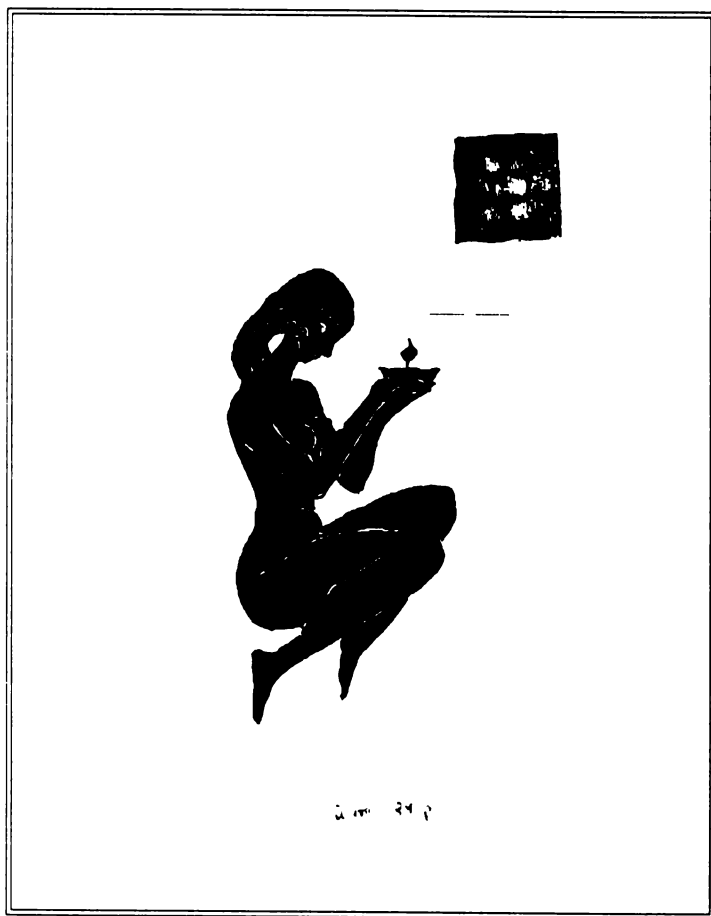
Мене викликають із камери і ведуть в "прокурорську кімнату". Так і є - приїхав прокурор РСФСР Носов. Розмовляємо, крутить в руках мою "заяву", а далі й каже: "Судити будемо, за клевету"... Я дякую. Вночі, після відбою, забирають в карцер - 10 діб!

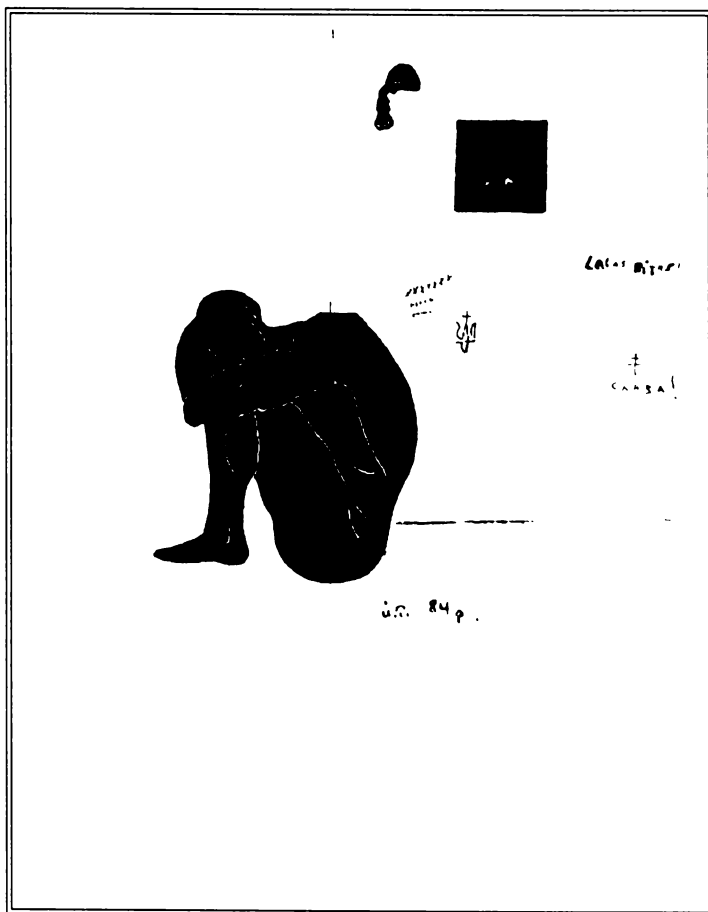
5 січня 1970 р..

Вранці Я знову в своїй камері. Господи яка холоднеча, неймовірна...

10 січня.

Я один. Маю час спокійно молитися. Із хліба зробив вер-

вицю, ховаю під вішак. Що таке чистота серця?

12 січня.

По молитві - розважання. Війна проти Бога в ім'я "культури і прогресу" не стихає. Все це справа рук масонського лібералізму, матеріалізму, імперіялізму та економічного націоналізму. Іншими словами - лібералізм є батьком НУЖДИ та морального упадку. У чім успіх стабільності?

У моральній онові! Зі мною можуть не погодитись.

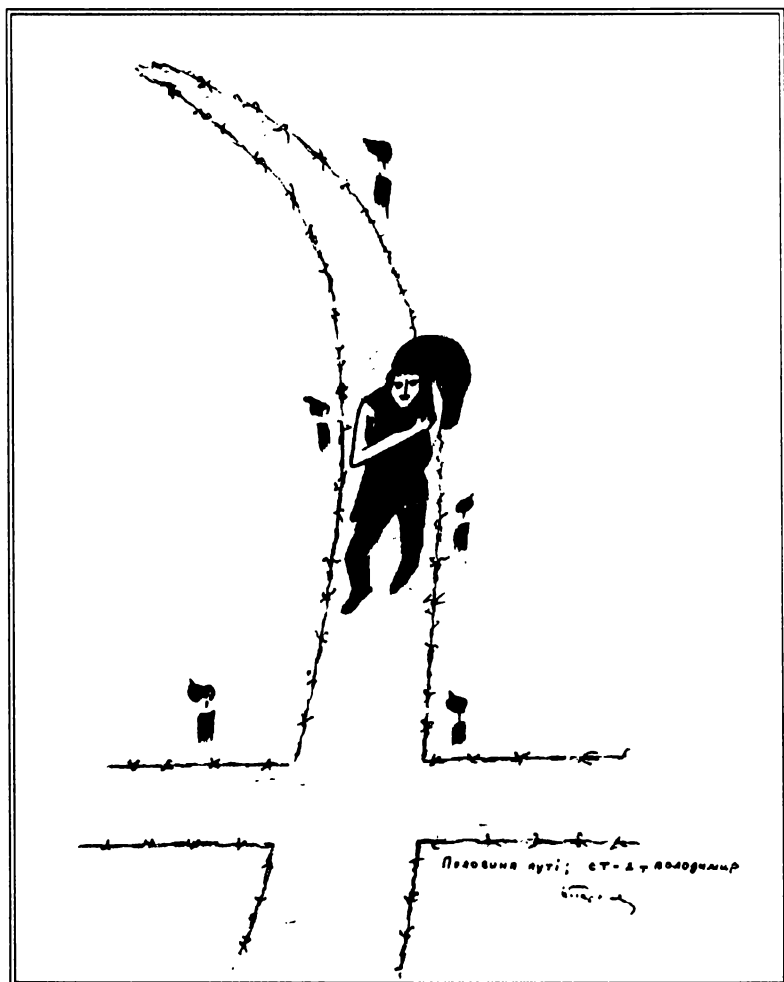
12 січня 1970, вечір.

Часто можна почути таке: Церква втрачає свої позиції, віра затрачується, священнічі покликання маліють і сатана вже повністю опанував світом. Чи це так? Якщо це так, тоді ми не віримо в правди, об'явлені Богом. "І врата адові Її не переможуть". І дійсно - 20 ст. сталося століттям загального безбожництва серед інтелігентських кіл Європи та Росії і, як наслідок, в Церкві почали відроджуватися монаші ордени. Тут діє баланс сил: добра і зла. Чудесний замисл Божий! Не піддаваймося духовному нігілізму. Бо хто ж відпадає від Церкви Христової? Чи відступники особи великого інтелекту та моралі? - Ніколи! Як правило це люди низьких моральних обов'язків... Зі мною можуть не погодитися, як правило ті, що не мають сил до виправлення власної особистості та позбавлення себе від гріха... Вони живуть кличем: Хай живе Вавилон!

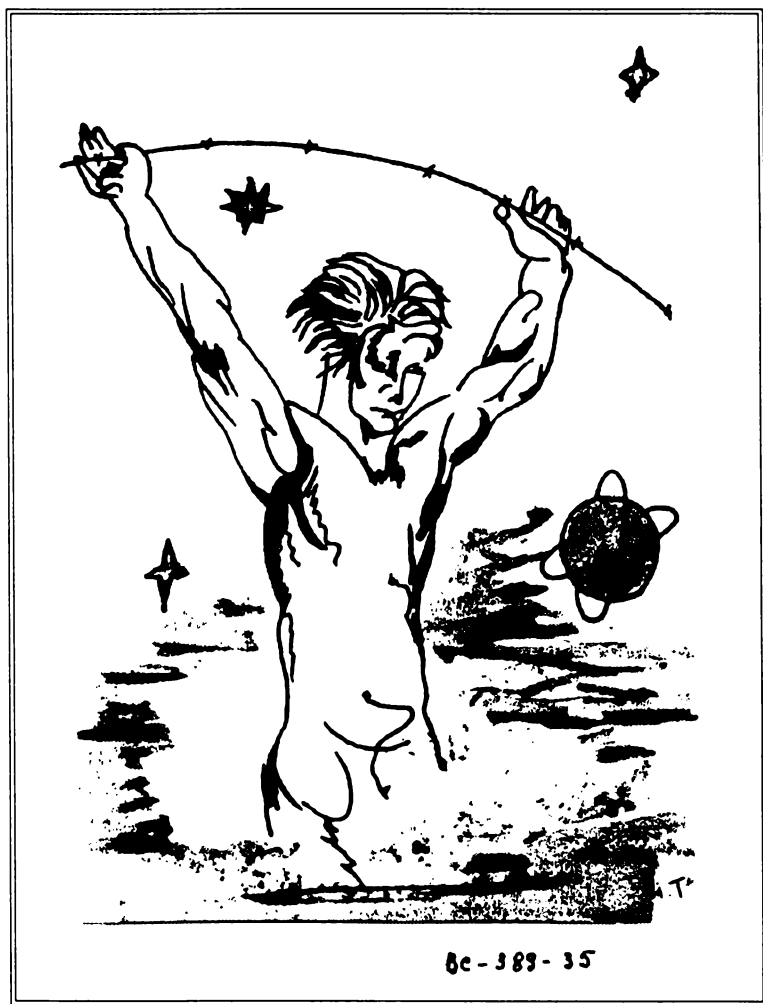
Бібліотекарка принесла В. Ключевського "Курс Русской истории". Читається з цікавістю. "...Скільки великих і прекрасних ідей, які виникали в головах окремих людей, загинуло і гине для людства, лише тому, що своєчасно не опрацьовані і не зорганізовані в конкретні форми".

Ключевський має рацію.

У таборах молодь почала із захопленням читати статті у "ВОПРОСАХ ФИЛОСОФИИ" про фройдизм та егізистенціалізм: була велика ст. про Хайдегера... Яка свобода? І від чого? Від самодисципліни та моральних обов'язків? Маємо прихиль-

Половина путі; СТ-2 т. Володимир

ників прагматизму, чи вони дійсно прихильники, а можливо, що це просто данина антимосковщині... Брак християнського виховання дає можливість різним антихристиянським течіям в політиці та економіці і філософії зводити на манівці шукаючу молодь. Один наш молодий поет із захопленням мені переповідав про егізистенцію, але бачу, що сам того не розуміє... Та ж почерез всі праці американця Ч. ПІРСА червоною ниткою протягнуто основну тезу прагматизму: правда все те, що практично себе утверджує боротьбою за існування, правда і добро - речі відносні, в залежності від того, як вони служать людям у постійно змінних умовах існування.

Я не дивуюся, що "вчення" галицького жида Фройда знайшло собі громадянство в ЗСА, де прагматизм є основою буття. Егізистенціалізм це новий наступ на Християнство! Фройдизм та прагматизм є родичами, батьком і мамою ледарства та лайдацтва. Вони плодять практичних культурних неуків для суспільства, де совість і правда не потрібні. Але за всіма цими "науковими" ідеями стоїть одна мета: знищення Християнства. А нинішня пошесть егізистенціалізму тільки продовжує фройдівське лжевчення про "вільну людину" - егізистенціалізм не розкриває перед особистістю змисл власного "Я", - Бога не існує, а це означає, що Богом є людина.

Під час розмови мій опонент, не називаю його прізвища, підсунув мені писанину якогось єзуїта, де той пише, що людська мораль мала би мати пов'язання з егізистенціональною природою людини... Якщо це дійсно писав католик, то Я сумніваюся в його християнстві, адже всяка егізистенціальність буття людини суперечить самій природі людини, як і самому християнству. За Фройдом "правдива" людина не повинна мати совісті і почуття вини.

А хіба гітлеризм не тої самої вдачі?.. Але й прагматизм проповідує ту саму доктрину: правда там, де є користь, совість те, що корисне для одиниці - її "хитрість"... Як бачимо, що нинішні "новітні" теорії та доктрини мають на меті відібрати від

Бога людину, а для цього потрібно вбити в людини совість і почуття вини. Різні ідеології є зброєю в руках богоборців в поборюванні Християнства. Гітлеризм, сталінізм, тітоїзм, маоїзм, нацизм, фашизм, комунізм, большевизм, економічний націоналізм - всі вони мають в своїй основі конечну жорстокість, змішаній на ненависті та повна атрофія совісті. Але ж всі вище вказані ідеології виростили на основних тезах фройдизму, прагматизму та егізистенціалізму. Людина, яка не втратила здоровий природний інстинкт, має інтуїтивне розрізнення між добром і злом. Особа із здоровим інстинктом має добре розвинене почуття сорому, вини і совісті. Звідси легко пояснити, пощо людина сповідається? Богоборці хочуть знищити совість - для чого сповідатися за скоєний гріх, то все "комплекс"... То все "насильство над особою", фройдизм вчить, що потрібно відкинути каяття і совість, людина повинна бути розкутою і вільною від обов'язків перед самим собою і перед Богом.

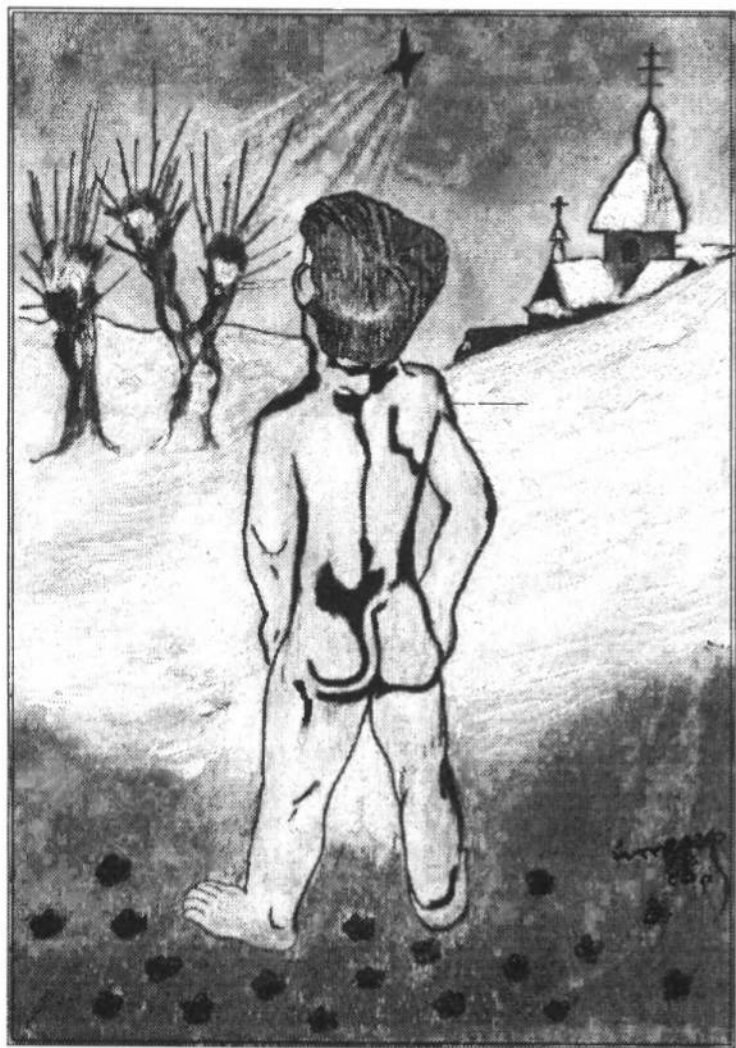
13 січня.

О поете, Ти все життя
МЕТЕЛИК.

Чом на ватру не звертаєш
УВАГУ? -

Бо ІДЕАЛІСТ! А мотиль?

Сумніваюся в існуванні комунізму, як би його не називали. Якщо комунізм - це духовний прояв розперезаної затеїзованої орди, тоді - так! Російський комунізм не перший і не останній. Загальне ледарство, хаос в думанні та упадок національної культури. Висновок: основою всяких "ізмів", чи то безнаціональних, чи то національних, є ворожнеча до Церкви, до моралі, до чистоти. За фасадами гарних кличів - облуда і цинізм! Як не називати матеріалізм, він завжди лишиться матеріалізмом. Що ми можемо протиставити комуністам? - ХРИСТИЯНСЬКИЙ СУСПІЛЬНИЙ РУХ.

Ст. Половінка, ВС-389/37

Ст. Кучіно, ВС-389/36

14 січня.

Від надії до надії
туга пише: ОСІНЬ!

Звідки береться цей песимізм? Ніби не жаліюся на брак оптимізму. Мене будуть судити. Чи Я жалію за скоєне? - Ні! Я давно вже зрозумів, що в цій державі мене буде карано до безконечности, допоки не вб'ють... Що таке "МОЯ УКРАЇНА?" - на це дав відповідь наш найкращий поет-новеліст!!! /+ Поет-новеліст: Василь Стефаник./

Але хто покаже нації вірну путь? Чи ми вже маємо вірний світогляд? Для того, щоб ми мали вірний світогляд, ми, українці, повинні переписати і перетрусити всю нашу дотепер написану історію і, очистившись від юдейщини, творити новий ВІРНИЙ СВІТОГЛЯД. Якщо ми цього не зробимо - волі ніколи не здобудемо, навіть якщо і буде в майбутньому "вільна Україна", бо до влади в такій "Україні" прийде елемент ворожий правдивій Україні.

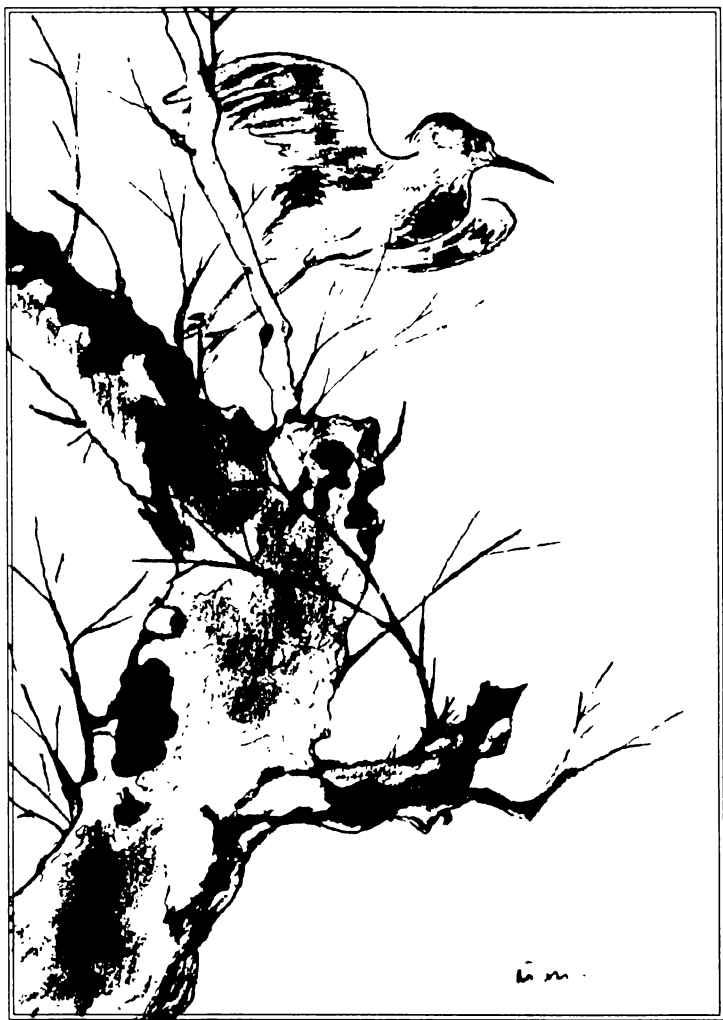
15 січня.

Хто розклав і знищив царську Росію?

І чи можна говорити про "злочини" царя, коли з самого початку 19-го століття Росія просякнута масонерією... Чи не тому МИКОЛА II, щоб спасти корону, мав намір об'єднатися духовно і релігійно з Римом.

Це рішення російського Монарха було серйозне і невідворотне. Масони роблять все можливе, щоб царя покарати...

Мене страшно дивують негативні розмови в колах російських, так і наших дисидентів, про "злодея" царя... Це представники нового політичного любительського цирку, яких світова мафія використовує, як хоче. Господи! Якщо ця сполітизована орда новітніх ліберальних атеїстів (ліберальні, бо ще не мають влади) дорветься колись до реальної влади, то ми отримаємо нові СОДОМ І ГОМОРУ. Ці особи, критикуючи категорично комуністів, самі не кращі за критикованих, а в деяких випадках

Ст. Всесвятська, ВС-389/35

BC-389/35

і гірші... Гомосексуалізм (дань демократії), багатоженство і гуманний атеїзм - вони нам, християнам, в майбутньому дозволять молитися в тих релігійних інститутах, які для нас позакладають, бо ми "відійшли від правдивого" християнства... Світ ловив мене, але не зловив. Чи ми розуміємо, що хотів сказати цими словами наш великий Григорій? Але ж і інший син нашого народу говорив про це саме - ІСУС: ЗМІНІТЬ ЖИТТЯ СВОЄ!

Іншими словами, так змініть своє життя, щоб СВІТ не зміг вас зловити в розставлені ним сіті - ті сіті, на яких витату йовано тамгу (знак): "меїд ін сіон".

Певно, що мій щоденник не буде цікавим для багатьох, особливо для тих, що не здобудуться на сили очищення. Бо якщо людина, перебуваючи в тяжкій неволі, ні разу не перехрестила свого цементного атеїстичного лоба, а претендує у вожді на рампях нових політичних цирків, де в штучно створених ситуаціях вони проявляться у всій своїй красі - дійсної волі вони ні для себе, ні для народу не здобудуть ніколи.

З ким в майбутньому Я зможу йти, якщо не одним шляхом, то хоч би паралельним? Тільки з чистими особами і дійсно релігійними.

Через 20 років українське дисиденство буде нашим ворогом - це продукт "сіонських мудреців". А як бути із національними ярликами, що вони попричеплювали на свої, не завжди слов'янські носи?

БУДЬМО ОБЕРЕЖНІ - пам'ятаймо, що НАШ ВОРОГ - наша недосконала природа!

Тернистий шлях українського Православ'я-правовір'я до берегів Дніпра, де на сьогодні віра в Бога - пережиток минулого, в кращому випадкові, "добра традиція"... Чи ми, українці, готові понести св. Євангеліє нашого великого Сина - Ісуса всім народам світу? Працюючи над книжкою "Міти і Січ", дійшов висновку, що Ісус - Син **ВЕЛИКОЇ УКРАЇНКИ**, Син нашого народу, який в часи, описані в св. Євангеліях, вже був на грані повно-

го національного вимирання серед жорстоких жидів-кочовиків...

Чи розуміємо ми, що Москва прикладає максимум своїх зусиль, з опрацьованою метою, знищити Ватикан? Якщо їм вдасться знищити Ватикан - буде знищене християнство в цілому світі!

Православ'є, тобто цезаропапізм - продукт жидівського проникнення в християнство. Маю на увазі "православ'є", як його на сьогодні розуміють греки і москалі...

Отримав із бібліотеки (бібліотекарка з симпатією відноситься до мене) книжку за 1928 р., де в зносках вичитав таке: в 17 ст. 120.000 європейських жидів зібралися для нападу на Константиноград (Стамбул) з метою заволодіти ним... (?). Але висадка десанту була невдала... І тоді жида масово прийняли магометанство! Так жидівський геній сатанізму вказав їм шлях на проникнення в турецьке середовище. До кінця 17 ст. жида-магометани майже повністю опанували турецький провід. У Польщі вони проробили те саме. 250.000 жидів прийняли католицизм!

І ці, нові "католики", сталися неперевершеними націоналістами в польському середовищі. Чи ап. Павло не мав певного завдання від синагоги?.. Інфільтрація середовища, яке особисто знало Ісуса, але для того, щоб проникнути в наше середовище, потрібно було спершу фізично усунути тих, що знали і пам'ятали Христа. Ап. Павло робив це протягом Сорок літ!

16 січня.

Господи, як позбутися нечистого духу, що вліз в душу мою??? Той дух у вигляді СУМНІВУ руйнує мій оптимізм. Господи, дай мені те, що Ти напочатку дав Адамові. А що Я дам Тобі? Під час молитви Я чую голос: "Вийди з нього, нечистий духу, нехай при ньому лишиться тільки св. ДУХ". Якщо Я до цього часу і молився, і був переконаним християнином, то живого Бога почав відчувати саме тут, в одиночній камері, і це на 28 році мого життя...

Я почав відчувати дійсну приявність Бога в моїй душі.

Відкрив стару істину: ми не маємо часу призадуматися над собою.

17 січня.

ЧИ Є БОЖЕ ЦАРСТВО НА ЗЕМЛІ? І що є "ТЬМА КРОМІШНЯ" на землі? Боже царство на землі - це СВІТ ПРАВДИ і ЛЮБОВІ. Світ християнської справедливості та покою, а найперше - це світ СПАСІННЯ! Це видимий збір усіх Християн, які не відкидають ЙОГО науку й визнають Христа Царя невидимим головою Церкви Його. А хто тоді видимий голова Церкви Христової? - Це наслідник св. Ап. Петра в Римі.

Що є "тьма кромішня" - це світ атеїстичної духовності та морального розброду. Світ, напоєний гріхом, що смокче останні сили з людей.

Самота. Не знаю чому, але Я ніколи не боявся самоти, Я її прагнув. Для мене самота, як рідна Батьківщина. Я можу мовчати, але можу і говорити, ніхто би не сказав, що Я мовчун. Не люблю людей, які з кожної справи (доброї) починають творити гамір і рекламу - починаю сумніватися в такій праці, бо гамір ще ніколи добра ніякого не створив. Що за користь говорити про національне "відродження", а не боротися з гріхом, що оточує нас. Хіба можна в отруєнім довкіллі щось відродити, не знищивши саму отруту? Завмерлі душі людські не хочуть торкнутися Його світла... Нам бракує віри, нам бракує Бога! Ми повинні омолодитися, а не "відродитися", якщо віримо в безсмертність душі...

18 січня.

Чому ми, українці, не маємо своєї держави?

Уважно простудіювавши нашу історію, а бібліотека моїх батьків була величезна - тільки україністики понад 10.000 томів, Я зробив для себе один повчальний висновок: не спромоглися ми відновити власну державу не так із-за ворогів наших, як із-за зрадництва та прислужництва рідних яничар... Богдан, Вели-

Кучіно, ВС-389/36

кий Богдан, рятуючи Русь від поляків, накинув Україні петлю, із якої ми не вилізли і до нині.

В 1654 році у Переяславі цареві відмовилося присягнути вище українське духовенство, Уманський та Брацлавський козацькі полки; Полтавський та Кропивницький полки не тільки не присягнули, але й побили киями московських чиновників. Не присягнув і найкращий козацький полковник ІВАН БОГУН, а через рік сам Богдан зрозумів, що довіряти москалям марно... 29 квітня 1918 року Україна стала Монархією - була надія, що відновляться старо-королівські традиції і Україна засяє колишньою славою, але не так воно сталося. Проти Монарха Української Гетьманської Держави повстали більшовики спільно із рідними соціалістами та корпус Січових Стрільців. Гроші на повстання дав Ленін через Раковського, представника червоної Москви; відбулися контакти представників Петлюри із більшовиками... Повстання на кілька годин привернуло владу атеїстам-соціалістам, які лишили столицю напризволяще ворогові.

Дивно, що впродовж моїх митарств по тюрмах та концтаборах Я мало зустрічав українських патріотів, які б добре розуміли свої обов'язки супроти власного народу та Держави. Наші поняття про свободу перебільшені, а звідси один крок до анархії.

До того часу, заки ми самі на себе не накладемо зобов'язуючі обов'язки та дисципліну - ми України не відродимо. Все, чим ми займаємося до сьогоднішнього часу - це обдурювання самих себе! Із мороку псевдомітології Я вирвався недавно. Те, за що Я сів до тюрми і що Я проповідував, надіючись на національну перемогу - є самоспалення.

А ДЕ НАШІ НАЦІОНАЛЬНІ АВТОРИТЕТИ? І як може бездержавний український народ стреміти до національної перемоги, коли наша визвольна боротьба побудована не на моральних і етичних та релігійних підвалинах, а на безоглядній партійній "націоналістичній" демагогії.

Християнство у наших визвольних змаганнях тільки фі-

говий листок, за яким проглядає власна нужда, плекана егоїзмом.

19 січня.

Глибока ВІРА в здорові національно-творчі сили, які під покровом ОДНОЇ КЕРІВНОЇ ІДЕЇ здобудуть і відбудують традиційну християнську, правдиво-народоправну Україну.

Я вірю, що Україна знайде в собі сили, які зметуть із нашої землі всяких окупантів..., але чи зуміємо ми, українці, утримати завойоване в своїх руках? Який державний устрій повинен бути на вільній українській землі? - Монархічний чи Республіканський???

Якщо хочемо бути придатком світової сіоністської системи - республіканство є для цього ідеальним. Якщо ж хочемо бути самі собою, то Монархія вбереже нас від хаосу, і Монархія в майбутньому - єдина сила, що зможе закріпити самостійність України. Жиди говорять: "Жидівський нарід станеться вільним тоді, коли впаде останній Монарх світу".

Теперішній і майбутній націоналізм тільки половина нашої дороги, бо ні разу, ні один наш націоналістичний провідник не вказав на СВІТОВІ ПРИЧИНИ НАШОЇ РОЗРУХИ. Націоналізм в його теперішньому стані зможе до певної міри зрушити народ і то тільки в окремих регіонах нашої України, але ніколи не зможе втримати завойоване. Я не дивуюся, що так багато націоналістів стали на опортуністичні позиції - всіх їх згубила орієнтація!

НАМ ПОТРІБНЕ КОНСТРУКТИВНЕ ДЕРЖАВНИЦТВО, щоб не пропало те, що монархо-націоналізм здобуде.

ЩО Є ГОЛОВНОЮ ЦІЛЛЮ НАШОГО ВЛАСНОГО ЖИТТЯ?

БОРОТЬБА за волю України. Боротьба, оперта на власні національні сили. А боротьба за Божий світ? Хіба це можна розлучити?

Не обдурюймо самі себе! Плекаймо українські національ-

Ст. Половінка, ВС-389/37

ні Авторитети! Авторитет духа дасть нам моральні підстави для всієї нашої визвольної праці. Таким Авторитетом, в першу чергу, для дійсно культурної Нації є ІІ Монарх. Маємо і ми, українці, свого Монарха, який проживає у вигнанні, в Еспанії - це Володар Руси-України Його Величність МИКОЛА I та його наслідник, адаптований син, онук Олексій...

Смертельним ворогом України є масонерія, яка є тільки додатком світової сіоністської системи. Росіяни - попутчики сіонізму, яких останній використовує для своєї мети.

Ні один суспільно-політичний рух на Вкраїні не здобуде перемоги без того, щоб не мав опертя в нашій традиції, в нашій вірі.

НАША ОСНОВА - це **ХРИСТИЯНСЬКИЙ СВІТОГЛЯД!** Пам'ятаймо, що маємо ворога ще й у собі. Цей ворог куди страшніший, аніж усі видимі! Цей ворог - наш гріх. Очищення від всякої скверни і, особливо, від зюдейщених оцінок цінностей!!!

Чотири місяці тому в Горьковській пересильній тюрмі Я зустрів кількох російських вчених, яких перевозили в Казань, відому спецтюрму н. ОД-1/СТ-6. Яка причина, що комуністичний режим поміщає членів своєї ж партії в психтюрму? Ленінградським вченим соціологам та економістам від Уряду прийшла вказівка дослідити через новітні комп'ютерні системи майбутнє господарки ССРСР. Вчені зібрали велику кількість советської інформації і заклали її в машини - наслідок був вбивчий: **КРАХ!** Доповіли ЦК Політбюро... Машина видала слово: **КРАХ.** Крах на політичному ґрунті, на національному, на економічному. Що буде тепер із цими особами? Я думаю, що їх чекає скоро смерть.

Яким має бути український Монарх - Господар землі Української?

Тільки не з арсеналу і традицій середньовічної Європи... Наш Монарх - це люблячий Син і Батько понад партії, понад класи, понад цілою Нацією.

19 січня 1970 року (продовження).

Хто був найбільшим ворогом Христа? Хто послідовно й вперто противився Його науці? - це секта жидів-старовірів, фарисеї!

Хто сьогодні є найбільшим ворогом Христа? Хто є найбільш послідовним антихристом і богоборцем - теж секта жидів-антиісусівців, які, прикриваючись демократичними гаслами, руйнують все живе і добре, що є в християнському світі.

Після упадку Київської імперії (українські Володарі РУСИ носили титул: КАГАН, РЕКС, ПАДИШАХ-ОМ, а не "князі", як це було подано з легкої руки масона Грушевського) на нашу Церкву накинута московські фарисеї та грецькі лицеміри з усім темним арсеналом юдейських доктрин... І при допомозі "рідних" покрутів Українська Церква, а з нею і народ підпадають під впливи чужих "правд", втрачаючи нашу національну самобутність та духовні первні. Для того, щоб вижити і оновитися, ми повинні, в першу чергу, ПІЗНАТИ САМИХ СЕБЕ У СОБІ.

До Бога - через українську філософію, через українське сприймання Божого, щоб ОЦІНИТИ самих себе. І менше нарікаймо на чужих! На наших ворогів, забуваючи при цьому своїх власних бездушників, які завжди допомагали ворогам нищити наше первісне українське "Я"!

Як можна забути не тільки зрадників, але й ворогів власного народу, українських гієрархів - митр. Йосафата Кроківського, митр. Теофана Прокоповича, митр. Стефана Яворського, єпископів - Івана Максимовича та Захарія Корниловича, які були творцями "російської ідеології великої Росії" та свідомими співучасниками акту АНАТЕМИ на Монарха України-Руси Івана Мазепу.

Не вдалося!

Чи комуно-большевизм явище одноцільне, чи маємо розділити його на дві, на три, а то й більше частин? Чи можна говорити про творців комунізму, що вони в Росії обпеклися і, що московська большевицька орда перетерла всі ті інтернаціо-

нальні поняття на власний лад? - треба дати належне їх біологічній пристосованості. Звичайно, що московський лєнінський большевизм мало мав спільного з марксизмом бородатого... Явище большевизму притаманне всім народам і націям всього світу, бо кожна-одна нація має в своєму тілі "не кращих" людей, - скрайніх циніків, матеріялістів та безоглядно жорстоких типів. Студіюючи історію Росії, відчуваємо підсвідоме роздвоєння: що ж криється за московським явищем БОЛЬШЕВИЗМУ?

Світові сили сіону кинули величезні кошти повноцінного золота на комуністичну авантюру в Росії, і вже були вони на вершечку піраміди, всі оті: Стеклови (Нахамкес), Троцькі (Бронштейн), Суханови (Гімлер), Каменєви (Розенфельд, до речі - це не є його справжнє прізвище, він був полковником генерального штабу царської армії), Радеки (Собельсон), Літвінови (Фінкельштайн), Урицькій, Володарський, Гамарнік, Йоффе, Кагановічі (брати) і числа їм... Хіба всі вони не відійшли в небуття, будучи перетертими московською долею? Вони хотіли спечи свій пиріг, що 'го замовили хлібодателі з "сіону", але не розрахували сили московського духу. Їх сила, мається на увазі сила жидів, покоїться у великій мірі на МІСТИФІКАЦІЯХ!

В чім сила московського духа??? В чім?! Бо мало говорити про брак національної самосвідомості та московщення навколишніх народів в тім рахункові і нас, українців. Але що робити з добровільним московщенням? Фактом є те, що 19 століття для українських священиків Галичини було століттям добровільного московлення на полі церковнім, і... національним, але феномен національного духа перетер за короткий час оте інтернаціональне! І все таки ми повинні завжди пам'ятати про сили інтернаціональної Мафії, яка завжди буде на тому боці, де є сила, хоч сама має свої власні цілі і мету.

Як так сталося, що останній цар Росії, щирий християнин, улюбленою книгою якого була книга Іова, людина, яка розуміла, що тільки щира християнська цивілізація вбереже його

царство від розрухи - хоч і сам не був родовитим москвитином, але старався щиро вростися в православіє, в майбутньому, маючи намір приєднати його до християнської Європи, яка потребувала свіжої крові для своєї, розкладеної масонерією, духовості - припустився необережності і стався жертвою жидів та власного московського народу, який був проголошений "богом" - тобто стався народом-царем?!

Чи всеєвропейський пацифізм принесе Європі довготривалий МИР? Сумніваюся... Чи ми, українці, маємо право і чи можемо довіряти європейцям та американцям? - Наші дороги є розбіжні. Те, що хочемо будувати ми, українці, є цілком протилежне і Європі, і ЗСА.

21 січня.

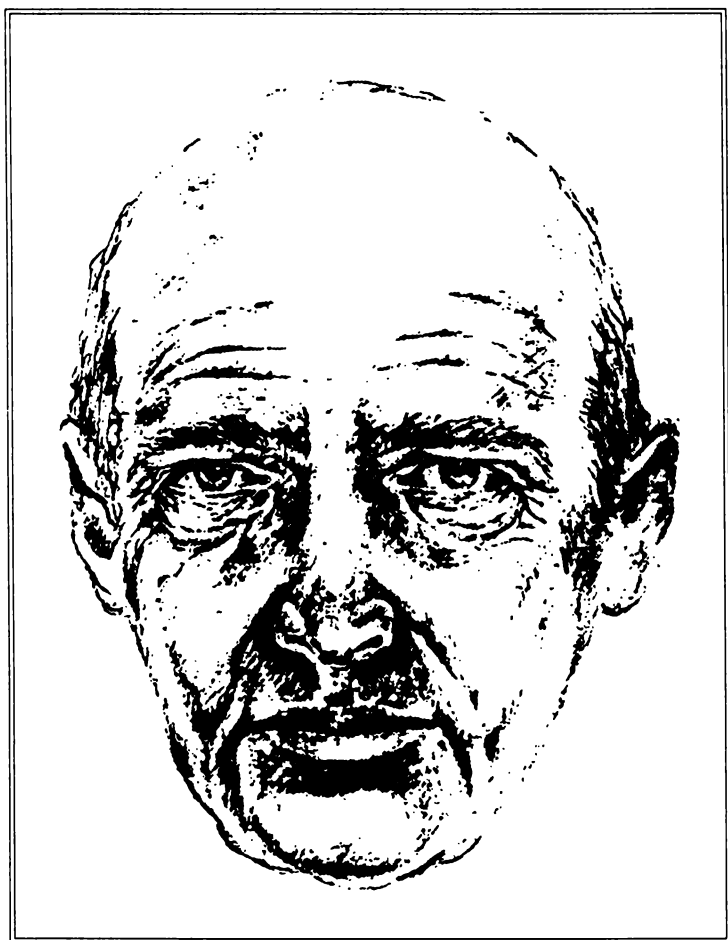
"Стали жиди великий одкуп давати,
стали один другого на мілью аренди становити...
Як іде УКРАЇНСЬКИЙ козак то й корчму минає,
а жид вибігає та українського козака за чуб хватає".

І хто винен, що козак той "бідний" покірно йшов і заливав свої очі сивухою??? Хіба мало між нами сьогодні таких, що і розуміють і бачать, яка розруха від горілки, і "наші гарні патріоти", але від горілчаного блюду не в силі відмовитися. Хіба вони дійсно можуть бути "гарними нашими патріотами"?

21 січня, продовження.

На Заході існують християнські партії, що відіграють корисну роль у житті державних націй. Бо ж хто інший, як не християнські партії плекають християнську мораль та протиставляються богоборству.

Яка наша українська синтеза? Чи зможе Українська Церква запанувати і на Сході? Адже немає ніяких видів, що в майбутньому характер будь-яких православій привнесе між наш нарід християнську любов, бо в основі "православія" живе дух русофільства, який впоює в серця українців жорстокість і ненависть, робить їх безособовими членами "православної нації"...

Шведський дипломат Рауль Валенберг, мал. А. Піролло

У Мордовії Я зустрів кілька нових "чистих" націоналістичних груп та організацій, але ні одна із них не була християнською.

Мене здивувало те, що більшість тих, хто себе іменували націоналістами, хоч і були "традиційними християнами", цілком не цікавилися Церквою... Прикро...

Про дисидентів Я не говорю - ця братія цілком атеїстична і протицерковна... Я говорю за тих, що до своїх гасел приплюсовують і християнство, лиш би був "мир і спокій", бо й Церкву потрібно шанувати... Одиниці із дійсних націоналістів були і є християнами. Чи може націоналіст бути цілком невіруючою людиною?

Мається на увазі в Бога. Бо націоналізм - це і є віра!

Мій націоналізм - це християнський патріотизм, що має за основу національну традицію і культуру. Я - монархо-націоналіст!

Як нам бракує ЧИСТИХ знань?!

А де взяти непофальшовані історії, підручники - де? Я говорю не тільки про советську систему... Захід від них не кращий. Різниця в тому, що там, на Заході, на власні кошти є можливість надрукувати правду, яка й там є у вигнанні...

Чи перемога большевизму в Росії мала впливи на світогляд і мораль більшої частини світу? Чомусь на цей бік справи ми не звертаємо уваги, але ж потрібно. Одна справа сприймати чи не сприймати комунізм, як доктрину, а інша річ - аналізувати наслідки большевизму.

По-перше, большевизм захитав підвалини християнства - східного мається на увазі Православія, а за ним прийшла черга на Захід. Чи потрібно дивуватися тому, що московське єдинодержавне православ'є пішло на послуги спершу НКВД, а з часом КГБ?

Не вдаюся в подробиці, але тільки у відокремленні греко-руської Церкви від вселенської єдності, від єдності із живим тілом Христовим, привели цю Церкву в один табір із Богоборцями...

І хіба після большевицького перевороту більшість із православних автономних Церков не пішли на співпрацю із комуністичними урядами? І навіть наша, неканонічна - Церква Липківського, була продуктом не української християнської духовності, а продуктом українського "тітоїзму"! А хіба східні патріярхи всіх православних Церков не є на послугах Кремля? Не маючи свого християнського усталеного погляду на комунізм, ці Церкви добровільно прийняли на себе обов'язки комуністичних пропагандистів...

Як тільки імперією розбіжуться перші тріщини дестабілізації, ми зударимося з першими проявами "тітоїзму". Люди, яких Донцов назвав з "холодним розумом", зачнуть закладити національну КПСС і разом із нею "національну" УАПЦ. Але на якому ґрунті?

Все, що Я зустрів у тюрмах і концтаборах партійно-націоналістичного, ніде ні разу не говорили про фундамент нашої майбутньої держави. Це питання ніби не існує для цих осіб, що хочуть бути виразниками наших визвольних концепцій.

НЕ ВІРЮ, ЩО З ОСОБАМИ, ЯКІ ПОЗБАВЛЕНІ ХРИСТІЯНСЬКОЇ МОРАЛІ, МОЖЛИВО БУДЕ СТВОРИТИ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ...

В 1961 р. мій няньо знайшов у мою відсутність брошуру: "ХТО ТАКІ БАНДЕРІВЦІ І ЗА ЩО ВОНИ БОРЮТЬСЯ?" Тоді в нас відбулася перша серйозна розмова - доросла розмова. Батько простягнув до мого обличчя долоню з розчепіреними пальцями і спитав: "Що це є?" - Я мовчав... По хвилині видавив із себе, що то долоня руки... "Але скільки на ній пальців?" - спитав няньо і сам відповів: "П'ять - це п'ять кутів московської червоної зірки, на одній стороні долоні і п'ять величин ненависті в п'яти кутах золотої зірки американців - це одна і та сама рука!" До мене не дійшов тоді сенс сказаного. Про це Я почав згадувати тут, у тюрмі. На закінчення няньо сказав: "Пам'ятай, український націоналізм покищо в своїх ідеологіях ніде не вказав на СВІТОВУ ПРИЧИНУ нашого поневолення... Покищо наш на-

Ст. Кучіно, ВС-389/36

ціоналізм є пориваючим вогнем, але не державнотворчим - наш націоналізм зупинився посеред дороги і не має сил переступити через чужі національні принципи, ми, українці, багато копіюємо... Правдивий націоналізм постане тоді, коли ми спроможемося на власній філософії та культурній традиції викохати єдину національну ідеологію, не взоровану на жодні інші "націоналізми"...

У Мордовії Я зустрів двох своїх земляків: вчителя із Білина Івана Мирона та Йосипа Хіменця із Ключарок - обидвоє щирі християни-державники! Іванко - людина надзвичайна. Я багато чого перебрав від них для себе... Іван вже відбув із своїх 25 більшу частину, а Йосип із своїх 20 р. каторги - третину.

Ще є третій - це Михайло Жураківський - 25-літник. Сердечна і на диво спокійна людина. Гуцул із Ясіня. Є ще більше закарпатчиків, так нас називають наддніпрянці, але Я з ними не зійшовся. Ми з ними зустрічаємося, розмовляємо, але Я з ними не ділюся найпотаємнішим.

Зійшовся з надбужанином Іваном Шульгою, під час війни був головою міста Вінниці - член ОУН. Людина чуйна і глибоко-патріотична! Державник-Українець! Такі типи українців є рідкими серед нашого політичного середовища.

Я, десь під серцем, відчуваю, що дійсний український національний патріотизм зростає саме над Дніпром, який не буде взорований на жодні чужородні "ізми"...

Сьогодні в тюрму привезли новий етап. Ніколи, певно, наші тюремники не здогадаються, яким шляхом ми, в'язні, довідуємося про те, що в тюрмах є під десятима секретами. Привезли лотишського націоналіста - Гунера Роде. Ми з ним були дружні на зоні. Надзвичайно цікава і непримиренна до москалів особа!

Чи ми зустрінемося тут, у тюрмі?

Чи досить перемоги над ворогом? А що далі?

Яке найвище щастя жінки? Відповіді різноликі і невідповідні. На зоні мав розмову на цю тему із нашим дисидентом М.

Озерним, який, маючи строк три роки, в концтаборі за короткий час перелицювався в свідки Єгови. Його підтримував Іван Гель. Гель - історик... Але якої історії, Я так і не зрозумів.

Іван з патосом заявив, що жінка повинна бути політичним соратником чоловіка, його помічником. Озерний: "Жінка не повинна мішатися до політики, вона має скеровувати родину до Єгови, бо все інше не має жодної вартості..."

Видно в цьому питанні Я назадник, бо в моїй уяві - жінка **НІКИМ НЕ ЗАМІНИМА** в родині. Її найвище природне покликання - бути дорадницею і опікункою та виховницею в родині, а все інше додається в силу природніх здібностей.

Нездорове оминання жидівського питання "нашими" політичними циркачами говорить, які вони всі безликі і продажні. Я хочу запитати в тих, що мають себе за "народніх" оборонців: "ДЕ і КОЛИ жиди виступали на захист українського народу?" Навпаки, історія фактів їх поступовання говорить про щось інше - мільйони разів, коли жиди виступали проти нас!

Найважливішою жидівською рисою вдачі - є жидівський шовінізм і їх егоїстичний матеріалізм, і повна відсутність будь-якого ідеалізму. І неприємно дивитися, як московська й українська інтелігенція (жидівські прихвостні) вигинається перед жидами, маючи їх за кумирів, ніколи не говорять і не пишуть правди про них, а тільки про жидівські "страждання" і "кривди"... Я ніколи не чув, щоб українські атеїсти (всіх мастей) говорили про ту шкоду, яку жиди зробили нам.

Жидівський філософ Зімел говорить: "Гроші є найчистіша форма буття".

У 18 ст. жиди, що проживали в Україні, як під Австрією так і під Росією та Польщею, скрізь в Україні виступають як езекутивний апарат для збору податків з населення для держави. Хіба не ці "посередники" між державою і селом нищили наші продуктивні сили?!

Перемога прийде тільки тоді, коли ми знищимо **ОЖИДОВЛЕНУ ЕПОХУ**.

Хто є найвизнанішими "англійцями" за останні 200 років? - Рідінги, Самуели, Норткліфи, Монтено, Касселі, Натани, Ротшільди; "найкращі італійці": Саніно, Люцаті, Барціані, Ернесто, Натан Габріель Д'Анунціо; "найкращі росіяни": Ленін, Троцький, Керенський, Зінов'єв, Кагановіч...

В 1947 та в 1962 роках в СРСР жиди масово міняли свої прізвища на українські, російські. Чого б то? Колись, в майбутньому, про це потрібно пам'ятати, щоб потім такі "українці" не попролазили в українські провідники, як це було із масоном Петлюрою та іншими ляками-драгоманівцями...

Перечитуючи словник ГРАНАТ за 1927 р., знайшов цікаві подробиці. Представники Советського Червоного Хреста за кордоном: Радек (Собельсон) - у Берліні; Берман - у Відні; Кюцман - у Варшаві; Рейзенбаум (Гілберт) - у Букарешті; Баум - у Копенгазі; Свердлов (Мойсеевіч) - голова у Москві! Цікаво тільки, кому ця свора бандитів допомагала? І плило царське золото і багатство Росії та поневолених народів у сейфи світової жидівської мафії...

22 січня 1970 р.

До мене в камеру зайшла Єлена Бутова, нач. тюремної лікарні. Перевіряла чистоту камери... При відході сказала: "І чево вам не сидітєся на жоπε..."

Як мені бракує нашої бібліотеки!

Наша родина від прадіда до мого няня зібрали унікальну бібліотеку. Стародавні "інкунабули", стародруки іноземні про Україну-Русь, україністика, кілька сот примірників рукописних книжок, репродукції картин, листи і автографи визначних Українців, що побували в хаті мого діда одного і другого, листи і документи. Тепер частиною цього багатства заволоділи москалі... Від нас було конфісковано, в зв'язку з моїм арештом, понад 5.000 томів та сотки документів... Старі підручники, орієнталія, періодика українська із цілого світу. Я тільки тепер усвідомлюю, якої шкоди приніс мій арешт не тільки мені, але й

BC-389/37

українській справі. Сідати до тюрми потрібно тоді, коли це вигідно для нації!

23 січня.

Я продовжую свої розважання:

Чому так поважна частина українців прив'язується релігійно до московського православ'я, яке впоює в серця тієї частини тільки ненависть і погорду своїми братами-католиками, які в більшості своїй є державниками-патріотами...

Хіба ми, українці, були учасниками спору між Візантією і Римом, або між Римом і Московією? Все це було для нас чужим. Тоді, чому ми допомагаємо нашим ворогам нищити самих себе?

Хіба грецькі попи-волоцюги, які перлися в Україну тільки за масним шматком, могли бути нашими друзями? - Ні, звичайно, що ні!

Хіба унія не мала своїх щирих оборонців і прихильників між українцями? Хіба затятий оборонець греччини в нашому обряді, митр. Милетій Смотрицький, після замордування черню мученика Йосафата, не прийняв унію? І хіба ми, українці, повинні собі в приклад ставити діяльність українського збігця з рідної землі Вишенського, який закликав православних до старої школи, відкидаючи при цьому діалектику, риторичку, філософію та історію Церкви? Хіба не князь Острозький писав гарячі листи до Папи, в яких заявляв готовність прислужитися справі унії?

Хіба не грецькі жиди-вихрести, патріярхи Єремія і Йоаким, надали українським церковним братствам право ставропігії - усувати і самим призначати Єпископів, а які ми мали із того наслідки? Які?

Де наша вселюдська солідарність? Якщо ми визнаємо, що наше життя тільки в Бозі, в такому випадку, чому ми не змирилися перед Богом? Якщо ми це колись в майбутньому зробимо, ми знайдемо самі себе, ми відбудуємо свою державу.

Хіба ми не є свідками того, що безбожництво в СРСР принесло із собою повну погибель людини. Даремно "наші" атеїсти-дисиденти теревенять про те, що і атеїст може бути "доброю" людиною - це залежить від того, як ми сприймаємо ДОБРО.

Чи можливо у недалекому майбутньому, щоб Росія повернулася в родину Європейських народів? Можливо, якщо росіяни добровільно приймуть і поклоняться нашому цареві Ісусу Христу і витиснуть із свого середовища рак юдаїзму...

Ми також маємо цю саму хворобу. Але в майбутньому, коли прийде час нашого звільнення, ми повинні пам'ятати, що Москва і Німеччина вже протягом довшого часу мають спільні інтереси - це, щоб не потрапити на млинове колесо...

Хіба не Америка є хресним батьком і мамою повитухою ідеї європейської федерації? Але ж в ідеології американців існує вираз: "...Ми повинні вжити примус, щоб об'єднати Європу..."

А чи та Європа хоче того об'єднання? Хіба вони нас питаються?..

Сьогодні бібліотекарка (Света) принесла для мене стародруки ще з часів царату - Короленка та три томи Історії Архітектури закарпатця Ігора Грабаря, який виїхав із рідного краю в Росію... Перечитав: ВЕРА ОТЦОВ, ЗАТОЧЕНИЕ ГРАФА ШЕПТИЦКОГО, ОПИТ ОЗНАКОМЛЕНИЯ С РОССИЕЙ...

"...За "віру батьків" тримаються мільйонні покоління людей, які за неї стоять, за неї терплять гоніння, за неї вмирають... За віру батьків і матерів, тому що в усіх були батьки і матері, але не за соборні догми та собори... Ця віра історично недавня, але все ж таки в ній уже успіли народитися і вмерти покоління... Вона встигла зцементуватись у нову щільну масу релігійних почуттів, в легенду й культ, що в свою чергу вимагали відданості, самопожертви, готовності на страждання і на смерть..." - Так писав Короленко про українських уніятів...

Чи в нашій історії була дійсна "козацька воля, яка бажала

республіканізму та демократії"? За всіма отими "чорними" радами стояла розбурхана анархія черні, хай і козацької, бо в дійсності свій козак-лицар і державник завжди стояв на позиціях дідичної Монархії. Хіба не "наша" зденаціоналізована козацька старшина, підлещуючись і споюючи козацьку чернь, прикриваючись нею, як "волею народу", знищила, із-за браку дисципліни і самоповаги та послуху вищому Авторитетові, нелюбу й монархію?

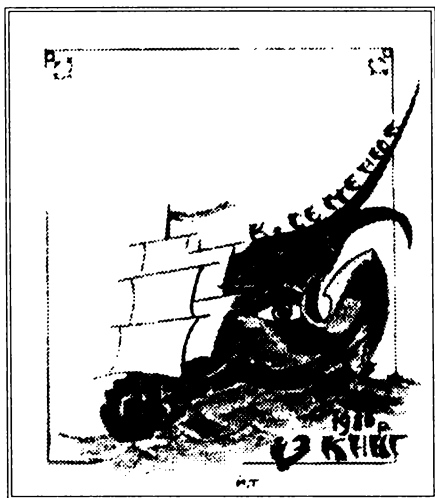
Як тічка вовків кинулися нищити і валити всі плани великого самодержавного Гетьмана - нашого Богдана.

І чим ми гордимось? Сірками? Барабашами? Многогрішними? Я не хочу бути категоричним - але - люди добрі!

Та ж скільки ми будемо дурити себе? Скільки брехні написано про наше анархічне і зденаціоналізоване козацтво? Але у вас все гарно розставлено (Грушевського, а після нього і його послідовників) про велику "користь" для України козацько-республіканського ладу... А хіба не при цьому "козацькому республіканізмі" розпочалася повна денационалізція козацьких верхів? Та ж ФАКТИЧНА влада залежала від польського Короля, турецького Султана, а з часом і московського Царя.

Козацтво воювало під чужими прапорами і чужими клейнодами. Те, що робили державники-монархісти: Богдан, Дорошенко і Мазепа - було знищено нашими анархістами-республіканцями із козацької черні, як духовної так і фізичної... Українська монархія, відновлена Богданом, була знищена тому, що полковники почали загравати з "народом" козацьким і покладалися на волю занархізованої маси - народу, щоб не бути підпорядкованими одновластї монархічного устрою... Не тішитися потрібно тим, що козаки "демократично" вибирали своїх полковників і гетьманів, а плакати і... пам'ятати, як потрібно будувати ВЕЛИКУ РУЇНУ!!!

Найкращі із "виборних" Гетьманів тямали, що з упадком моно-гетьманської вади, впаде і Україна. Хіба вони не хотіли із-за цього встановити Дідичну Монархію?

Ст. Половінка, ВС-389/37

Я нажив собі ворогів із табору аморальників: багатоженців, атеїстів-протицерковників та іншого шумовиння із табору українського республіканізму. Від шипіння в мій бік їх стримувала моя фізична сила і незаперечний авторитет постійного втікача із тюрем та таборів... Це не означає, що між республіканцями не було порядочних людей - ні! Були, але мізерно мале число...

Із дисидентів в тюрмах та таборах прихильником "сильної" влади був один Валентин Мороз, він мав висловлювання в користь Монархії, але чи він розумів монархічну концепцію - сумніваюся.

Дійсного монархіста в тюрмах та концтаборах Я зустрів в особі вельмиповажного Пана Михайла Луцика!

23 січня, продовження.

Чи ми враховуємо в нашій боротьбі ПРОДУКТИВНУ СИЛУ НАЦІЇ? І яка є та сила в нашому реальному житті, і хто користує із нашої продуктивної сили? Чи ми знаємо, що англо-

Не забудемо голод 1933 року!

саксонський світ пробним каменем своєї економічної політики вважає "ціну-зиск". Для чого тоді пусті розмови-теревені про можливість "допомоги" нашим визвольним змаганням з боку Америки чи Англії...

Дисидентство в ССРСР - продукт американо-сіоністської політики. Я між дисидентами не зустрів ні одного, щоб безоглядно був здібний пожертвувати собою на користь народу. Все, чим вони керуються - це безпринципний матеріалізм! Це єдинокровні нащадки Петлюри...

Ми не повинні забувати, що ЗСА НІКОЛИ не погодяться на дестабілізацію ССРСР, і не тому, що американська нація зла, а тому, що в цьому зацікавлені жиди, які мають вплив в уряді Америки. Тільки політик, який своєю жертовністю і систематичними ділами докаже, що він дійсно син свого народу не на словах, а на ділі, зможе повести народ до волі. Нам таких політиків бракує...

Перечитуючи ст. в "Вопросах Философии", Я надибав на вислів мормонів: "ДЕРЖИСЬ СВОГО І ЖЕРТВУЙ НА СВОЄ!"

Але ж це невидимий напис на їх святині. Роби добро таємно, тоді і Бог допоможе.

Характерна риса наших дисидентів: всюди підкреслюють, що мають вищу советську освіту... Коли Я щось скажу, відразу питають: "А де це написано?"... І Я дякую випадкові, що не закінчив советського вузу і не загорив те, що отримав, читаючи в бібліотеці батьків...

Кожний із нас має свої негативні прикмети, але якщо особа, посідає найціннішу із прикмет - віддати останню краплю крові за волю і добробут свого народу, - ми їй повинні простити всі інші негативні риси.

Пам'ятаймо, що щира жертовність з'єднує маси народу!

Перед виїздом у тюрму концтаборове начальство відібрало в мене таборовий Щоденник... Біскайкін палив і дав мені підписати Постановлення й Акт про знищення моїх 300 рисунків пером і олівцем...

Света принесла словник "Гранат" за 1925 р. Тоді комуняки були більш одвертими... Тобто, жида писали те, що хочуть і куди хочуть.

Ось що пише професор Бруцкус: "В олігархії, що прийшла, комуністи жидівського походження відіграють цілком виїмкову ролю, і між новоприбулими молодими комісарами, яким довірена була необмежена сваволя над життям і смертю громадян, жидів не бракувало..." А советський "Гранат" подає: в 1920 р. було 457 комісарів, із них жидів - 422; у 1921 р. було 550 комісарів, із них жидів - 447!

У малярській советській олігархії всі ватажки були жидами: Бела Кун - мав кличку "Кримський різник", Погані, Самуелі, Корвін-Клайн, Купфі і Люкац.

Сказала, що принесе перекладну книжку "Историю Экономии"...

Те, що ми називаємо "космополітизмом", є не що інше, як жидівство, страшно темне і брутальне, матеріалістичне і шовіністичне. Проникнувши в середовище християн, жида по-

чали нав'язувати нам жидівське розуміння Бога... Я б заборонив жидам вихрещуватися! Нехай очищають власну віру і притосовуються до життя націй і народів, але без радикального людиноненависницького Талмуду.

Те, що наші предки оріяни-палісті створили расову візію Бога - жиди, завоювавши Ханаан-Палестину, перетерли своїми національними щелепами і подали на свій стіл вже як Ваала-Ягве таким, яким він був насправді...

Опаскуdivши священні тексти оріян Ханаану та інших орійських народів, жиди через Мойсея закликали: "Тоді заб'єш у ньому вістрям меча кожного мужчину... Тільки жінки, діти і худобу і все, що буде в місті, всю здобич обернеш на свою користь, і будеш їсти здобичу твоїх ворогів, що їх дасть в руки Господь, Бог твій". Книга Мойсея.

Ось, і вся релігійність жидів!

Яка мета нашого життя?

Скільки в нашому житті пустих і малоповажних справ. Як мало ми призадумуємося над самими собою. А скільки часу намарно прогаяного! Ми ніколи не змінимося до того часу, заки не почнемо думати над своїми вчинками, над собою. Скільки будемо зносити своє пониження, своє упідлення? Хто вижене із нас легкодушність, гнучкість перед сильними, маловажність, брехливість життєвого наставлення? До якого часу будемо працювати на півсили - будемо напів великодушними, напів чесними?.. Чи ми завжди і скрізь домагаємося пошанування своїх прав, як християн? Чому ми наслідуємо всяких "геніїв", що ніколи не були не тільки християнами, але й порядочними людьми, тільки для того, щоб вирізнитися серед натовпу.

*(Ця частина "Тюремного щоденника" була збережена,
а три товстих зошити опинилися в сейфах КГБ.)*

ЖЕБРАКИ

*"Наш тріумф завдячуємо тій обставині,
що ми завжди граємо
на найтонших струнах людських душ,
на жадобі і ненаситності
матеріальних потреб людини".*

Протокол н.1.

Не раз нам доводилося бачити під час великих релігійних здвигів та храмових свят групи жебраків під церквами та монастирями. Жебраки - постійні супутники всяких великих людських зборищ і людство до них "звикло"... Чому людина жебракує?

Всі старожитні людські перекази та хроніки впоминаються про жебраків. Маємо про них згадку і в св. Євангелії. Так, із міських ратушних записів довідуємося, що у королівських містах Стрия та Мукачова існували жебрацькі "цехи", керовані своїми "баронами-царями", або інколи їх ще називано "графами"... На нашій Бойківщині, окрім звичайного жебрацтва, існували організовані гурти й ватаги жебраків-волоцюг, які постійно "паслися" в строго відведених для них територіях. Безперечно, що між жебраками є особи, які пішли жебракувати не з доброї волі, але в цьому випадкові нас цікавить ОРГАНІЗОВАНЕ ЖЕБРАЦТВО.

Золотим віком для жебраків були часи пізнього середньовіччя (16 та 17 сторіччя), коли цілою Європою прокотилися довготривалі релігійні та революційні війни, які в свою чергу плодили велике число калік, дезертирів та різних деклясованих волоцюг, які під час військових завірюх мали намір збагатитися. Була це організована тічка затеїзованої черні, лукава і бистра на розправу маса, що жила подвійним життям. В жебрацькі ватаги збиралися особи, що відчували духовну спорідненість між со-

Поклоніння Апісу – Золотому Тельцю-Єгові жидами в Єгипті. В той час жиди-кочівники були на службі єгипетських фараонів і провадили війни проти хліборобських народів Палестини, яка була заселена праукраїнськими племенами.

Жидівський жрець спалює Ягня в жертву Апісу. "Ягня" – символ Білобога, Творця всього суцього. Жиди поклоняються Чорнобогу Єгові, князю Тьми Дияволу (Перевертнику).

бою, які не мали наміру ані працювати, ані молитися... Це були століття "християнських" воєн, які повністю були опановані нехристиянським поступованням та жорстоким немилосердям до вдів, калік, убогих та заможних селян.

Це були століття великого людського гріха. Існувала в

*Мал. відомого етнографа Д. І. Андерсона 19 ст.
Містерія жертвопалення Ягняти жидівським рабіном на skinії
Anica-Єгови в Андалусії, Еспанія, 1879 р.*

жебрацькому середовищі і власна неписана, а, можливо, і писана ідеологія і власна релігія!

Із міських актів міста Мукачова та Ужгороду довідуємося, що під Паланком (на підзамчі) в Мукачові існували таємні жебрацькі цехи, які постачали членам різних організованих ватаг жебраків штучні ноги, руки, чорні окуляри, горби, різне ганчір'я, пляшечки із "святою водою", різні фальшиві ліки і т.п.

Жебраки Бойківщини ніколи не переступали кордони "своїх" територій. Це була здисциплінована, ворожа будь-якій державності маса волоцюг, кровно не споріднена з автохтонами, які тримали в своїх руках всі торги в Тухлі, Турці, Стрию

1823 р., цвинтар м. Мукачів. Автор невідомий.

Містерія жертвопалення Ягняти жебраками. "Ягня" – символ Божого Сина – "Сина світла". Жебраки сповідували дивну релігію – суміш юдаїзму і поганства та окремі фрагменти християнства. Їх "релігія" була дуалістична, за верховне божество мали Ваала-Диявола-Золотого Тельця, який є Князем пекла.

та Калуші, Нижніх Воротах, Сваляві та Мукачові, аж до Капушан. В ті часи держава мало турбувалася безпекою своїх гро-

HUNGARIAN JEW—TYPE.

*Мадярський жид із околиць Добручина, 19 століття.
Малюнки взято з Енциклопедії народів світу, 19 ст.*

JEW OF BABYLON—TYPE.

*Тип Бабилонського жида
(реконструкція, мал. 1882 р.)*

мадян. Професійні жебраки гуртувалися в організовані ватаги та розбійницькі гурти. Вони нападали на мандрівних купців та торговців, грошовитих громадян, на добре впорядковані газдівства та багатих міських ремісників. Як правило, такими ватагами жебраків керували особи, яким не було що втрачати - це були втікачі із в'язниць, вояки-дезертири, а іноді траплялося, що і монахи-розсриги...

В Австрійській Короні супроти волоцюг були створені загони надвірної охорони, які називалися БАНДУРИ. Бандури повинні були винищувати не тільки організовані жебрацькі ватаги, але й місцеве опришківство із автохтонів. Іноді самі імператори Австрійської Корони шукали підтримки в керівників опришківських військових об'єднань.

Сьогодні жебрають люди немічні, каліки, полишені державою напризволяще, для яких жебрацтво - остання дошка порятунку. Але існує і в наш час організоване жебрацтво.

Якщо писати і говорити про жебраків, то мусимо відмітити, що жебрак був добрим психологом, бо постійне жебракування виробляло в ньому професійного знавця людських відносин і життя.

Жебрак мав мати добре наметане "око", в противному разі він не мав би успіху в своєму ремеслі. Що жебрацтво "ремесло", а не жебрацтво із-за убогості, маємо дані судових актів, записи ратушних книг, де описувалися професійні жебраки, як "ватаги організованої злочинності".

Жебраки, якби були вченими, могли б написати корисні підручники із психології, але свої знання вони використовували тільки у власному колі і для власних потреб, де кожна громада жербаків мала свого вибраного "барона" і свої власні таємниці, які ревно оберігалися від інших жебрацьких ватаг. Мали жебрацькі ватаги і свою власну абетку-пиктограму - це "письмо" було інтернаціональним, хоч і з деякими місцевими відмінностями.

Малювали свої таємні знаки-пиктограми жебраки на дорожніх хрестах, на биках мостів, на стінах закинутих бу-

динків, на придорожніх скелях, а то і просто на польових дорогах. Іноді знаки складалися із сухих патичків або викладалися з камінчиків.

Перед тим, як йти в село або місто на жебри, жебрацький "цар" або "барон" висилав розвідника, якого обов'язком було розвідати, як населення відноситься до жебраків, чи люди скупі чи щедрі, де і хто може пустити на нічліг. На Скільщині і Стрийщині в жебрацькому "письмі" існував такий знак: ХРЕСТИК - це було знаком того, що село ворожо ставилося до жебраків, і таке село потрібно оминати і бути крайньо обережним.

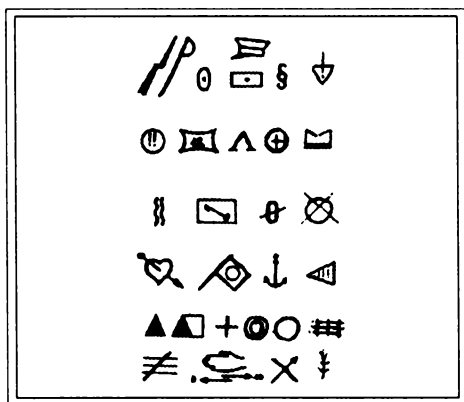
Знова ж закарпатські жебраки знак перестороги мали інакший - КОЛО, ПЕРЕКРЕСЛЕНЕ ХРЕСТИКОМ, що було пересторогою для жебраків: в селі жебраків не люблять і на нічліг ніхто не пустить.

На Галицькому боці: в Тухлі, Сколім, Стрию - жебраки вживали для цього свій "письмовий" знак: ТРИКУТНИК ЧИСТИЙ ВСЕРЕДИНІ - в село на нічліг даремно проситися. Але якщо замість хрестика малювався знак ПОДВІЙНОГО КОЛІСЦЯТИ (коло, а в ньому інше коло) - це означало, що в селі люди милосердні і привітні до убогих, а особливо до бідних паломників. В такі села жебрацькі "барони" висилали ватаги жебраків під виглядом "паломників", що повертаються із чудотворних місць із "святою водою", а також "погорільців" із дітьми-сиротами, батьки яких "загинули" під час пожежі.

На Закарпатській Бойківщині жебраки малювали знак ТРИКУТНИКА, ЗАПОВНЕНОГО ПОВЗДОВЖНИМИ РИСКАМИ або ПОДВІЙНІ КОЛІСЦЯТА, що означало: в селі можна отримати нічліг, люди тут сердобольні. СТІЛКАМИ жебраки показували, куди і в який спосіб потрібно йти. Малювалася ще ПРОСТЯГНУТА ДОЛОНЯ РУКИ і на ній число - це знак, що в тому напрямку під номером ЧИСЛА стоїть хата, де можна зажебрати і отримати нічліг. На Галицькому боці: в Тухлі, Сколім та Стрию - жебраки вживали такий знак: КОЛО ІЗ КРАПКОЮ ПОСЕРЕДИНІ, що було знаком небезпеки -

тікай! Бо Газди з такої хати покличуть жандармерію, таку хату потрібно обходити. Такий самий знак вживали і жебраки міста Львова. Закарпатські жебраки також мали свій знак перестороги на поганих газдів: ПРЯМОКУТНИК ІЗ КРАПКОЮ ПОСЕРЕДИНІ. Іноді обидва знаки вживалися жебраками як на Закарпатті, так і на бойківській Галичині.

На Закарпатті жебраки (певно під впливом європейських жебраків), як знак перестороги, вживали такий знак: ПО-

*Жебрацькі таємні знаки
на Бойківщині*

ЛІЦІЙНА ШАПКА - тікай із цього району, поліція погана, це-ремонитися не буде. (Хочу зазначити, що природніх бойків між організованим жебрацтвом майже не було! Були в нас свої "худобні" люди, до яких країни відносилися сердечно і у всьому допомагали.) А жебрацькі ватаги з-понад р. Стрий і Опірця, а також Калуша вживали для цього знак ШАБЛІ або БАГНЕТА. Вживали цей знак, як знак перестороги перед поліцією, і жебраки Долини та Стрия.

Долинські жебраки в околицях Болехова, Долини та сіл по р. Свічі малювали на стінах та опорах биків ПЕРЕКРЕС-ЛЕНЕ КОЛО - хата на ніч не замикається, можна пожитися. Якщо малювали ДВІ ЛІНІЇ у вигляді ВУЖА (хвилясті зверху

донизу) - це означало: в хаті проживає тільки дві особи. Цей знак вживався по обидва боки Великого Верху. Жебраки були мстиві і безсердечні, якщо якийсь газда їм був на заваді, то йому належалося помститися, часто таких газдів було палено. Знак пімсти малювався у вигляді ДВОХ КОЛІСЦЯТОК із ХРЕСТИКОМ - тут треба помститися! Або малювався ХРЕСТ, перекреслений знаком ОКЛИКУ. Якщо малювався КУТ вершком догори - арештовано когось із ватаги, якщо додавався знак татуювання арештованого жебрака - це було вісткою, кого персонально було арештовано.

Знак: УВАГА, "БАРОН" СКЛИКАЄ ВІЧЕ - малювався ЧОТИРИКУТИК із вгнутих верхнім бочком. Знак ПАРАГРАФ - минай будинок.

Раз на рік жебраки вибирали нового "короля", але часто було так, що один і той самий ватаг керував жебрацькою масою роками. День виборів був днем великого жебрацького свята. Жебрацька еліта збиралася на цвинтарях (тинитовах), в поруйнованих монастирях та старих млинах, руїнах замків, де вони провадили своє віче. Тут же відбувався і "молебень" жебрацький: Три жебрачки-"каліки" стогнуть і верещать, а жебраки мужчини голосно проголошують прокльони та пекельні муки тим, що не дають жебракам жодного подаяння і навпаки: просять вічне царство у Ваала-Тельца для тих, що їм допомогли. При цьому паляться "вічні свічки" урядові держави, примовляючи: "Богдай ся держава запалася, богдай би не діждав дожити до страшного суду сей нарід".

Що цікавого: жебраки мали і свою, їм притаманну "релігію" - суміш поганства з юдаїзмом та домішками християнських елементів. Перед всіма організованими крадіжками та після них, а також щороку перед вибором "короля" давалася жертва Ваалові-Тельцу - на кам'яному підмуркові палилася жертва: ЯГНЯ, що означало - смерть християнам і марноцерковні та світські власті жорстоко карали жебраків за такі жертвоприношення, як за відьмацтво... Із малюнка 1823 року

маємо уяву про таке жертвоприношення на цвинтарі м. Мукачево. Під цим роком було засуджено до довгих років тюрми у місцевому замку жебрацького ватага "Чорія" та жебрацького "священника" - автор малюнка невідомий. Цікаво, що розбійник-жебрак "Чорій" був за походженням жид. Якщо порівняти релігійне жертвопалення жидів-хабірів у Єгипті, а пізніше жидівські жертвопалення в староукраїнському місті Руса-Лель, нині Єрусалим, а також жертвопалення жебраками середньовіччя, помітимо разучу подібність цього обряду між собою!

Користувалися жебраки і своєю мовою - "жаргоном" - "фенею", як і подібно злодії. Так, наприклад, слово "поліно" означало сірники, а слово "перо" - ніж. Слово "гума" - віз, але й існував вираз: "не тягни гуму", що означало - не тягни час, говори прямо. Слово "зиркала" - очі, а "темні зиркала" - смерть і ніч. Вираз: "намотав кишки" - означав: накрив одягу - "кишки" - одяг.

Із повище сказаного видно, що жебрацтво не було тільки жебрацтвом в ім'я того, щоб тільки збагатитися. За жебрацькими організованими рухами стояла певна направляюча сила, що була жорстоко-ворожою будь-якій національній державі. Жебрацькі організовані ватаги були ворогами Держави, Церкви і всяких правових законів, що мали опертя в християнстві.

Жебрацькі таємні організації були свідомими ворогами всіх європейських монархій; мали вони свої "центри" і керівників, яких часто самі жебраки мало знали, а ще менше бачили.

Можна стверджувати, що організоване жебрацтво було творивом інтернаціональних антихристиянських та антимонархічних жидівських доктрин - предтечами масонерії, а з часом комунізму.

ПОЦІЛУНОК КАЇНА

*"На кожних устах причаїлася
можливість поцілунку Юди".*

Бензон.

Нема потреби доводити, що добрий ґазда для збереження свого ґаздівства будує міцну огорожу. В людському суспільному житті такою огорожею є Держава. Національна держава є захисником нашого національного майна, яким є наша культура, наша віра. Не думаю, що держава може бути основним змістом людського життя, бо держава, як така, не зможе заступити КУЛЬТУРУ народу. Держава - це лиш інструмент в руках народу для орудування готовим національним майном по своїй волі. Чим вища наша національна культурна свідомість, тим більша відпорність нації чужинецьким впливам. Нема потреби доводити, що першочерговим завданням наших кращих людей є плекання нашої культури, нашої національно-релігійної свідомости. Бо саме характерний культурно-національний та морально-релігійний ґрунт є твердиною, яку найтяжче ворогові здобути. Вже не раз за свою історію ми, українці, втрачаємо власну Державу. Але чи ми перестали бути народом?

Держава - річ переходова, але високо-моральний та національносвідомий нарід - вічний!

Чому ми в 20-тих роках стратили свою щойно народжену Державу? Чи тільки тому, що наші вороги нас побороли? Тільки тому, що ми не зрозуміли, що в єдности наша сила?

Але все це не були "причини" (які ми собі навидумували), - це були похідні похибки основної ПРИЧИНИ: втрата моральности і знехтування національним культурно-релігійним життям. Ми не виступили проти гріха однастайно. І на своїх прапорах підняли чуже духові народу, духові нашої віри знамення.

Провід народом перехопили не українські націоналісти-державники, а цілком протилежні сили - протидержавники соціалісти, духовно з'юдейщені моральні покручі - "наші" каїни...

Завжди пам'ятаймо, що СПРАВЖНІМ ЖИТТЯМ Є ПОДІЇ, а не наші думки. В 1917-1920 рр. ми не зуміли використати події не нами створені - наші думки були протилежні українській дійсності. Ми під впливом наших лібералів та соціалістів належно не оцінили працю "рідних" каїнів, внаслідок чого каїни знищили нас. Про одного з них і поведемо дальшу розмову.

Гортаючи пожовклі сторінки старої книжки надивав на "Універсал", не часів Хмельниччини, а "Універсал" часів руїни 20-го століття. Ось витяг із того "універсалу":

"...В цю велику годину, коли по всьому світу падають царські трони, визволяються народи, коли на всьому світі селяне і робітники стали панами, в цю хвилину ми, брати козаки, хіба дозволимо собі піти з поміщиками, з гетьманським урядом проти своїх батьків?" - внизу підпис: Верховний головнокомандуючий Симон Петлюра.

Не потрібно доводити, що в кожному слові кожного рядка цього "універсалу" маємо виразне ошуканство та безлічну демагогію аморального типу. Це було початом української офіційної веремії, яка скінчилася для нас московською большевицькою окупацією. Як так сталося, що головою Українського Генерального Військового Комітету, а з часом Секретарем Військових справ України (міністром) стала особа, яка ніколи не була військовиком і не мала жодної уяви про армію та військові справи? Сьогодні українські ляїки-богоборці на пару зі всіма колаборантами висувають Петлюру у "вожді" та "герої", щоб таким чином знецінити мораль і знищити національну пам'ять нашої свідомості...

В 1906 році Семйон Петлюра (як він себе тоді величав) прибуває до Москви. Як своя людина входить в польські та московські кола. В 1909 році одружується із полькою Ольгою Бель-

ською, яка в свою чергу зводить свого чоловіка із масонами Москви, тут, у Москві, в грудні 1909 року. Семйон Петлюра вступає до "ВЕЛИКОЇ ЛОЖІ УКРАЇНИ". Чи С. Петлюра був творцем "великої" ідеї, за якою пішов безоглядно український народ? Чи це була визначна індивідуальність нашої доби? Ні і ні!..

Петлюра добре володів трьома мовами: польською, російською і українською. Все своє свідоме життя Петлюра носив маску Януса, не дволикого, а трьох- і чотирьохликого! Кон'юнктура була основним мірилом його життя... Нинішній двійник Петлюри - це безбожник і політичний циркач Чорновіл.

В 1916 році ми вже бачимо Петлюру впливовим урядовцем "Земського Союзу" Західного фронту... Масони руйнували армію - те саме вони починають і в наш час... На громадському полі Петлюру бачимо редактором російськомовного, лояльного до Москви журналу "Украинская жизнь" (роки видання - з 1912 по 1917). Мав журнал і свій "несхитний" напрямок: соціалізм, атеїзм та ліберальне народовство. Була ще й тінева сторона в цього журналу, - він кував масонські кадри, майбутніх каїнів в українському середовищі. Щось подібне в наші часи було створено під стріхою "Української Гельсінської Групи".

Не останньою політичною авантюрою Петлюри була його верноподданіческа "заява" від імені всіх свідомих українців, які йому таких повноважень не давали. "Заява" була видрукована, як відгомін на початок Першої світової війни. Дехто вважає, що Петлюра "на власну руку" видрукував свою провокаційну заяву від імені свідомих українців, але зважаючи на те, що Петлюра належав до таємної масонської ложі, ми повинні обережніше підходити до всієї діяльності цього польського виступника.

Як і не звертаємо належної уваги на коріння нинішніх "українських" вождів і вождєнат, у багатьох із яких далеко не слов'янські носи... Українські масонські кола, а з ними і ліберальні, мовчанкою обходять його походження. Яке коріння Петлюри?

В "золоті" часи жида Саші Керенського, теж масона, Петлюра "враз" отримує добре плачену посаду в Земському Союзі, - він стає постачальником при армії Юго-Западного Фронту! На цій посаді Петлюра працює 14 місяців... Уряд виділяє на цілі Фронту величезні суми грошей, які значними частинами пропускаються через руки Петлюри.

Так само, як гроші збирані діаспорою, віруючими католиками та православними, плили до рук атеїста Чорновола і їже з "ним" на справу визволення...

За час своєї "праці" на посаді постачальника Петлюра скоро багатіє. Він нав'язує корисні знайомства із військовими, через які провадить спекуляційно-комерційні справи, і через "своїх" офіцерів пропихається делегатом на перший військовий з'їзд (21 травня 1917 р.) від Союзу Земств.

На з'їзді було створено Генеральний Військовий Комітет для зв'язків із Фронтом, і... головою Комітету обрано Петлюру!!! Петлюра в ті дні виступає як чистопородний московський патріот... Маніпулюючи великими сумами грошей, Петлюра скоро став "своїм" у колах таких самих грабіжників і руїників царату, як і сам Петлюра...

Тільки в 1916 р. уряд на допомогу прифронтовому населенню від Союзу Земств та від Союзу Міст виділяє 42 мільйони рублів та понад 900 000 000 окремо на харчі та одяг...

Масонерія під час війни робила все можливе, щоб розкласти Армію і завдати смертельного удару пімсти Росії...

В тому ж 1917 р. відбувся другий військовий з'їзд (18-25 травня 1917 р.), на якому, через своїх спільників у комерційних справах, Петлюру було "обрано" головою Українського Генерального Військового Комітету. Цей "Комітет" було створено масонами з далекосяжною метою...

На сьогодні маємо те саме, коли московські імперські кола на пару із "нашими" комуністами і масонами творять так званий РУХ, на чолі якого стають, один дисидент та безликий Ваня Драч...

“Наша” історія мовчанкою обходить той факт, що більшість соціалістів-комуністів та анархістів того часу належали до таємних масонських лож, метою яких не було творення Української національної держави!

28 квітня 1917 р. утворюючи Секретріати Центральної Ради, масони Грушевський та Винниченко іменують масона Петлюру, особу без жодних військових знань, Генеральним Секретарем Військових Справ.

Отримавши гроші від ЦР, Петлюра їде на Слобожанщину, в найбідніші райони, де наймає 300 вояків та ген. Кирея в “армію” ЦР, виплативши всім відповідні суми грошей. Опісля найняв ще капітана Удовиченка. Це “військо” було іменоване “Українським Гайдамацьким Кошем Слобідської України”. Так Петлюра став “кошовим отаманом”!

А нашим дітям українська масонерія підсовує пофальшовану “історію” “великої національної революції” і навіть так звані націоналісти будують свої сподівання на масонських мітах...

До того ще ЦР завербувала 300 вільних козаків, із яких було створено курінь Ковенка.

9-го лютого 1918 р. в Берестю (північ України) було підписано мирний договір із Центральними Державами. Саме в той час відбулася втеча військ ЦР від большевиків із столиці Києва.

Український історик Дмитро Дорошенко пише: “Деякі полки мали від 10 до 20 людей. Сердюки-богданівці, козаки Ковенка та гайдамаки Петлюри йшли купами, не зорганізовано. Лише дивізія Присовського, сотня старшин, юнаки й полк Болбочана маршерували зорганізованими рядами. Болбочан крив відворот” (Дмитро Дорошенко, “Історія України”, т. I, стор. 328).

Центральна Рада іменувала ген. Присовського головним Командантом збройних сил України. В м. Сарнах над р. Случ ген. Присовський реорганізував своє військо, створивши із нього боєздатну здисципліновану бойову армію. Як би ви не

переглядали "нашу" історію, ніде не знайдете вказівок, де перебував ТРИ тижні Петлюра?

Полковник ген. Присовського, Болбочан, із своїм полком з боями відбиває від большевиків Житомир; а звідтам разом із ген. Присовським рушили на Київ, де біля станції Ірпень Присовський розбиває большевицьку армію вдруге. Серед ночі в Ірпень приїздить Петлюра разом із Єв. Коновальцем (який тоді ще не мав чину полковника)...

28 лютого Петлюра телефонує до Києва про те, "що він із січовиками та своїм військом увіходить до Києва", при цьому ні словом не обмовився про бойових генерала та полковника...

У Києві Петлюра, Грушевський та Винниченко розформовують 10.000 добре зорганізовану армію, а самого ген. Присовського звільняють від обов'язків й іменують його губерніяльним командантом. Від того часу ім'я ген. Присовського зникає з овиду... Така сама доля чекала і армію ген. Павла Скоропадського, яка нараховувала 60.000 тисяч шабель і багнетів.

Петлюра так мотивував свій поступок: "...бо стала армія була досі і буде далі знаряддям пануючих класів у їх боротьбі проти селян і робітників", - і далі: "Україні потрібна не постійна армія, а народна міліція". Чи потрібні до цього коментарі?

Можемо тільки дивуватися залізній витримці генералів, які не розігнали отих "петлюр" по закутинах, а покірно терпіли явних ворогів нашої традиційної держави...

Після того, як народ обрав ген. Скоропадського гетьманом і встановив українську Монархію, Петлюру знову бачимо в Земському Союзі!

Будучи головою Київської Губ. Земської управи Петлюра одночасно є головою Всеукраїнського Союзу Земств (Енциклопедія Українознавства, стор. 516).

ЯК ГОТУВАЛАСЯ ЗМОВА ПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ?

14 листопада Директорія (популярність ЦР різко піду-

пала із-за її москвофільства, внаслідок чого українська масонерія перелицьовується під "директорію" - сьогодні прокомуністичний РУХ підмінюється проамериканською УРП...) оголошує першу відозву про повстання-заколот проти Української Держави, яка оповіщала:

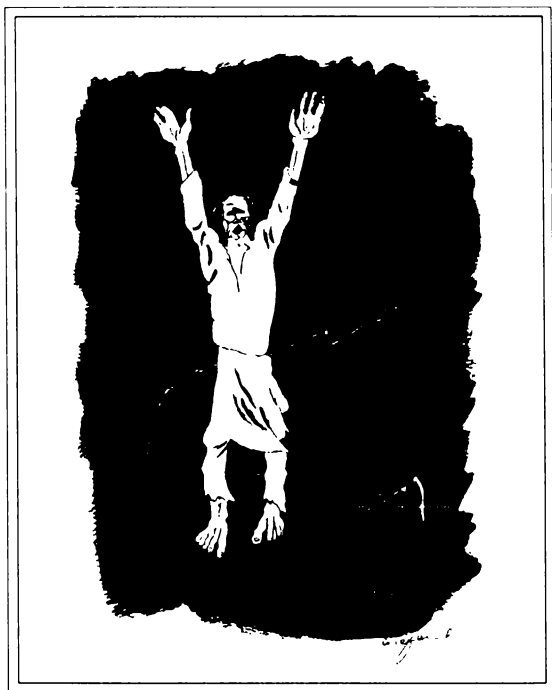
"Генерал Павло Скоропадський є насильник і узурпатор народньої влади. Все правительство його як протинародне, протинаціональне, оповіщаємо недейсним..." Так ніби Директорія була національною!

Підписали цю відозву члени Директорії та її голова Винниченко.

Готуючись до перевороту, голова так званого "Національного Союзу", Винниченко вважав, що українських комуно-соціалістичних сил замало для того, щоб повалити Українську Державу. І тоді змовники нав'язують контакти із большевиками Леніна...

Після підписання Берестейського миру не було підписано миру між Україною і Советською Росією. Із Москви до Києва приїздить большевицька місія на чолі з Раковським та Мануїльським. Обидва масони.

Московська комуністична місія зволікала із підписанням домовленості, бо мала інше завдання від вождів большевизму... Місія займалася в основному шпіонажем та заколотами, а не врегулюванням російсько-українських справ. Відбувся водевіль офіційних мирних переговорів між представником Української Держави Шелухиним та представниками Сов. Росії Раковським й Мануїльським. Переговори закінчилися безрезультатно, бо Москва вже знала про існування змови і готова була її фінансувати. Винниченко та його поплічники таємно збираються в помешканні товариша міністра фінансів Гетьманського уряду В. Мазуренка, запеклого соціаліста, в його присутності і при його участі розробляють план державної зради спільно з представниками Сов. Росії. А Петлюра, нав'язавши контакти із січовиками, втягує в заколот і їх, приобіцявши за це чини і гроші...

*Великий голодомор, штучно витворений
московськими окупантами в 1932–33 роках.*

Трохи історії:

"17 січня 1900 р. в Швейцарії таємно засновано українськими масонами ложу "ВЕЛИКА ЛОЖА УКРАЇНИ" - у квітні 1919 р. Великим Майстром ложі стає Симон Петлюра" ("Масонство в русской еміграції", Париж, 1932 г.).

На гроші ленінської камарильї, які передав Петлюрі Раківський, було підготовано повстання проти Української Держави! Петлюра від себе надає чин полковника Єв. Коновальцю... І потрібно пам'ятати ВСІМ ДІЙСНИМ ПАТРІОТАМ УКРАЇНИ, що під МОТОВИЛІВКОЮ НАД "військом" Петлюри ПОВІВАВ ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР МОСКОВСЬКИХ БОЛЬШЕВИКІВ.

ПАВЛО

Частина I.

Ісус Христос Сам нічого не написав - такого погляду всі нинішні богослови та вчені-біблеїсти. Це би мало означати, що Ісус із Назарету був неосвіченим диваком... Є відомості (не Євангельські), що Ісус вивчав медицину в Єгипті, і окрім своєї рідної мови - новоарамейської (зюдейщена мова палистих і сірих) добре володів фінекійською та грецькою мовами. Антихристиянські автори у багатьох випадках називали Ісуса лікарем і то добрим лікарем. Без сумніву, що як Своє вчення, так і події, які виконували наше спасіння, Ісус передовіряв пам'яті Своїх учнів... Блага вість, яку Ісус доручив Своїм Учням в усній формі, сталася витоками канонічної писемності Нового Завіту.

Найбільш древні пам'ятки писемности, які дійшли до нас - це Апостольські Послання, а "перше" синоптичне Євангеліє було написане ап. Матвієм на арамейській мові, яка була його рідною мовою, а вже пізніше перекладене на грецьку.

Слово "перше" тому кладу в лапки, що маю власну думку щодо першості священних текстів Нового Завіту. Дивує в цьому випадкові, що Церква, після опанування її юдеями, "добровільно" відкидає Євангеліє від ап. Петра і на сьогодні вважає його неканонічним... Всі Послання тісно пов'язані з пастирською діяльністю апостолів та їх безпосередніх учнів. Тут ми не бачимо богословських та філософських трактатів, якщо вони й існували, то були безжально знищені юдеями, які мали цьому всьому своє історичне пояснення. Першу групу Євангельських Послань складають Павлові Послання.

Хто такий ап. Павло?

Перечитуючи Євангелії від свв. ап. Петра та ап. Томи, в текстах часто зустрічаємо й самоназву послідовників Ісуса - це

"сини світла", "брати святі" та "обрані", чого майже не зустрічаємо в чотирьох канонічних Євангеліях, які визнала Церква.

Взагалі, "світлий колір - білий і срібний" у св. Євангеліях вживається, як колір-символ самого Ісуса Христа, як колір НЕБЕСНИЙ. У стародавніх предків українців білий колір був пов'язаний із святками народження, як вияв радості - це колір невинності і чистоти. Це був колір світла і життя, який протиставлявся чорному кольору, що мав знак мряки і смерті. Чорний колір для наших предків був кольором пекла.

Після завоювання Палестини жидами, останні перебирають від оріян-праукраїнців і релігійну символіку, яку пристосували до свого власного вжитку. Так, у всіх книжках Біблії ми бачимо, що білий колір є знаком святих. Білий колір часто символізує і ангелів, тобто всяка чистота, пов'язана із Богом, подавалася в білих символах-знаках і кольорах.

В Євангельській есхатології білий колір часто виступає як символ Небесних сил: "білий камінь" (Отк. 2. 17), "біле облако" (14. 1), "білий кін" (Отк. 19. 11), "білий престіл" (20. 11). Ось чому під час Служби Божої чаша накривається тільки білим платом, який символізує священну чистоту Ісуса, а також через всі книги Св. Письма ангели виступають в білих одезах, які "блистять і світяться"!

Якщо при своєму життю Ісус ходив, в більшості своїй, в пурпурових хітонах, то після Преображення на Ньому бачимо "білі і блискучі одезі". По смерті і Воскресінню Христа-Царя білий колір, як колір преображення і святості, стає кольором очищення після преображення святих, що відкинувши гріх, пішли за Ісусом-Переможцем. Під час "таємних вечерь" перші християни одягалися в білий одяг, що символізував чистоту помислу і безгрішність. У наших предків оріян-русинів, як у Месопотамії, так і на Причорномор'ї, під час хрещення на дитину одягалася біла сорочка, так і донині. Біла сорочка - "радість" - "світло" - "слава" - "чистота".

Білий, "світлий колір", часто виступав у наших предків і

як колір світоносної Боротьби супроти темряви і проти людського безпліддя. Безпліддя вважалося великим ЗЛОМ (темрява), як страждання і смерть, а тому й боротьба проти нього була через світло і у світлих, білих кольорах. Це ЗЛО - від князя Тьми, яке є противним заповіді нашого Творця.

Ким були сумери-кімери і звідки вони прийшли в Месопотамію?

Месопотамія - по нашому "Межиріччя". Тепер відомо, що вітчизною сумерів була Праукраїна, яка простягалася від ріки Лаби аж до відрогів Уралу. Археологи говорять, що близько 6.000 літ до Христа величезні маси сумерів знялися із своїх насиджених місць і виемігрували в Месопотамію, яка знаходилася між ріками Тигром і Ефратом. Сьогодні трудно устійнити, коли перша хвиля самар-сумерів прибула в Месопотамію. Ми про це, мабуть, ніколи не довідаємося. Під час розкопів стародавнього міста Убайд було віднайдено ручно ліплену кераміку, на диво подібну до нашої трипільської. Археологи датують 5.000 до Христа.

Зате ми знаємо, що 1.800 років до Христа велика хвиля оріїв-праукраїнців рушили на підбій Індії та Єгипту. Так були закладені нові культури (другої, або й третьої хвилі іммігрантів із Праукраїни) - сумерійська і нова індійська. Духовно ці дві цивілізації були дуже подібними між собою. Про те, що між Месопотамією, Сумерією та Індією були тисячолітні торговельні і духовні зв'язки, свідчить археологія.

Прикладів до цього є багато. В 1929 році в Оксфорді було видруковано книжку відомого археолога лорда С. Леонарда Вули. Розшифрувавши сумерійські клинописні письмена на глиняних таблицях, проф. Л. Вули уложив список монархів Сумерії - її царів-лугалів до потопу і після потопу.

Якщо уважно придивимося родоводові сумерійських царів, то завважимо, що чим цар був старожитнішого походження, тим більше він і жив. Цікаво, що це саме пізніш бачимо в Біблії, яка була повністю жидами списана з сумерійсько-ру-

Жидівський рабін-жрець Аніса-Єгови в добу Нерона.

синських священних книжок. Нема потреби доводити, що кочовики жиди-хабіри не могли створити письма, як і не могли мати доцільної монотеїстичної релігії, бо для цього потрібні були умови розвитку, які б давали можливість осіло працювати на землі.

Вимандрувавши із рідних земель Кімерії-Самарії, наші предки, куди тільки не заходили, всюди закладали міста та поселення із рідними назвами, які винесли із рідної землі.

В Азії постало місто Самарканд; в Персії - м. Київ, а в Палестині Каетан-Киян заклав м. Руса-Лель, що в перекладі означає "Мати Русів". Сталося це 1.800 р. до Христа. В Сирії маємо аж дві "самари" - це місто Смирна (Самарна) та м. Самар, тепер Самаль (по-турецьки).

Наші предки кімери-руси полишили свої сліди і в Камбоджі - камбоджійці називаються кхмерами (хімерами). Полишили свої сліди оріяни і на Філіпінах, де острів і море носять назву "Самар". В той сам час всі території, які були заселені вихідцями із Праукраїни, носили назву ОРІЯНИ, звідси "орії", "аріяни"... Над озером Урмія наші самари заклали м. Самар-у.

Потоп, описаний сумерами і новоіндійцями-оріянами, на диво подібний. Про спорідненість сумерів і наших русинів говорить і той факт, що військові шоломи руських кагані-королів були такої самої форми, як це ми бачимо в царів-лугалів сумерян, різниця тільки в тому, що староруські шоломи були золоченими, а сумерійські золотими.

Так слово "рата" означало в сумерійців "колесо", а в наших бойків це слово означає "повторно"; або бойківське слово "унук" в сумерійців означало "рід". Сумерійське слово ПАТО близьке до українського "тато", сумерійське АМА подібне до нашого "мама". У нас, на Бойківщині, існує такий вираз: "вакарити", тобто пасти корови, а сумерійське слово "вака" означає "корова". Або сумерійська богиня Нина-Земля так подібна до нашої Української нени-Землі, а в Карпатах закарпатці ще й донині кажуть на батька "няньо".

Мал. 19 ст. Жиди-кочовики пасуть кози і ягнята поблизу Руса-Леля.

Бог блискавки і грому у шумерів мав назву Гатум, від українського старожитнього "гатити", "прати". Недаремно в Пракраїні бог грому і блискавиці носив назву Перун, а жінки, коли йшли мити одяг на ріку, говорили: "йдемо прати"...

Як колись шумери, так тепер ми, українці, були розсварені і не дбали про єдність, що і привело до нашого упадку тоді і тепер...

Чи хтось звернув увагу, чому на Бойківщині та на Гуцульщині і до сьогодні селяни на шлунок говорять "риндюк", а на їжу "риндя"? Я пам'ятаю із свого дитинства, коли ми йшли із коровами, моя бабуся говорила: "Бери із собою "мериндю"".

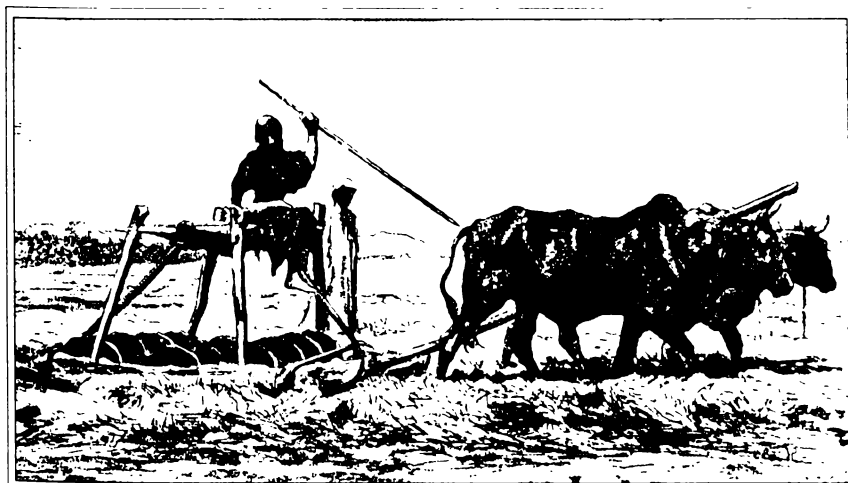
Порівнюючи наші слова із словами шумерів, все стає на диво зрозумілим, адже ці вирази в нашому народі проіснували понад 10.000 літ.

В Італії, в Турині зберігається єгипетський літопис, писаний на папірусі, в якому мова йде про воєвничий нарід хати. Хто були ті хати і звідки вони прийшли в Палестину, а опісля в Єгипет?

Їхня столиця носила назву "Хат-Уаріт", а нарід, який там

замешкував, називався хато-урами. Хатській державі почав загрожувати єгипетський фараон Сенусет III, і тоді хати закликали собі на допомогу своїх свояків (1860 до Христа) із України-Оріяни. Як ми знаємо, гіксоси, йдучи на Єгипет, спочивали після переходу із України на землях хатів. Близько 1750 р. до Христа гіксоси здобули в боях від єгиптян Сирію, Палестину і Нумібію. Фараони на час притихли. Саме у зв'язку із приходом в Палестину хатського племені гіксосів, під проводом короля Кияна й було закладено місто Руса-Лель (Єрусалим). Єгипет почав готуватися до великої війни. В 1720 р. до Христа наші оріяни-руси, яких єгиптяни називали "геква-кгасе" - гіксоси, як нищівний смерч, вдарили на Єгипет. Є здогад (український вчений Іван Кузич-Березовський), що гіксоси самі себе називали "гастатами".

Гіксоси - це був гарний на вроду нарід, русяві і білошкірі, з надзвичайно блакитно-світлими очима. Армія гіксосів в тих часах була неперевершена. Вони під час бою йшли на ворога рівними рядами, озброєними довгими списами та короткими

*Малюнок-реконструкція етнографа Ф. Терелмейєра 1879 р.
Праукраїнці-ханаани під час польових робіт
до завоювання Палестини жидами.*

Масове вбивство жидами ханаанців-русинів під час завоювання Палестини.

Мал. відомого етнографа 19 ст. W. J. Lintona

мечами, армію списоносців прикривали колісники. На той час це було чудо військової техніки! Як колись наші оріяни-каші здобували древній Вавилон, так тепер наші гіксоси легко, майже без бою, здобули Єгипет. Єгиптяни до того ніколи не бачили коней. Коні в гіксосів були малі, українські степовики.

Колісники в гіксосів були такі самі, як і в індо-українців, які завоювали Індію. Один воїн міг легко підняти колісницю і понести. Будувалися колісники із ціпкого молодого граба або дуба, рідше із клен-ясеня, нашого явора. Колеса колісниць оббивалися бронзовими обручами, щоб колеса були міцними, від осі відходило вісім спиць, а менші колісники мали в колесах 5-ть спиць. Бойова колісниця гіксосів-українців була багато прикрашена золотом, бронзою і сріблом. Коли така колісниця проти

сонця неслася на ворога, вона сліпила противника, до того ще воїни на колісницях мали великого позолоченого щита із бронзи та золоті шоломи на головах.

Ось що пише про наших гіксосів найславніший єгиптолог Едвард Майер: гіксоси панували в Єгипті 210 літ. Тільки після того, як єгиптяни купили від гіксосів коні і в Верхньому Єгипті, таємно від людського ока, вишколили свою армію колісничників у Тебах (на це було витрачено 200 років), несподівано вдарили на розсварених гіксосів і розбили їх у бою... Ця війна тривала понад 10 років.

Маємо і назви СЕМИ гіксоських королів (на це особливо звертаймо увагу, не "князів", а саме королів). Всі назви подано в єгипетській мові. 5-ть назв по-єгипетськи нам не є зрозумілі, а назви двох королів нам зрозумілі - це король Салітас (по-єгипетськи), а по-гіксоськи "Шелик"; ім'я другого короля - Яннас (по-єгипетськи), а по-гіксоськи "Киян".

Коли була заселена Палестина першими вихідцями із Праукраїни-Руси, нашої Оріяни-України? Близько 3.500 р. до Христа землі Палестини заселили орійські племена, що прибули із півдня України. Були це племена амарів (жиди їх називали "амореями"), сірі-самари, палисті, кінари, ідумеї, моави та ще велика кількість різних наших племен, були між ними галичани-галати. Вавилоняни, що також походили із оріян, називали кінарів "канан", а єгиптяни "паканан", а жиди - "ханаан". Назва "канан" походить від слова кінак, тобто меч (по-скитськи) і "пакана" - меч (по-міноськи). Міносці - це свояки троянців, трипільців і пелязгів. Від слова "кінак" походить українська назва коня - кінь. Перегляньмо нашу вітчизняну етнографію і побачимо, що до Другої світової війни наш нарід ділив армію на КІ-НАКІВ і на ПІШАКІВ. Наші кінаки, що завоювали Палестину і Сирію, були гілкою прахатів. Український історик нашої Праукраїни Іван Кузич-Березовський так розміщає праукраїнські племена в Палестині: "На півночі осіли кінари до сьогоднішнього міста Бетшану, його греки називали "Скитополіс" - місто

скитів. Від Скитополісу середущу Палестину зайняли самари й оснували столицю Самару, а край назвали Самарією. Біля Самарії, на горі, побудували святиню богам Небо, Яві й Туранові. Боронили свою самостійність до 870 р. до Христа. В тому році юдейський цар Омрі здобув голодом Самару та зробив її столицею ізраїльського царства. Як бачимо, самари 320 літ (1190-870 р. до Хр.) змагалися з юдеями за свою самостійність" ("Книга царів", розд. 17, стор. 5-6).

"Треба догадуватись, що в тому році самари ще не були остаточно розбиті, бо вони 18 км. на південний схід, від утраченої Самари заложили місто "НЕБО", сьогоднішній "Набиль", арабське "Набульос"...

Після трьохрічної війни юдеїв із Ассирією, ассирійці здобули Самарію, що знаходилася вже під владою юдеїв, і повели в НЕВОЛЮ 25.000 самарів... Самари, як усі орії, відбували під час свят в честь своїх богів ярмарки, які вони називали "кармеш". Від того походить назва ярмарку "кормеш" в нашій і чеській мовах. Як бачимо слово "кормеш" 10-тисячолітнє" (Іван Кузич-Березовський, Оріяна, т. I, стор. 147).

Нема потреби доводити, що самари були вірними своїм святиням, і навіть тоді, коли їх жиди заставили прийняти юдаїзм, не хотіли визнати жидівську святиню "Сіон" та святиню Соломона в ній. Впродовж віків між цими двома народами заїснувала расова ненависть. Цікаво, що потомки самарів і понині не хочуть визнати жидівського Талмуду - вони вірять тільки в П'ятикнижжя, вони і посьогодні гидяться жидами, як і жиди ними. В сьогоднішній Палестині із колись великого племені лишилося заледве кілька сотень родин. Дехто із вчених має гадку, що римляни, знаючи, що між самарянами і жидами існує ворожнеча, виселили перших в Крим... Трудно це сьогодні підтвердити, але...

Під час розкопів було віднайдено глиняні таблиці, що в науковому обігу мають назву "Тель-Амарна". Після розшифровки було відчитано інформацію про фортецю "Урус-Алем"

- це перший писаний документ про Єрусалим, який походить з 1370 р. до Христа. Намісник Палестини і командант кріпості-міста Руса-Лель (Єрусалим) просить фараона Аменготепа IV про підмогу, бо Палестині тоді загрожували хати. Під час розкопок в 1961 р. знайдено підтвердження, що наші предки оріяни-гіксоси заснували Єрусалим 1.800 р. до Христа.

Описуючи в своїх історичних книжках Палестину тих часів, римський історик Тацит пише: "...Назарет - бідне невеличке рільниче поселення, де проживають бідні, тяжко запрацьовані люди".

Пліній і Светоній також пишуть, що Назарет бідне невеличке село, де проживають погорджені юдеями самари. Римляни, завоювавши Палестину, полишили жидам жити своїм автономним життям. Римляни збирали тільки данину-податки. Жидівський цар був оточений багатими юдеями, які виконували всі найважливіші уряди в Палестині. Утримання римських гарнізонів, а також найважчі роботи в провінції виконували бідняки-орії, яких жиди немилосердно визискували.

Всі апостоли і більшість із їх 72 учнів походили із оромейв-галілейців та самарян, за винятком Юди Іскаріота, а також ап. Павла.

Коли Йосиф із Марією-Богоматір'ю зайшли у Віфлієм і шукали для себе нічліг, ніхто із жидів не дав їм притулку. Виною всьому була оромейська мова святої Родина, якою жиди погорджували... Недаремно жиди з гордістю питали: "Що доброго може прийти із Назарету?"

Сьогодні жиди підносять справу так, ніби християнство - приватна жидівська справа... Ніби Ісус один із них, і справою самих жидів є полагодження двохтисячолітнього конфлікту між християнами і жидами. Все це баєчки для непосвячених. За найновішими археологічними та історичними даними, Ісус із Назарету - це син оріїки. Що робити із двохтисячолітньою "звичкою", яка нав'язана жидами, про те, що Христос походить із жидівського племені? Боротися і очищатися від скверни юдаїзму.

Український вчений І. Кузич-Березовський звернув слушну увагу, на яку ніхто із вчених світу до того не звертав: "...Хрис-

та прийняв за свого Бога лише світ білої раси", тобто, виключно народи, які є споріднені із оріянами! А чорна і жовта раси, а також арабо-семітський світ Христа своїм Богом не визнали. І. Кузич-Березовський подав надзвичайно людяні і повчальні висновки: "Знаючи походження і науку Христа, ПРИЄМНО СЬОГОДНІ ПРИКОЛІНИТИСЯ в щирій молитві і у Його стіп скласти свої терпіння, пониження, визиски і кривду (колгоспну). Христос це все бачив і пережив. За гідність терплячих і скривджених дітей "чоловічих" зложив в жертву своє життя, щоб скривджені побачили Бога й назвалися Його дітьми" (Оріяна, т. 1, стор. 156).

Вчений-історик Володимир Рен-Бойкович, книжка якого побачила світ в 1983 р. в нью-Йорку "КОЛИСКА КУЛЬТУРИ ЛЮДСТВА", пише: Ми та всі покоління перед нами виховувалися протягом більше двох тисяч літ на історично-мітичних даних про походження і розвиток культури людства й прийняли це як істину" (Стор. 9).

Що то так, немає найменшого сумніву. Все, до чого не торкнулася ОЖИДОВЛЕНА епоха, оббріхане, пофальшоване і від початку й до кінця нелюдяне!

Ось що пише вчений про часи заселення Палестини нашими предками-оріянами: "...В Британії є також занотовано, що гиксози панували в Єгипті 14-тма династіями (приблизно 200 років). В іншому місці згадує проф. Л. Вулли, що на розкопках, ведених в Палестині 1961 р., устійнено, що гиксози збудували 1800 р. до Хр. старий Єрусалим, а в старинному фінікійському місті Кносос знайдено алябастровий нагробний камінь, на якому було вирите ім'я короля гиксосів "Кигиан" - Киянин, чи Київець... Тут задержалися якийсь час гиксози, можливо, очікували вони перевозу решти армії на чолі із королем "Кигиан" фінікійськими кораблями і в тому часі збудували вони 1800 р. до Христа місто, яке вони називали "Руса-Лель" - "Русівмати" (Стор. 110). І нема нічого дивного, що наш Творець послав свого єдинородного Сина до понижених і знедолених жидами Його дітей.

Читайте уважно Біблію і ви зрозумієте, хто є Великий Змій - ворог роду чоловічеському. Ведучи дикі кочові орди на хліборобні народи Палестини, Мойсей витворив був і расистську ідеологію поневолення і винищення всього, що не було жидівської крові. Їх ідеологія не мінялася впродовж всієї нашої брехливо писаної історії.

"А з міст тих народів, які Господь Бог твій дає тобі на вітчину (Палестину) не лишиш живими нічого, що віддихає. Знищиш (виріжеш) до останку гетейців, арамейців, хананейців, ферезейців, гевейців, єбузейців, як Тобі приказав Господь Бог твій" (Мойсей 5. 20. 15-18). Варто призадуматися, чи дійсно Господь Бог, Творець і Вседержитель Вселенної, мав би мати лице расиста і вбивці? І чи не байка для несповних розуму є те, що ніби Бог вибрав собі дике плем'я вбивць за "вибраний" нарід? "Святими" і "вибраними" поробили себе самі жиди. Саме проти цієї жидівської брехні й виступив Син Божий Ісус Христос. Він відібрав від жидів наш декалог, перелицьований Мойсеєм із стародавніх оріянських священних текстів, вилучивши із нього жидівське "око за око, зуб за зуб". Саме за те, що Ісус виступив проти жидівського расизму та проповідував любов-прощення для всіх народів землі, заплатив смертю на хресті. Свою смертю показав неперевершену Божественність післанництва Спасителя людства, яку Він завершив Своім Світлим Воскресінням.

На закордонні я зустрів професійних платних провокаторів, які, вислужуючись перед жидами та Москвою, роблять все від них залежне, щоб ім'я великого Сина нашої божественної ОРІЯНКИ навіки викреслити із пам'яті народу.

Весь середземноморський світ перед народженням Ісуса знаходився під владою Риму. Імперія облягала 600 т. миль з населенням 120 мільйонів. Те, що започаткував Олександр Великий, також син оріянки, вдалося завершити римлянам. Палестина в часах Ісуса була яблуком роздору. В жидівське життя почав проникати еллінізм, що в свою чергу призвело до розколу в житті жидівського народу. Потворилися партії, які люто

поборювали одна одну. Першосвященики підтримали партію елліністів - це була найбагатша група жидівського населення: адміністратори релігійні та світські, а також купці та банкіри. Їм протиставлялася партія "благочестивих" - це були народні низи та сільське священицтво, особливо з Галілеї та Самарії, де в часи, описувані нами, проживали наші оріяни-самари. Дійшло до того, що Антіох IV Асмоней хотів насильно еллінізувати всю Юдею та Палестину, це призвело до повстання під проводом Маккавеїв, але це було вже після Ісуса.

Запам'ятаймо, що Асмоней стали по боці саддукеїв, Ап. ПАВЛО був із саддукеїв...

В 63 році до Христа Птолемей восени завоював Єрусалим. Жиди почали платити данину Риму. Після смерті Ірода його сини почали міжусібні війни. Незадоволені римляни передали управління Юдеєю римському імператорському прокуратору (6 р. по Христі). Жидівські націоналісти почали готуватися до зтяжної війни з Римом... Політично-релігійна манія відновлення Єрусалимського храму стала наріжним каменем всієї подальшої жидівської боротьби за свою незалежність. Партія елліністів більше приділяла увагу збагаченню, аніж визволенню. "Благочестиві" за це нарікали на них. Так виглядали справи назверх, але...

Імператор Август, щоб припинити повстання та заколоту проти Риму, завів у Юдеї ту саму форму управління, що і в Єгипті, тобто прокураторство. Прокуратор у своїй окрузі був цілком самостійним, але зверхником своїм мав штатгальтера в Сирії. Першим штатгальтером був Копоній (6-9 рр.); другим - Понтій Пілат (26-36 рр.); третім - Антоній Фелікс (52-60 рр.); четвертим - Альбін (62-64 рр.); п'ятим, останнім, штатгальтером був Гессій Флор (64-66 рр.). Як бачимо, що прокуратором Юдеї Понтій Пілат не був! За імператора Клавдія Юдея повністю підпадає під зверхність Риму. Від фарисеїв відокремилася гілка народників "нозарей", що в перекладі означало "втаємничені". Це були народні низи та мала частина сільських священиків. В

більшості своїй це були з'юдейщені оріяни-самари. Одночасно, із цією групою, розвивалася націоналістична партія низів із юдеїв зилоти, із лона яких вийшли таємні атентатчики-сикарії. Хоч між жидами і оріянами існувала смертельна ворожнеча, перед лицем окупанта - Риму, як жида-націоналісти, так і оріяни-самаріяни вели спільну боротьбу супроти Риму. За імператора Калігули з Риму прийшло розпорядження поставити римські статуї до жидівської святині Апіса-Ягве в Єрусалимі... Юдеєю бродили різні лжепророки. Один із них, Февда, пророкував про близький кінець панування римлян. Февда належав до партії зелотів і "пророкував" про те, що було потрібно націоналістам, які готували повстання... Війна вибухнула в 68 р. Римський полководець Веспасіян повів жорстоку війну проти повсталих. В 69 р. армія обрала Веспасіяна імператором. Його син Тіт в 70 р. повністю завоював Юдею і Єрусалимська святиня жидів була знищена.

Ось в такій атмосфері постійної розрухи і непевності народився і жив наш Спаситель, а разом із Ним і Його послідовники-апостоли та їх учні. Як християнські історики, так і світські не впоминають про існування в м. Ямніні жидівського університету, яким опікувалися первосвященки та саддукеї. Практично, Ямнінський університет був щось на зразок таємного жидівського уряду... І не тільки - це була відроджена ТАЄМНА СИЛА, організація жидів, які мали далеко більші плани, аніж боротьба проти Риму за свою державу...

Не було такої зорганізованої сили в Юдеї і поза її межами, куди сягали своїми впливами жида-банкіри, щоб там не було вух і очей Ямніну.

Жидів сильно непокоїла "єресь" Ісуса Христа. Розіп'явши Невинного, жида думали, що тим самим вони покінчать із наукою Ісуса раз і назавжди. Університет в Ямніні було зорганізовано по смерті і Воскресінню Спасителя. Послідовників Ісуса, які називали себе "синами світла", "святими братами", було в жорстокий спосіб винищено, але все це бажаних наслідків не

давало, бо наука Христа поширювалася напрочуд швидко. Поширювалася не тільки наука Христа, але й закладена Ним Церква - і все це через жертовну працю ісповідників та мучеників. Жидівська Таємна Сила робила все від них залежне, щоб фізично усунути із лона Церкви тих, що ще пам'ятали самого Спасителя. Жиди розпускали чутки, що такої особи, як Христос ніколи не існувало, як і не було факту Воскресіння. Саме Ямнінський університет опрацював перші книги Талмуда і скодифікував їх.

Одним із провідних діячів Ямніну був саддукей Павло із Тарсу. Було очевидним, що побороти Ісусову "єресь" жидам не вдасться, і тоді жиди почали фізично усувати апостолів та їх учнів із числа тих, що особисто пам'ятали і знали Сина Божого. Найбільш небезпечними із них були ап. Петро і ап. Тома (молодший) та їх учні апостоли-діякони або діякони-помічники апостолів - св. Стефан, який походив із оріян-галатів, і був вихований на еллінській культурі; за ним ідуть Филип, Прохор, Ніканор, Тімон, Пармен і Николай із Антиохії. Хто був останній за походженням - трудно устійнити, але, правдоподібно, походив із еллінської родини. Еллінами в добу Ісуса називано всіх нежидів, тих, що не виконували приписів юдаїзму і не визнавали святині Єрусалимської...

Синедріон, при допомозі своєї агентури, звинувачує св. Стефана в богохульстві і, напустивши на мученика чернь, вбивають останнього.

Знищуючи послідовників Христа, жиди на їх місце засиляли свою агентуру, яка поступово перелицьовувала вчення Ісуса, пристосовуючи науку Христа до юдаїзму... Особливо непокоїла жидів (Синедріон, Ямнінський університет і ТАЄМНУ СИЛУ) християнська община в Антиохії і в самому Єрусалимі (Руса-лелі), де провідниками були виключно одні орії. Надзвичайно діяльний був діякон-помічник апостола Петра Симон Нігер і, звичайно, Варнава. На киреянина Луція жиди організовують кілька замахів, аж поки не знищили його. Непри-

миренний Манаїма і Савл - провідники християн в Антіохії, також були знищені жидами. Якщо уважно простежимо за діяльністю християнської общини в Антіохії, то побачимо, що ВСІ ересі в християнських общинах, які складалися із оріїв-самаріян та еллінів, виникали внаслідок проникнення в общини жидів-прозелітів із Єрусалиму! Ворожнеча проти християн з боку жидів була непогамована. Цар Ірод, який одночасно виконував і уряд прокуратора Юдеї, розпочав небачене досі гоніння супроти 12-ти та їх учеників. Це була політично-релігійна боротьба, бо оріяни, опановані наукою Христа, вели пропаганду проти юдаїзму в цілому, як проти ворогів СВІТЛА. Перша жертва Ірода - вбивство Якова Завадеєва, а ап. Петро потрапляє до тюрми. В цей сам час Христова Церква в Єрусалимі реорганізовується у зв'язку із гоніннями, я б сказав, дисциплінується. Головою общини обрано брата Господа - Якова із колегією пресвітерів. Уважно читаючи св. Євангеліє, ми бачимо, з якою усердністю саддукей Савл домагається вбивства диякона-помічника апостолів Стефана... Ніколи не завадить нав'язати історичні паралелі, бо тактика жидовізму єдина і незмінна впродовж віків. Советське КГБ, не без консультацій із ЦРУ та жидівських центрів у Москві, створюють псевдонаціональні Гельсінські групи, на чолі яких поставлено або чистокровних юдеїв, або з'юдейщених комуністів із нацменів. На Україні роль Савла-Павла зіграв кадровий чекіст і переконаний юдей (духовний) Микола Руденко. Советська еліта вже давно бачила, що система комуністів доживає свого віку - їй потрібно було або замінити, або повністю усунути, але так, щоб самим лишатися при владі. Маніпулятори знали, що під час будь-яких перемін-перелицьовок, як би нації не були опанованими очікуваними доктринами, стихія духу нації може враз перекреслити всі плани мафії. Вони боялися одного - організованого національного руху із зброєю в руках. Ось для цієї мети і було створено Гельсінську групу, завданням якої було тормозити націоналістичний рух України і зводити на манівці всі наші задуми. Тепер,

як тут, на закордонні, так і в Україні ведеться жорстока боротьба супроти духа Бандери! Тобто, проти радикального націоналізму, який, пробудившись, почав очищатися від скверни юдаїзму на підставах власного традиціоналізму, прямує до створення дідичної монархії. Всі пророцтва древніх і нових пророків промовляють за тим, що в Україні постане традиційна держава на чолі з Монархом.

Частина II.

"17 лютого 1921 р. Генрі Форд в інтерв'ю, надрукованім у новинці "Нью Йорк Ворлд" про справу проф. Нілюса, сказав таке: "Одинока заява, яку я можу зробити дотично протоколів, є та, що вони стосуються того, що діється. Їм вже 16-ть літ і вони пов'язані із світовим становищем аж до цього часу".

ПРОТОКОЛ ч. 3.

"...Нині я можу сміливо сказати, що ми лише кілька кроків від нашої ціли. Лишається ще перейти малий простір і біг символічного вужа, яким ми символізуємо жидівський народ, готовий тепер замкнути весь довгий шлях, яким ми перейшли.

Коли той круг замкнеться, всі держави Європи будуть обмотані звоями вужа, немов могутніми кліщами."

"Скорий вихід Ізраїля на володарські вершини здається отже буде зовсім певним, бо сьогодні ніщо не в силі його задержати... Хоч як загадочним воно виглядає, як Ізраїль запанує над народами, яких маєтки загорнув, і пожене ті народи перед собою, як колись зробив із племенами Ханнану й Гошен." - Так писав жид-вихрест Жюль де Меніль-Марінї в своїй праці "Історія економіки стародавніх народів", Париж, 1878, стор. 275-285.

А дехто із наївних надіється, що жиди після охрещення підуть дорогою Христа - НІКОЛИ! Приклади з історії вказують на те, що жиди "охрещення" рахують за проникнення в наше середовище. Сьогоднішній християнський світ тільки назверх християнський, бо нутро в нього цілком павліканське.

Для того, щоб запанувала глибока гармонія між Божим

Законом і людським, ми повинні очистити ПРОРОДНІЙ закон від очікування і укріпити його національною традицією так, щоб між людською совістю і Божим Законом існував тривалий міст із любові і справедливості. Ми повинні раз і назавжди вимотатися із павутини очікованої епохи, яка наповнена несуттєвими заботами. Тільки через очищення правдиво-християнська соціальна наука приготує для хворого світу страчений історичний ідеал.

В п'ятирічному віці Я мав видіння, яке повторилося в тридцять і яке на сьогодні повністю виповнилося! І я вірю, що тільки з гаслом на устах: "Хай живе Христос-Цар!" - ми переможемо всіх ворогів і заживемо власним державним життям, щоб через очищену Україну мир і спільна гармонія наповнювали всесвіт.

Бібліографія:

1. Протоколи, 1959 р., Вінніпег, Ман., Канада.
2. Павло Крат, Українська стародавність, 1958 р., Торонто.
3. Оріяна, Т. І., Ів. Кузич-Березовський.
4. Вол. Рен-Бойкович, Колиска культури людства, 1983 р., Нью Йорк.
5. Ранние отцы Церкви, "Жизнь с Богом", 1988 г., Брюссель.
6. История Христианской Церкви, М. Поснов, 1937 р., София.
7. Иудейство, Киев, 1907 г., М. Е. Поснов.
8. Магизм и единобожие.
9. Хрестоматия по истории др. мира, 1-2, под ред. В. Струве, 1950.
10. Геродот, История, пер. Мищенко, 1-2, 1888, Москва.
11. Фрезер, Золотая ветвь, 1-4 вв., 1928.
12. Чайлд Г., Древний Восток при свете новых раскопок, М., 1956.
13. Н. Боголюбов, Философия религии, Киев, 1918, Т. I.
14. П. Страхов, Воскресение. Идея воскресения в дохристианском религиозном сознании, М., 1916.
15. Г. Геффдинг, Философия религии, СПб 1909.
16. Б. А. Тураев, История древнего Востока, 1-2, Л., 1935.
17. Гильгамеш. Вавилонский эпос. Пер. Н. Гумилева, СПб 1919.
18. С. Кремер, История начинается в Шумере, М., 1965.
19. Л. Вулли, Ур Халдеев, М., 1961.
20. Н. М. Никольский, Древний Вавилон, М., 1913.
21. Лурье, Язык и культура Микенской Греции, М., 1957.

НАСІННЯ САТАНИ

*"Нова релігійна свідомість повинна відродити
силу уяви на підставі ідеї про всеєдинство".*

Л. П. Карсавін

Рим, сонно позіхаючи, готувався до сну. Перед Коллізеєм дотлівали ватри, довкола яких порозлягалася римська чернь - були тут всякі: жебраки, каліки-ветерани, зубожілі плебеї, п'яні куртизанки і всяке інше сміття людського убозства духу та недосконалости. Жебрацькі ватаги гуртувалися окремо...

На крутому горбі, праворуч від Коллізею, під величавими пініями, засинала чепурна вілла. Ця вілла належала головному фіскалові Риму Бен Арону, колишньому центуріону Африканського легіону. Господар не спить. Отримавши громадянство Риму, Бен Арон швидко пішов догори... Багатів за рахунок конфіскації майна християн. За цезаря Нерона жиди тримали у своїх руках майже весь плебс Риму... Багато жидів розбагатіло за рахунок фіскальства, інші із-за торгівлі та банкірства.

Від огнища, навколо якого сиділи жебраки, відділилася млява тінь. В тишу ночі вкралися кроки ідучого. Людина рухалася впевнено, видно було, що ця дорога znana їй. Десять заваливали пси. Тисячі язичків гострого страху вп'ялися незграбного тіла людини. Він не любив псів і боявся їх, вони, як і СИНІ СВІТЛА, оті прокляті християни, відчували в особі жебрака гидкого ву-жа... О, він би вигубив всіх псів міста!

Зупинився. Шлях пришельцеві перепиняла кам'яна стіна, поросла драчками та травою. За муром - вілла. Оглянувся, затим заклав два пальці до рота і засвистав. Зойк свисту роздер тишу ночі навпіл і продерся досередини вілли. Зупинився у вухах Бен Арона. Морщачись і лаючись, Бен Арон вийшов на подвір'я. Темно-криваві відблиски смолоскипів кровенили білі стіни

FALM POST JEW.

19 ст. м. Ужгород

*Жид-талмудист сто років тому мало чим різнився
від жида-талмудиста часів Нерона.*

вілли. Прислухався. З боку саду почулися чийсь кроки. Чути було, як заскрипіли галька та пісок на пішакові і на освітлене подвір'я вийшов жебрак.

У Бен Арона нагло стислося серце. Він ніколи не міг перенести виду цієї особи - це був гад у людській подобі. Вся статура прищельця була якась слизька й непевна... Каправі банькаті очі

тліли лихим позором, деформований череп був покритий брудним волоссям, поїдений плешами. Це було наслідком хвороби, яку приشهлец переніс під час африканського походу. Непомірно довгі руки, покручені як коріння акації, звисали нижче колін, в руках вчувалася звірська сила... Короткий тулуб впирався у пнясті кряжуваті ноги, взуті у козячі постולי.

Бен Арон, перемагаючи бридження, рушив назустріч пришельцеві. "О, кого я бачу, - фарисейськи промимрив колишній центуріон, - наш любий Бен Іцхак, як поживаєш?" - Жебрак зневажливо зиркнув в очі Бен Арона і той вмовк, ніби йому заціпило... Жебрак, не оглядаючись на господаря вілли, пішов до пройма дверей. Зупинився перед дверима, прислухався. Затим оглянувся на Бен Арона і ввійшов до кімнати.

Вілла була освітлена олійними світильниками, лойові смолоскипи були тільки зовні. В одній із внутрішніх кімнат без вікон обоє спинилися.

Посеред кімнати, біля шкіни Ваала-Тельця, сиділа людина, обгорнута рябою накидкою-плащем. Обидвоє приколїнилися біля Невідомого.

- Чого так пізно? - спитав Невідомий, звертаючись до Бен Арона та Бен Іцхака.

Не знали, що відповісти, бо запізнення не було, вони прийшли вчасно. Але перечити не посміли, тільки жебрак недобре глипнув у бік Невідомого, той зморщився в пекельній посмішці...

- Морські люди пограбували і попалили наші барки, що прямували із невільниками-африканцями до Риму... Втрати великі. Але маємо і добрі вістки - тепер біля цезаря наш людина... Гм...

В голові Невідомого вихором пролетіла думка: "Все пропало! Такі втрати, такі втрати... І хто би міг подумати, що отой пес, ота худоба, гої Антоній, наважиться підняти руки на добро Таємної Сили... Треба покарати, але як?" - повернувся всім своїм тулубом до жебрака і господаря, мовчки оглядав обох, ніби бачив їх вперше, по хвилі прорік:

- Доповідайте. Ти, Бен Іцхаку, говори першим.

Від жебрака несло страшенно важким духом, він давно зжився із тим сопом і без нього себе вже не мислив, але господар та Невідомий були знеможені отим смородом...

Бен Іцхак, дивлячись просто в очі Невідомого, почав:

- Після того, як Єрусалимський СИНЕДРІОН рокував Сина Світла, отого гою Нозарейчика - царя Палестини, на ХРЕСТ, наша боротьба із богоносцями ще більше загострилася... Але наші голови створили для нас Талмуд і ми вже не йдемо сліпою дорогою... Правда, ніхто не може знати, коли шалька терезів перемоги перехилиться в наш бік. Рим, як скажений пес, шкірить зуби і вже готовий вкусити жида-визискувача... Не є секретом, що чернь і плебс Риму готують тотальний погром супроти жидів... Може б жида-банкіри трохи попустили черні і не брали рік часу довги? Можливо, що чернь би заспокоїлася...

Невідомий мовчав, ніби не слухав Бен Іцхака. Та то лишень так здавалося, насправді його свинячі вуха ловили кожне слово оповідача...

- Скільки в Римі послідовників Розп'ятого, отого проклятого царя Палестини? - тупим голосом спитав Невідомий.

- Сімдесять дві общини нозарейчиків об'єднані під рукою апостола Скали. Це - дуже небезпечна людина, він кривник Самого гос...

- Що-о, Скала живий?! Тоді кого було розп'ято три роки тому?

- То був не Скала, але тепер біля нього наша людина, мудрець із Тарсу, і пімста вже приготована...

- Бен Ароне, чи у всіх общинах наші вуха і очі? - спитав Невідомий, виймаючи із потаємної шкатулки папірус, написаний якимись знаками. Невідомий, один із керівників Таємної Сили, як і всі посвячені, добре знав, що Розп'ятий був Богом, який воскрес згідно пророцтв по смерті на хресті. Була ще одна таємниця: Невинний був дійсним царем Палестини, бо похо-

див із роду палистих-оріїв, що вже від двох тисяч років до владарювання Нерона, правили Самарією. Розіп'ятий був прямим потомком царя Кияна, що заклав місто Руса-Лель, нині Єрусалим...

- Так, ми маємо всюди своїх людей... - відповів Бен Іцхак, - ми ніколи не припиняли боротьби проти "божих братів" - нозарейчиків. Головне те, що ми воюємо із ними чужими руками... І ми пам'ятаємо науку наших мудреців, що жодними умовляннями та науковими диспутами перемоги не досягнемо. Подвійний, потрійний терор - ось в чім наша сила... Наші талмудисти прикладають великих зусиль, щоб знищити оріянську політичну свободу, яка покоїться на ідеї їх Спасителя, отого проклятого гою Христа. Ми мусимо пороззвалювати всі їх общини на різні менші кавалки, а затим понищити і їх, викривляючи при цьому ідею СПАСІННЯ Розіп'ятого... О, як то важко боротися проти світла самого Господа вселенної!

Невідомий важко дихав. Завжди, як мова заходить про Розіп'ятого, його тіло наливалося кров'ю Каїна - йому темніло в очах, а груди стискали обручі сліпучої ненависті і пімсти...

- Потрібно розпустити чутки, що оріяни-християни під час своїх Богослужень ріжуть немовлят і жертвовною кров'ю кроплять статуї божественного цезаря... Потрібно говорити, що вони виступають проти влади Сенату і Цезаря... Вони хочуть закласти своє царство Справедливих і Спасених, де царем має бути Сам Розіп'ятий, який згідно писання, має повернутися на землю, щоб покарати синів Князя Тьми, нашого Господина Вала-Тельця. Розпускайте слухи, що під час своїх молебнів християни темними ворожбицтвами накликають на римський нарід кари богів... і цього досить покищо. Потрібно завжди пам'ятати, що наш вибір страшний - ми повстали супроти Творця, а тому ми можемо тільки перемогти, бо в противному випадку нас всіх чекає страшна розплата, а тому ми маємо бути безпощадними, ми не маємо іншого виходу... Вихід є, але він не для нас!

- Буде виконано, але що робити із черню міста, яка збунтована і жадає нашої крові... Нам грозить тотальний погром, такий, як це було двісті років тому в Александрії. Ми мусимо знайти вихід із цієї ситуації. Чи слуги сплять?

- Так, в будинку нікого немає, окрім нас, - відповів газда вілли.

Бен Арон піднявся і вийшов із кімнати. Вони чекали на четвертого, якого ніхто не повинен бачити, - тільки вони знають таємницю мудреця із Тарсу. Бен Арон присів на обтесаний стовбур пінії, чекав. Похилив голову на руки і думав: "Яка то страшна праця покладена на плечі Таємної Сили, якої засновником був сам Мойсей - о, то був великий пророк Ваала-Ягве! А тепер їм Господин послав мудреця, одноокого Савла із Тарсу, яка то розумна голова... Бен Арон вірив, що і на цей раз велика голова Одноокого карлика винайде вихід із важкої ситуації, в яку потрапила жидівська діаспора, а хіба це перший раз?"

Катакомби. В одній із многих тисяч печер світить смоляний смолоскип. Печера гарно прибрана, долівка застелена свіжим сіном, яке покрите козячими шкірами. Печера суха. З трьох сторін в стінах печери повидовбувані полиці, на яких лежать сувої християнських книжок, є тут і Велика Книжка, де описано все життя Божого народу; тут є описи всіх родів синів світла, а також Хроніка їх царів - це рід Розп'ятого. Є в цій печері і старозавітні книжки єгипетських мудреців і книжки царів Сумеру, які були кровниками поневолених самарян - багатьох самарян римляни переселили в Крим, вважаючи на расову ненависть між самарянами і жидами... Тут, у цій печері, Архіви століть самар і палистих, потомків Руса-Яфета...

На круглому пні модрини сидить благородний старець, це - Скала, родич Розп'ятого. Старий проймається тривогою. Він не йме віри прозелітові із жидів Савлові. Він не може нічого сказати, що той погано проповідує, або не ревний у молитві, але... Бездоганність Савла примусила Скалу задуматися над епізодом вбивства диякона-помічника, тепер вже святого муче-

ника Стефана, смерті якого домагався Савл із Тарсу. Дивним є те, що Савл не хоче працювати із одною-двома общинами, а переходить по багатьох таємних сховках нозареян...

Дивним є і те, що всі общини, про які знав Савл, по його відвідинах були розконспіровані римськими фіскалами-жидами, внаслідок чого християн було повбивано на Ватиканському пагорбі, а майно християн попереходило у володіння жидів.

Ось і сьогодні щось неспокійний був Савл, коли Скала спитав його, як так сталося, що Ніканор із Антиохії потрапив до рук синедріону і був засуджений на смерть... Савл дивно на це зреагував. Але при кінці почав розпитувати, чи мають прямі потомки царя Палестини бібліотеку...

Старий молиться. Під час молитви він чує присутність Спасителя, царя Палестини і всіх оріян по цілій Оріяні.

Про цю печеру знає обмежене коло посвячених, - тільки з Великого Роду та ближчі кривники. Тут переховується наука тисячоліть.

Помолившись, Скала зібрався до міста. В горішньому Римі сьогодні Богослужба із причастям та мированням - сьогодні відбудеться посвячення молодих оріян в таємну силу Господа Вседержителя. Савл відмовився бути присутнім на святі, відмовляючись тим, що йому завтра випадає дорога до Капуї...

Багатий римський патрицій, також із роду оріїв-етрусків, приймає гостей, своїх братів по вірі і крові, християн - Божих синів, - синів світла. Його обійстя поза підозрою. Одокар тривожиться одним: нинішній візитер йому був не до вподоби, потрібно повісти Скалі.

В цю хвилину до покою нагло вдираються воїни сторожового легіону із жидами-фіскалами. Разом із ними і кілька його друзів-сенаторів: Гай і Тіберій... Один із фіскалів підбігає до Скали і каже: "Це він - Скала, родич Розп'ятого". Силач Одокар наповнився гнівом. Його велетенські долоні стискають стільницю. Раптом рвучко шарпає стільницю на себе і дошка із столом і тріском віддирається від стола. Цією зброєю Одокар

почав трошити наліво і направо. Він робив все можливе, щоб вберегти мудреця Апостола Скалу...

Вояки разом із фіскалами, мов вовча тічка накинулися на патриція. Це був славний бій! Один із фіскалів вхопив смолоскип і кинув його в обличчя Одокара. Біль. Сліпота. Кілька десятків коротких римських мечів пронизують тіло сміливця.

Апостола Петра шарпано і бито. Як він опинився у тюрмі - не пам'ятає. Він не нарікав. Господь йому посилав вістку через тривогу, а він не йняв віри явним фактам... "Що ж, Боже, скоро я буду біля Тебе", - така думка майнула в голові ветерана-праведника, що безоглядно пішов за Невинним спасати світ, щоб через воскресіння піти шляхами незаними за СПАСИТЕЛЕМ.

Тверда долоня стискала плече Бен Арона. Підвів голову і побачив над собою Одноокого із Тарсу. Схопився на рівні. "О, яка честь, яка честь - ми вже чекаємо на тебе". Обидвоє попрямували в покої. Із-за мармурової колони висунулася тінь. То був слуга Бен Арона Рус із перського Київа. Колись тих "київів" було всюди, де не проживали оріяни-русини... Прокрався в покої. Почувши голоси в сусідній кімнаті, підійшов до пройми дверей. Спинився біля велетенської амфори із алябастру, став за неї, звідси було чути кожне слово чотирьох.

Савл приколівся біля Невідомого. По хвилі підняв очі догори і прорік:

- Біда, і то велика. Розбурхана чернь повна ненависті до всіх жидів міста, одна надія на Нерона. Сьогодні їх апостол Скала ранок зустріне у тюрмі Риму...

Невідомий глипнув на Бен Іцхака і спитав:

- Хто тепер біля Нерона?

- Наша людина, куртизанка з Хеврону... Нерон без неї не ступить кроку... Маю думку. Якщо б підпалити місто і пустити чутку, що це зробили послідовники Розп'ятого, тоді б ми були спасені від пімсти черні... І не тільки, потрібно палити там, де найбільше накопичено християнської літератури і документів про нас - слуг Ваала-Тельця.

На хвилю запала мовчанка. Невідомий ожив. Враз став, ніби в часи своєї молодости, сильним і стрімким:

- Добре. Люди є, що все це виконають?.. Але як бути із свідками... Та-та...

Рим палав єдиним суцільним вогнищем. До неба плили гіркі чорно-бурі патьоки диму. Озвірілі вояки, з кривавими від крові християн мечами, вишукували за всіма послідовниками Розп'ятого і безжально вбивали їх.

В ті дні було знищено понад триста менших і більших християнських книгосховищ. В бурі вогню згоріла унікальна бібліотека цісарів Риму! Тут були архіви документів з первопочатків Риму, а також документи і книги з Єгипту, Греції, Персії, Вавилонії, а також із Палестини - царем якої був Розп'ятий - він був останнім із великого Роду Володарів Руса-Леля, нащадком славного завойовника Єгипту, короля Кияна.

ЗА ВОРОГІВ СВОЇХ...

*Люди поділяються на тих, що "БОЯТЬСЯ ВТРАТИТИ БОГА
і тих, що БОЯТЬСЯ ЙОГО ЗНАЙТИ".*

Б. Паскаль

Нічна тиша повільно огортає залиту місячним сяйвом Оливну Гору. Зорі ряхтять в подолі ночі, небом тихо пливе з за-таєним віддихом блідолиций місяць, весело бризкоче прохолодний потічок. Вітер шовковими долонями ніжно торкається до щік та волосся пальм в Гетсиманському саду. Столітні кипариси, горді і стрункі, шепочуться між собою про вічне і спокоєм охороняють тишу. Бурштиново-срібні роси, мов діамант блищать в смарагдовій мураві. Все спочиває. Синій сон колише Землю і тривожний спокій ось-ось прокинеться.

Враз від скали тишу ночі спинив чийсь палкий голос: "ОТЧЕ МІЙ". Кипарис нагнувся і побачив похилену постать на колінах з прикритим долонями рук лицем. Тиша задзвеніла, мов тятива туго напнутого лука. Постать клячіла і часом чути було окремі слова, що виривалися з уст людини.

Хто то є? І чому ця людина тут сама-одна? Чому вона не спочиває по денних трудах? Чому срібно-синій сон не загойдав її в приємному спочинкові? Хто це? Гіркі болі, сум і любов відбиваються на Його, місячним сяйвом просвітленім, обличчі. Повні смутку та ніжності очі звернені до неба і перед Його уявою постають картини того, що має статися. Одна чорніша від другої. Знущання, нечуване побиття, терновий вінець, хрест, довга дорога на Череповище - все це постало перед Його очима. Тремтять, мов осиковий листок, Його Уста, а з щирих глибин Його серця лине в небесні простори тиха, покірна молитва: "Отче, якщо можливо, нехай мине мене чаша сія, але не так, як хочу я, але так, як хочеш Ти. Я на це прийшов, для цього народився, щоб творити волю Твою, щоб змити гріхи світу. О, які

вони важкі, як вони мене пригнічують, які вони страшні, як гидиться їх моя душа, а я мушу взяти їх на себе. Я мушу терпіти за них. О, мій Отче, коли можливо, нехай мине мене чаша сія, але не так, як хочу я, але так, як того хочеш Ти. Я для того взяв людське тіло, для того жив на цій землі. Я прийшов для того, щоб спасти людей..

А як вони? Що люди? Вони холодні і байдужі до мене, їх серця є далеко, вони у гордості спесивій відкидають любов мою. Як багато їх іде на погибель. Багатьох я не зможу врятувати, і кров моя для них лишиться безвартісною, моя велика любов для них - каменем без серця...

Я за них віддаю все, жертвую життям, а вони - невдячні і горді. Як болить моє серце, як сумна є моя душа. О, Отче, Святий Отче, якщо можливо, нехай мине мене чаша сія, але не так, як хочу я, але так, як того бажаєш Ти".

Притулив лице до холодної скелі. Тіло пройняв дроз. Мов велетенський вулкан, билосся в Його грудях повне любови серце, з чола виступав кривавий піт і спливав гарячими краплями по обличчі та хітонові.

Легенько війнув вітерець. Торкнувся кипарисів, пальм і вони загомоніли, зашепотіли між собою про Нього. Дрібно і журливо дзюркотів потічок. Холодні і прозорі роси тремтіли і розкидали навколо себе тривожні іскри місячного саява. Вдаліні чувся шум і глухий гул людських голосів...

Стежиною, що тяглася аж до самого верху, каламутним потоком плила збуджена людська маса - жорстока і горда, ганебна і дика. Кривавий відблиск смолоскипів освічував їх темні лица. Страшний історичний похід зближався з Гетсиманським садом - тиша розкололася тривогою чекання... Зблизилася хвилина зради, мить чорної невдячності.

А там, під скелею та кипарисами, клячав і ревно молився Він - ХРИСТОС.

МОЛИВСЯ ЗА ВОРОГІВ СВОЇХ...

Володимир, тюремна камера н. 21 - ОД-1, Ст - 2.

ЯКА УКРАЇНА?

*"То лише здоровий інстинкт, коли нація
обертається спиною до республіканської демократії
та її демократичної роботи... Суть доброго уряду
лежить в його відповідальності за свої гріхи і помилки.
Диктатор чи монарх не мають права помилятися так,
як чомусь таке право мають виборці-народ.
Хто притягне виборців до відповідальності,
коли одні із них можуть вибрати підкупно
чи безглуздо, егоїстично, або з незнання справ?
Тайне голосування боронить виборця
від відповідальності й вини."*

С. Гамільтон, стор. 225-226.

Всі народи, поневолені Москвою, мають одну спільну долю. Мають вони ще одну спільність - це те, що народи, які є під чоботом Москви, **ХОЧУТЬ ВОЛІ** і то **НЕПОДІЛЬНОЇ!**

Фактом є те, що ні один народ, поневолений Москвою, **ДОБРОВІЛЬНО НЕ ПРИЙМЕ ЖОДНОГО РІШЕННЯ**, яке б вкорочувало їхню політичну, культурну та релігійну незалежність. Вже тепер бачимо, що політики Заходу, які є під впливом жидів, активно співпрацюють в плані **СТАБІЛІЗАЦІЇ ССРСР**. Так в квітні 1991 року американський жид Річард Луї, виступаючи на радіо, лякав своїх слухачів можливою дестабілізацією ССРСР, яка принесе в економіку Заходу хаос і економічний спад. На кінець своєї передачі сказав: "...в інтересах **ВСІХ** - стабільний і не-подільний ССРСР"!

А українські дисиденти в парі з комуністами в той сам час роз'їжджали по америках, здираючи важко запрацьований трудовою християнською еміграцією гріш на цілі, далекі від національного визволення і це тоді, коли мученик і правдоборець Ст.

Хмара знову в російській тюрмі... Не на Україні "народні депутати" готують всеукраїнський страйк, щоб таким чином вирвати великого Українця із рук окупантів, а з облудними промовами перед трударями-емігрантами задля свого саморекламування їздять по закордоннях наші опортуністи.

Що посіємо - те й пожнемо.

Московська духовність виробляє московський поступ. Так і тепер: МОСКВИНИ, відчувши своїм державницьким інстинктом загрозу для свого панування, всі, як один, кинулися спасати свій дім, своє існування...

Промовистим є приклад із історії 1941 р. Німеччина поважно загрозила існуванню ССРСР, але росіяни мали свого "спасителя" Сталіна. Хоч більша частина російського народу цього грузинського юдея ненавиділа, як і він росіян, але москвини всією гурмою кинулися спасати свою державу!

В 1917 році росіяни, спасаючи свою державу, викидують на смітник теоретичний комунізм бородатого і безоглядно приймають практичний большевизм Леніна. Те саме маємо і на сьогодні - московський інстинкт державництва гуртує московську орду навколо того практичного поступу, який врятує їх країну. Було б наївно думати, що росіяни поступляться власним національним принципом. На жаль, цього всього недобачають наші політики, що надіються від перестроєного москаля одержати волю. Якщо в Україні не знайдеться такої політичної та релігійної сили, яка б зуміла об'єднати всю Україну в єдиний всеукраїнський кулак - ми волі ніколи не здобудемо.

Не хочу доводити, що віра в Бога робить людину кращою. І тільки руками отих, кращих, буде завойована наша свобода.

Віруюча людина не піде на те, щоб гендлювати національною честю, національним добром, як це ми маємо в багатьох випадках із нашими дисидентами... Чорновол протягом довшого часу обкрадав Гельсінську групу - цей "патріотичний" кулбїт Чорновола гельсінці приховали від української громади, щоб не було "гірше"...

Тоді принциповий Красівський вийшов із кагалу з'юдейшених, щоб не бути співучасником злочину. Тому всьому маємо і пояснення, його дав сам Чорновол: "Я атеїст!" А хіба "рятувальники" Україна не бачили, що цей багатоженець серйозно і поважно відкидає Бога і що він ніколи не підкориться жодним моральним правилам - йому все дозволено! Для християнина ясно, що без Бога нема і не може бути ніякого життя. Життя для атеїста - це постійна всепоглинаюча ВСЕДОЗВОЛЕНІСТЬ!

Українці: всіх мастей опортуністи-колаборанти, всіх кольорів і відтінків богоборці, все що є найгіршого на нашому національному смітнику бажає собі такої псевдодержавної республіки, яка б дозволила їм жирувати на тілі народу із їх партійного корита, так само, як ми це бачимо на прикладі комуністів...

Українці: безоглядні ідеалісти-державники, щирі християни, які, єднаючись навколо імені Христа та об'єднуючись від краю до краю в одне всепоглинаюче загальноукраїнське тіло, збудують нашу державу на чолі із дідичним Монархом - нашу Монархічно-Козацьку Державу.

ХТО ПЕРЕМОЖЕ? - Переможе Христос і ті, що Йому служать.

БОГ. МОНАРХ. УКРАЇНА.

ВОРОГИ

Ч. III

"Коли ми, при допомозі революції, що буде підготована всюди в один і той сам час, прийдемо вкінці до свого царства – всі існуючі форми влади будуть проголошені недійсними (можливо, це займе багато часу, може й ціле століття), тоді нашим ОБОВ'ЯЗКОМ буде допильнувати, щоб змови і повстання проти нас більше не було. Для того, щоб уникнути повстань, ми без милосердя вимордуємо всіх, хто взяв би до рук зброю, щоб противитися приходові до влади нашого королівства. Кожна нова спілка, яка б носила характер таємного товариства, буде карана на смерть; а ті, що існують сьогодні, знані нам, бо вони служили і служать нашим цілям, їх ми розпустимо і вишлемо в заслання на віддалені континенти від Європи. Це ми будемо робити із тими гоями-масонами, що багато знають; а тих, що з якої-небудь причини ми помилуємо, будемо тримати в безнастаннім страхі в вигнаннях. Ми видамо ЗАКОН, силою якого ВСІ БУВШІ ЧЛЕНИ ТАЄМНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ будуть підлягати карі вигнання поза межі Європи – осередку нашої влади. Постанови нашого ПРАВЛІННЯ БУДУТЬ ОСТАТОЧНІ І БЕЗ ЖОДНОГО ВІДКЛИКУ"
"Протоколи вчених старшин Сіону", ч. 15.

Як ми живемо?!

Чи ми, Українці, знаємо всіх наших ворогів?

І чи ми бачимо того ворога, що СИДИТЬ в нас самих?..

Історія - вчителька життя, але чи ми вчимося з історії минулого українського поступу, щоб не повторити помилок наших попередників?

В прадавні часи, близько 6.000 років до Христа, наші пращури, оріяни-русини, переселилися в Месопотамію, сьогодніні

ми вже напевно не будемо знати чому і що заставило праукраїнців виходити із рідної землі. Так була закладена Сумерійсько-Русинська цивілізація.

Сумерія не буда єдиним державним організмом, - Сумерія складалася із багатьох малих державок (ми були розсварені і тоді). В часи семіто-аккадських завоювань, сумерійські державки впали жертвою завойовників... Аккадо-семітський цар Саргон зажадав від жреців Оріяни-Сумерії, щоб за вигоди та привілеї жрецька каста пішла на співпрацю із окупантами...

Жреці зрадили народ і стали на послуги чужинцям. Чи це єдиний "випадок" у нашій історії, коли українське священство та гієрархія за вигоди та привілеї зраджували національну ідею? Так було після смерті великого кагана-короля Ярослава Мудрого, так було в часи руїни, коли митрополит Теофан Прокопович і їже з ним єпископи і митрополити, стали добровільними ідеологами московського імперіялізму, а в 1784 році Київський митрополит Самуїл Миславський увів до церков та шкіл України московську мову, на цей раз без жодних вигод та привілеїв!

А хіба на сьогодні справи нашої Церкви кращі, ніж в попередні століття?! Під сучасну пору наші Церкви підпорядковані не українській ідеї, а чужим центрам, що вороже наставлені до нас. Масони та сіоністи настільки впевнені в своїй безкарності, що насмілилися підняти свої брудні руки проти нашої Церкви-мучениці!

ЧИ МИ ЇМ ПРОСТИМО ЦЕ? - НІ!

Плануючи військовий переворот, комуністи активно співробітничали із світовою масонерією та жидами. Вилучені документи явно свідчать, що комуністам не може бути жодного довір'я; а жидівські провідники, яких багато на високих урядових позиціях, всі як один підтримували військовий путч (самими ж і спровокований, з метою знищити армію), і в деяких установах, ними керованих, почали вводити московську мову, так було у Львові! Після невдачі - 12 тисяч із 14 - жидів подали документи на виїзд...

20 грудня 1959 року Папа Пії під час єпископської конференції сказав: "В масонерії потрібно шукати коріння модерної апостасії наукового комунізму, діалектичного матеріалізму та раціоналізму. Масонерія є спільною матір'ю всіх цих погубних течій". Як бачимо із вище наведених слів, що масони є ворогами будь-якого національного оновлення. В той сам час Аргентинський Єпископат 20 грудня 1959 року видав ЗВЕРНЕННЯ до віруючих, в якому говориться: "Звертаємося до всіх, що чують любов у своїх серцях до Вітчизни і зазначаємо, що ворог наших традицій і нашої будучої величі - це масонерія і комунізм, які змагають знищити все, що шляхетне і святе на нашій землі".

А Папа Пії 18 грудня 1961 року в своїй Енцикліці на закінчення сказав: "Я переконаний, що все те, що сказано чи опубліковано про цю пекельну організацію (масонерію), ще не виявило повної правди про неї". ХТО СТОЇТЬ ЗА ВСІМА ПОДІЯМИ, ЩО МАЮТЬ МІСЦЕ В СССР під сучасну пору? Так, всі події, що стаються в комуністичному блоці є спрепаровані і керовані масонерією та сіоністами! Які мають певні плани щодо всіх гоїв, не тільки України, але й цілого світу...

Кожний віруючий християнин повинен пам'ятати і знати, що будь-яка особа, яка добровільно вступає до масонської лжожі, тим самим вирікається свого християнства і свідомо стає на службу злим силам. Ми мусимо із великою обережністю відноситися до всього, що пливе в Україну із Заходу!

В даний час всі українські масонські відлами на закордонні, а також священики, які колись служили в "СС", спільно виступили проти об'яв Божої Матері в Грушові, де Божя Мати заповідала, що ми, Українці, будемо мати свою державу після покути і очищення! Чому і за чиею порадою на закордонні із усіх великих книгосховищ вилучилася найкраща література, друкована в 19 та 20 століттях?

Масонерія, за спиною якої стоять сіоністи, готується до нового підпорядкування цілих держав і народів своїм впливам. Ми не повинні забувати, що сіонізм є хований в Талмуді і Торі,

прямує до омріяного свого панування над всім світом. Вся жидівська релігійна та політична література повна ненависті до ГОЇВ (не-жидів). Цю свою ненависть жида прикривають Біблією... Яку ми, до речі буде сказано, серйозно не читаємо. А коли хто небудь із прозрівших "гоїв" починає говорити правду про жидівський поступ, останні піднімають галас: АНТИСЕМІТИЗМ. Що таке "антисемітизм"?

Ще на зорі більшовицького військового перевороту в Росії вождь Ленін писав: "Це ДРІБНИЦЯ, коли загинуть ТРИ ЧВЕРТІ частини людства. Важне тільки, щоб при житті залишилась одна четверта, тобто КОМУНІСТИ".

А жидівський поганський божок Ягве, звертаючись до жидів через ошуканця Мойсея, наказує жидам: "Коли прибудеш до якогось міста, щоб здобути його, запропонуєш йому мир. Якщо воно (місто) той мир прийме і отворять тобі брами, тоді ввесь нарід, що там знаходиться, буде твоїм рабом і служитиме тобі... А якщо не прийме із тобою миру, але почне проти тебе війну, тоді заб'єш у ньому вістрям меча кожного мужчину" Мойсей: 5.10., 10.13.

Яка однозвучність! Яка цілеспрямованість впродовж ТРЬОХ ТИСЯЧ років!

УКРАЇНЦІ! НІКОЛИ не відчиняйте своїх брам перед жидівським галапасам!

Придивіться - вся біблійна і не біблійна історія жидів - це погрози і пекельна ненависть до всіх народів світу. Їх релігія расистська, яка вчить жидів ненавидіти і винищувати ВСІ нежидівські народи світу. Жидівська расово-національна виключність серед чужого оточення є причиною того, що жида вічно незадоволені з оточуючого їх довкілля. Щобільше: це витворило в них своєрідний дух бунту проти людських спільнот, зокрема проти будь-якої національної Держави. Найважлишою рисою жидівської вдачі є її жидівський шовінізм і матеріалізм та відсутність будь-якого ідеалізму.

Один із проповідників світового жидівства Карл Маркс так писав про жидівський поступ: "Гарантія свободи та визво-

лення в наші часи лежить у звільненню від баришництва і грошей: отже у визволенню від практичного, справжнього жидівства”.

Коли виникла ворожнеча між оріями-руси́нами та жи́дами?

Близько 3.500 літ до Христа велика хвиля праукраїнської, якої вже за рахунком, міграції залила землі Месопотамії, Лівії та Палестини. А 1.800 літ до Христа ще одна хвиля праукраїнців прибула в нинішню Палестину - ця міграція, під проводом короля Кгяяна, заклала міста Самарію та Руса-лель (Мати-русів) - нинішній Єрусалим в Ізраїлі. Із Біблії довідуємося і про імена наших пращурів: Кінари, Амари (по-жидівськи “амореї”), Сірі Самари, Ідумеї, Моави та інші.

Найбільшим племенем були Кінари, яких жи́ди називали “ханаан”.

Чи Мойсей був першим вождем жидівського народу, який воював проти хліборобських племен Руси? Про це ми може й не будемо докладно знати. Але за Біблією саме Мойсей із своїм оточенням яхвістів пішов на завоювання Ханаану, нібито за наказом їх племінного божка Єгови, якого жи́ди, пофальшувавши священні тексти оріян-русів, оголосили “богом” для всіх народів світу... Перечитуючи “ПРОТОКОЛИ ВЧЕНИХ СТАРШИН СІОНУ” наглядно бачимо спорідненість жидівських доктрин у Біблії та Протоколах. Прагнення Ізраїля (слово “ізраїль” перекладається, як “той, що бореться проти Бога”, тобто, Ізраїль - держава богоборців!) - панування над нежи́дами та винародовлення непотрібних рабів-гоїв.

Точиться затяжна війна вже кілька тисяч років між послідовниками ТВОРЦЯ ВСЬОГО СУЩОГО, “синами світла”, або “божими братами” і послідовниками Князя тьми - Чорнобога, яких сповідники БІЛОБОГА - ТВОРЦЯ НЕБА І ЗЕМЛІ називають “насінням сатани”, або “перевертниками-богоборцями”, а вони себе - “ізраїль”.

ІДЕОЛОГІЯ ТОТАЛЬНОГО ВИНИЩЕННЯ НАРОДІВ СВІТУ ПРОПАГОВАНА ЖИ́ДАМИ ПОСТІЙНО!

Жи́ди - це найбільш послідовні і вперті расисти, расисти

не з примусу, а з їх ідеології та власної волі. Придивіться: інтер-націоналізм всюди бачимо там, де приходять до голосу жиди; і навпаки, всюди там бачимо жидів, де щось має интернаціональний, світовий характер, або де можна такий характер надати. Український державно-політичний діяч часів визволення, Микола Михновський, писав у своїй брошурі "Справа української інтелігенції УНР": "Всесвітнє жидівство, проповідуючи всім народам космополітизм, серед себе плекає чистішої води націоналізм, а націоналістична політика стала релігією жидівської нації, яка всюди жирує на становищі поневолених націй".

А письменник Заходу Станарел у своїй книжці "Давид Віндзор" говорить: "Прагненням Ізраїля завжди було підкопувати традиції інших народів, а зберігати і шанувати свої власні".

Ми тепер стоїмо на порозі нових відносин, на порозі доби всеохоплюючого націоналізму (національних ідей), маю на увазі національний патріотизм, а не різні облудні псевдонаціональні концепції та доктрини, що були плекані серед нашого середовища тими, що завжди комусь служили...

Саме вони, оті новітні "націоналісти" перепачковують на Вкраїну ідеї, що повилуплювалися на чужих смітниках, щоб Українці НІКОЛИ НЕ МАЛИ ЄДИНОЇ ВІРИ І ЄДИНОГО МИСЛЕННЯ!

Поволі оживає Україна, а за нею вся слов'янщина. Всі народи московської комуністичної імперії, чи то клерикально підбудовані, чи то "демократично", чи то авторитарно, чи то монархічно, - всі і кожний народ зокрема, мають одне спільне почуття - це те, що ВСІ ВОНИ ХОЧУТЬ БУТИ НАЦІОНАЛЬНО НЕЗАЛЕЖНИМИ І ХОЧУТЬ КОРИСТУВАТИСЯ ПОВНОЮ СВОБОДОЮ.

Жидівський кагал зрозумів, що ні один із народів СССР не прийме ДОБРОВІЛЬНО ЖОДНОГО РІШЕННЯ, яке б ВКОРОЧУВАЛО ЇХНЮ ПОЛІТИЧНУ, КУЛЬТУРНУ ТА РЕЛІГІЙНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ!

Масони і сіоністи в СССР спішно почали перелицьовува-

тися. На Україні те саме. Масонерія почала "будувати для себе так звану українську республіку" без Бога і Церкви. Таку Україну, яка б відповідала масонським цілям.

Попереду нас чекає важка боротьба. Як колись масон Гітлер творив "нову" Європу, так тепер комуно-масони, прикриваючись християнством, почали творити "новий порядок" у Європі. Щоб то мав бути за порядок бачимо із писань сіоністів, із яких випливає, що три чверті людства має бути знищено!

Наприкінці 1990 року українська масонерія разом із сіоністами випродували в Швейцарії так звані "українські гроші", - це на той випадок, щоб не допустити до влади національних патріотів і захопити владу до своїх рук. Масони вже подбали, щоб натягнути Україні нове ярмо, якщо вона скине старе...

Це ще один гачок, щоб ПІДІРВАТИ ПРОДУКТИВНУ СИЛУ НАЦІЇ.

Бо вони розуміють, що ПРОДУКТИВНА СИЛА НАЦІЇ Й НАЦІОНАЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ є елементом куди важнішим в нашому реальному житті, аніж накопичене попередньо багатство нації. Що ж тоді говорити про ті нації і народи, які не мають такого накопичення, бо були безжально грабовані впродовж сімдесятирічного панування жидів в СРСР?

МИ, Українці, мусимо віджити СВОЮ ПРОДУКТИВНУ СИЛУ і закласти власні ОРГАНІЗАЦІЇ СПОЖИВАННЯ і це має статися вже! Жидівський капітал не можна допустити на нашу землю. Хто буде ратувати за такі зв'язки, той - лютий ворог України, - ми маємо з ким торгувати!

Неперевершений єгоїзм жидів витворив і особливий жидівський характер, на що ми майже не звертаємо уваги, коли будуємо свої відосини із жидами. Чи ви коли-небудь зустрічали, щоб жид терпеливо переносив труднощі? І важкою працею здобував би для себе шматок хліба? Придивіться до їх релігії, де їх племінний божок Єгошув-Золотий Телець завжди виступає як ПРАКТИЧНИЙ єгоїст і ошуканець. Витягом із Талмуду підтверджую сказане: "Нема гіршого помислу, як хлібороб-

ство. Хто має сто срібних і торгівлю, то він може щодня їсти молоко і пити вино; коли ж хто вклав ці сто срібних у хліборобство - зможе їсти лише хліб з сіллю”.

А книжка Тора Деавот 20, 23. Екс. 22, 25. Лев. 25, 37 навчає: “Господь, Бог твій, благословить тебе, як обіцяв і будеш ти позичати гроші багатьом народам, а сам нікому не будеш винен”.

Вся релігійна доктрина жидів повна егоїзму та ненависти. Жид постійно надіється на хвиливу користь, він радше буде голодувати, але не піде в поті чола заробляти на шматок хліба.

В жида немає сталої інтелектуальности, а що вже говорити про почуття - жид хитрий волоцюга, що з насолодою чекає в засідці на необачну жертву; він злочинно-кримінальний і одночасно рабський. Жид витримає всяку образу (я це спостерігав у тюрмах і концтаборах), всяку напасть до себе, лиш би не піти до сталої праці у полі чи фабриці, або лупати камінь, - їх мораль расово-егоїстична! Те саме маємо і в їх релігії.

Чи була така держава в Європі, звідки б жидів не виганяли за їх расову нетерпимість і жорстокість? В 1290 році король Англії за жидівську нелояльність до Британії, дав вказівку про виселення всіх жидів.

В попередній своїй книжці “2000” було описано на підставі жидівських документів про творення комунізму жидами та їх підручними масонами. І до цього повертатися не буду, але мені б хотілося в кількох реченнях згадати про винищення масонів сіоністами в ССРСР, коли масони вже занадто багато знали про плани сіоністів. Сіоністи в ССРСР, після штучно викликаного другого голоду в Україні в 1932-1933 роках, скорими темпами почали винищувати тих масонів, що багато знали про сіоністські плани **ВИНАРОДОВЛЕННЯ ВСІХ СЛОВ'ЯНСЬКИХ НАРОДІВ!**

НКВД-МГБ-КГБ - ці літери впродовж десятиліть викликали в громадян ССРСР почуття відрази і страху водночас. Після II Світової війни, яку було розпочато стараннями жидів і яка носила явно **АНТИСЛОВ'ЯНСЬКИЙ ХАРАКТЕР**, Американ-

ський Конгрес Жидів у своїх документах (на стор. 210) зазначив, що із 600.000 працівників КГБ - 400.000 були жидами! І що 5.163 вищих офіцерів КГБ було нагороджено орденами та золотою зіркою героя ССРСР і понад 100.000 медалями та цінними подарунками за "заслуги" перед родиною...

Сіоністи уважно слідкували, щоб в органах КГБ ніколи не було більше, в процентному відношенні, гоїв аніж жидів. Допускалося не більше 30%! Якщо в деяких регіонах ССРСР якесь із управлінь КГБ складалося в більшості своїй із слов'ян, таке управління безжально винищувалося. Починаючи із кінця 1931 року сіоністи під проводом жида Сталіна розпочали планове винищення масонів в ССРСР. Масонами були майже вся "стара гвардія" більшовиків, тобто: напівжиди і деякі нежиди, що входили до масонських лож ще за царя - П'ятаков, Баліцький, Рейнгольц, Бухарін, Тухачевський, Гамарнік, жид Троцький та інші. Масони, відчувши, що смертельна петля почала затягуватися навколо їх карків, почали готувати протижидівський виступ, але біда була в тому, що вони не мали підтримки в народі, бо народ їх вважав, і це справедливо, такими самими бандитами і вбивцями, як і жидів.

Шостого червня 1937 року під час своєї таємничої наради на ст. Троїця Мякі комісар Армії Бельський у своїй промові сказав таке: "Часть жидовских правителей СССР - троцкисты, уверенны, что сначала они должны создать КОММУНИСТИЧЕСКУЮ РЕВОЛЮЦИЮ во всех странах мира, захватив власть в свои руки, полностью уничтожить всю гоевскую интеллигенцию и всех здравомыслящих граждан. И только тогда жидаы будут достаточно сильны вести активное истребление гоевских народов, как это говорится в учении Талмуда. После Мировой Коммунистической Революции все материальные блага наций и народов окажутся в жидовских руках. И все основные силы нежидовских народов мира будут парализованы жидовскими правителями коммунизма. Если это делать только в одной стране - СССР, то тайный заговор истребления нежидовских народов

будет раскрыт прежде окончательной победы и тогда нежидовские народы поднимутся против жидовских правителей и уничтожат коммунизм вместе с жидами. Социализм нельзя строить в одной стране - коммунизм в СССР это только часть эксперимента жидовских правителей бывшей России.

...Другая часть жидовских правителей, именуемая "сталинистами", говорит: мы имеем мировую прессу в своих руках и раскрыть наши планы не так легко. Имея власть в своих руках и свой аппарат принуждения, мы способны в зародыше уничтожить любое выступление против жидов-коммунистов. Мы должны истреблять нежидов, потому, что мир между ними принесет нам гибель. Нельзя допустить, чтобы гои объединились на основе учения Христа. Кто может нас остановить исполнять заветы Талмуда? Чем больше мы истребляем гоев, тем больше они нас боятся".

Розкривши жидівську змову, масони зрозуміли, що і їх, як свідків, жида ніколи не залишать у супокі - репресії йшли повним ходом! Масонство СССР почало готувати змову, у змову ввійшли і деякі із жидів, яким масони довіряли, як "добрим" жидам.

Жидівська агентура в рядах масонів про все доповідала сіоністам... Одним із таких "добрих" жидів був нарком внутрішніх справ Ягода, переконаний жид і чоловікоубивця. Ягода, за завданням жидів із центру, роз'їжджав по всіх військових частинах Червоної Армії із провокативними доповідями, щоб виявити ворогів жидовізму. В 1937 році Ягода перед командирським складом 18 армії зачитував лист Троцького до П'ятова. В своєму листі Троцький застерігав масона П'ятова від наміру на масових мітингах перед народом розкривати жидівську змову, бо це привело б до тотального погрому всіх жидів в СССР народами, які були під ласкою жидівських правителів. Одночасно із тим Троцький застерігав масонів СССР, що вони втраять підтримку масонів Заходу, якщо будуть говорити про жидівську змову... На цьому ж таємному мітингу було поставлено питання: на якій підставі Сталін видав із каси КПб СССР

800.000 доларів Троцькому? Жид Ягода заперечував цей факт.

Після поїздки Ягоди по військових частинах ССРСР, розпочався тотальний погром офіцерського складу Красної Армії.

А в 1941 році сталіністи-сіоністи вимордували більше як 15 тисяч польського офіцерства із яких 9.000 були масонами!

Генерал Сікорський зібрав всі дані про вимордування польських масонів і, сам будучи масоном, вилетів із Гібралтару в Англію, щоб показати англійським масонам, що сталося із масонами в ССРСР.

Сіоністи підірвали літак, в якому летів генерал, а документи англійська розвідка захопила в свої руки і ніколи нікому про СУТЬ ЗЛОЧИНУ МОСКОВСЬКИХ СІОНІСТІВ не було сказано.

Французький жид Флавіан Бренье у своїй книжці "Жиди і Талмуд" на сторінці 80 пише: "ЗЕМЛЯ ПОВИННА БУТИ ЗАПОВНЕНА ВИБРАНИМ ЖИДІВСЬКИМ НАРОДОМ. ПІДІЙМАЙ СВЯТІСТЬ ІЗРАЇЛЯ - ОБДУРЮЙ, МУЧ І ЗНИЩУЙ НЕЖИДІВСЬКЕ ЛЮДСТВО".

Де наш розум?! Адже жидівські уми, будучи при владі в ССРСР, руками гоїв: росіян та українців й інших, знищили понад 100.000.000 невинних людей тільки тому, що так їм "наказував" їх божок Єгова.

Хіба в ССРСР під сучасну пору відбуваються не такі ж події, які мали місце в 1917 та тридцятих роках? Сіоністи винищують тепер армію, бо армія в ССРСР є протижидівського направлення. Провокація із "військовим" переворотом масонами і сіоністами була проведена для того, щоб можливо було знищити офіцерів, які знають ХТО Є ХТО!

Жидівський рабін Маймонд писав: "...по можливості вбивай кожного не-жида, бо той, що не вбиває його, коли йому повернеться випадок, переступає закон".

Інший жидівський рабін Ізраель Йофе говорить (38, 6): "Вбивцям гоїв відведено найвище місце на небі, в раю. Цариця Небесна не буде задоволена тобою, заким ти не помстишся АМЕЛЕКУ, викорінюючи гоїв та їх дітей".

ТАЛМУД, книжка Мідраш Талпіот - 225, д. пише: "Вони, гої, мають образ людини - для кращої слави служіння Ізраїлю. Не підходить, щоб слуги синів царських служили тваринами в образі тварин, але тваринами в образі людським".

ТАЛМУД - Софер Ізраель, 177, б.: "Відбирай життя у кліпот (не-жидів) - вбивай їх і тоді Шахия Небесна порохує тобі за це воскресіння жертви".

Хаїм ВІТАЛЬ, сторінки 95 та 96: "Мудрі будуть святитися небесним світлом, це ті, що годують силу бога кров'ю гоїмів".

ТАЛМУД - Зогар - 11, 119 і згідно Пранайтісу стор. 142 та Разанову стор. 239-240 вчить, що гоїмів потрібно вбивати, як скотину: "І смерть їх (амгарець) нехай буде при замкнутому роті, так, як у тварин, що помирають без голосу і мови".

А про те, що комунізм в СРСР є жидівським експериментом, говорять і пишуть самі жиди! ЧИ МИ, УКРАЇНЦІ, РОСІЯНИ, БІЛОРУСИ та інші народи, будемо помирати із закритими ротами - покаже час.

І на закінчення кілька слів про наш поступ.

Людський поступ залежить від того, якими цінностями керується нація для здобуття найвищого ідеалу. А який наш найвищий ідеал, через який Українці хочуть здобути волю? Я не маю на увазі хитрі спекуляції різних партійних угруповань, що постали не на українському ґрунті і під нинішню пору є керовані чужими умами. Маю на увазі той ідеал, во ім'я якого Нація не побоїться піти на жертви в боротьбі за майбутню Українську Державу.

Чи ми, Українці, ВСІ ЯК ОДИН ЖЕРТВУЄМО для свого і на своє - нашу думку, і працю, і життя?.. І чи здібна нація під сучасну пору на всеохоплюючу жертвність? Я бачу, як всякі "бізнесмени" українського походження на закордонні кинулися в Україну не душу її лікувати, а тягнути із неї останню сорочку і це під претекстом, що буцім вони допомагають розбудовувати українську економіку; але ні один із цих "патріотів" не підняв голос протесту проти експорту в Україну порнографії,

сексуальних фільмів та іншої гидоти, що попливла на нашу землю, бо не маємо чим оборонитися. Комуністи, контролюючи життя в так званій "ново-демократичній" Україні, також ні слова протесту не сказали проти всього того "духовного" сміття, яке ввозиться тепер в Україну. І нехай не забуває Кравчук і іже з ним, що їхня діяльність нам добре відома - арешт Хмари на їх совісті!

Наші сили розпорошені і малопродуктивні. А все те сміття, яке умисно творить нашу непродуктивність накидається на все чисте і моральне, на все принципове і державне. Ми мусимо виплекати такі сили, що УТВОРЯТЬ І ВТРИМАЮТЬ Українську Державу. Але ж ті сили повинні мати у собі і здібності, і готовність пожертвувати собою на користь загалу. І ця жертвенність мусить бути систематична, а не "при нагоді", бо Йван також дав... Не треба багато розуму, щоб зрозуміти, що одиниця із народу, яка в часи миру не жертвує на народні цілі, в часи війни не жертвує і своєї крові. Бо сила і розмах ідеї залежать від нашої жертвенності та пролитої за освячену ідею крові. Безперечно, що набагато легше зробити одну самопожертву, аніж велику кількість дрібних. Французький філософ і публіцист Поль Ронсіє писав: "В нашу добу одною із найнеобхідніших прикмет є здібність до зорганізованої праці". Це те, чого так бракує нам, Українцям.

Невже існує якесь фатальне право для злих і лихих людей, які творять суцільну єдність у своїй ненависті до оточуючого їх світу, а люди доброї волі не вміють поєднатися? Вміння працювати суспільно не є питоме людині і гуртуватися у праці трудно, але можливо!

Для цього ми би мали виректисся власного егоїзму та самозакохання і деяких поганих звичок, що часто буває, панують над особою...

Самовідданість приходить до людини через великі зусилля, те саме і для нації - в першу чергу самовідданість щирих і талановитих людей - отже, і найсильніших індивідуальностей

нашого народу. Як часто нам бракує самодисципліни! Як часто ми прикриваємо свої "ліберальні" очі на такі повсякденні буденности та звичайности, як багатоженство та пристрась до алкоголю, ще й вітаємо новітніх демагогів, забуваючи, що неморальний тип НІКОЛИ для України не пожертвує своїм життям, бо воно у нього дорожче аніж добро Батьківщини.

Розвиваймо у собі засади єдності! І всі свої зусилля повертаймо супроти ворога, а не проти свого єдинокровного брата. Яку самопосягату і силу духа потрібно мати, щоб наша молодь не пішла манівцями пересічних спокус... Хто і що пробудить нашу національну самовідданість? Добровільна жертва є тим духом поступу, що пробуджує самовідданість сильних волею і духом одиниць, які своїм девізом мають: ЗДОБУТИ СЕБЕ!

Використана література:

1. Б. А. Рибakov. Язичество древней Руси. "Наука", М-ва, 1987.
2. А. Ф. Замалеев, В. А. Зоц. Мислителі Киевской Руси. "Вища школа", Киев, 1981.
3. КОРАН, видавництво "Раритет", Москва, 1990.
4. Ліам Туго. Апокаліпсис. Ірландія, 1991 (англ. мова).
5. Д-р А. Крістензен. З філософії політики. "Канадійський фермер", перекл. М. Лозинського, Вінніпег, 1919.
6. Вячеслав Липинський. Релігія і Церква в історії України. Видавництво "Булава", Нью-Йорк, 1956.
7. Іван Кузич-Березовський. Оріяна. Т. І.
8. Мойсей Хоренський. Географія і історія. Київ, 1954.
9. Олекса Дідок. Україна і жиди. Торонто, 1968.
10. Володимир. Біблія як ідеологія. Орден, Лондон, 1970.
11. Роберт Генрі Вільямс. Остаточний устрій світу. 1950.
12. "Монархія і Україна". К. II, Київ, 1991.
13. Ф. Утлей. Втрачена мрія. 1946.
14. І. Борнам. Управляюча революція. 1953.
15. А. Райт. Політичні умови перехідного періоду. 1942.
16. John Manchip White, Ancient Egypt, 1991, New York.
17. Jose Amador de Los Rios, Historia de Los Judis de Espana y Portugal.
18. P. Abel, Die neue freie Presse, Vienna, 1898.
19. Israelite archive, 1894.
20. International Freemasons, (congress of Brussels in the year 1910).
21. Talmud, Soncino, London 1883.

BC-389/35
ст. Всесвятська

РОЗПУТТЯ

Іванові Світличному

Чуєш? Йване! - із розпуття
біль з хреста в світи пішов.
Україна в чорних струпах,
по Вкраїні бродить СТОГОЛОВ...
Як в пророцтвах: мрія впала
на голготської хрести...
У надії стято крила -
кров

за

кров...

Нести й нести.

А Ісус? - сумна корида...
Йде міраж по стоптаних роках
на плечах у нього кривда, -
кров і кров,

і тлінний прах...

Сліпнуть очі, виглядаючи
чи дійде наш БОГ до нас?
Чи донесе в світ конаючий
хліборобський іпостас?..

1973 р., Сичовка

ЖОРНА

(В. Симоненкові)

Інтродукція:
Звичайна ніч, але тривожна...
У ніч таку - усе робити можна...

Було в печі ячменю чуть
і пригорща пшениці.

Сказали мама, що спечуть
в неділю паляницю.
Чадить сліпенький каганець,
зацвілі плачуть стіни.
В куточку діти крутять камінець,
аж пальці посиніли...
Враз загарчав собака під столом,
пригас тривожний вогник.
Щось ніби трісло за вікном,
і серце вже ні тепле, ні холодне...
Загуркотіло, загуло -
упали в сінях двері...
(Вже тата в хаті не було -
його убили під Різдво,
на самий Свят-вечір...).
Вломилися...
Жорстока п'янь на язиці
і матюки в майбутнє чорне.
Погасло серце в каганці -
чекіст ламає жорна!
Він дітям душі розбиває -
у борошно струмочком
із оченят життя тікає
у темному куточку...

Явас, 1968 р.
концтабір ЖХ-385/11.

АУТОДАФЕ

АУТОДАФЕ! - тліє мозок мій...
З опалених думок лишився попіл...
О, хто б прозрівши смів
здвигнути ситий спокій?!
Ударив час у дзвін:
терпіння впало біллю на огинь,
а мисль - із барткою легінь
січе хребет покорі...

71 р. тюрма, Володимир

АЛЛІ ГОРСЬКИЙ

*"Ой біда, біда чаєцці небозі,
Що вивела діток при битій дорозі".*

Жовтіє розлука, китайкою вкрита.
Терпіння умилось в невинній крові.
Розбилася чаша, достатку неспита,
і падають жертви...

Вінчуємо день і розходимось з горем,
що ціпко стулило нескірні вуста.
Яке ж бо будення трагічне і хворе,
що тінню скорботи упало з хреста.

А в пам'яті дзвони гудуть і настирно:
убита!..

убита!... - ти чуєш, болять?!

На кого покажеш? Убили невірні.
І пімста безрука за дротом сидить...

Подзьобує вітер у чаші калину -
до низу скотився горячий кетяг
краплиною крові в могильную глину...

18. 12. 1970, тюрма Володимир.

BC-389/35

РЕКВІЄМ

На смерть В. Івасюка

Цятка крові на ослін -
біллю мого серця!
Се ж бо він.
Се ж бо він,
на хресті без смерті.

Цілувала ніч вуста,
хижо в горло впилаь.
В кожному серці неспроста -
реквієм губилось...

Біль дитяча ув очах,
я молитву - тиша.
Доля гине по світах -
страх сумлінням пише...

Б'ю поклони - жменя сліз...
Ти ІСУС безсмертний!
На Голготу вперто ніс
біль живий роздертий!..

Цятка болю на ослін -
кров'ю з мого серця!
Се ж бо він.
Се ж бо він.
На хресті без смерті.

30. 12. 1979 р.

КЕЛЕЧИН

о. Августинові Волошину

Жовті маки - Синім Полем, -
то клячіння із бідов,
перевите сивим бодем,
жовтим криком і жуков.

Жовта барва - то розлука, -
то пустеля з німотов...
І ячіла жовта мука,
пила горе за любов.

Впало серце в жовті маки.
У черлених - пукне кров.
В сивім серцю, як подяка
оживає синя кров.

Переписом - жовте з чорним,
закосичить сивинов.
А у мріях лиш червоним
буде тішити любов.

Жовті маки - Синім Полем, -
то боління за тобов...
Переписи - чорним горем, -
тічуть думков за жуков.

Тюрма "Дніпро", 1980 р.

ВЕРБА

Емі Войцеховський

Моя верба не зеленіє,
моїй вербі розтяли душу...
А білий день біліє
через вчорашнє мушу;

а ще верба молила БОГА,
щоб доля молоділа...
А ще - упала при дорозі,
упала і зомліла.

1977 р., Київ.

ПИСАНКА

Панас Заливаха

Беру яєчко, писчик, фарбу -
розписую весну по білій льолі.
Я добираю до барви барву,
я завічаю ліпшу долю.
Писалося яєчко,
писалося на ВЕЛИКДЕНЬ.
Писалося день і цілий тиждень.
У ДОЛІ очі замальовані...
У ДОЛІ руки покручені...
І ГОРЕ заговорене,
і СЛОВО замучене
без віри і будуччини...
Чекаю на щастя.
Сховаю писану журбу...
І писанку-чічку
віднесу під стару вербу
і покладу межи коріння -
нехай верба висиджує життя.

1968 р., Явас, жх - 385/11.

BC-389/35 1.01.86 p.
Moī òimu.

ОЛЕНІ, ДІТЯМ...

Спомини мої,
Спомини сумні,
наче лист осінній впали.
Покотились по стерні -
згасли і пропали...

Голосом журби
в серці озивались.
Відлітали назавжди
і не повертались.

Спомини гіркі,
спомини сумні -
ой, куди ви відлетіли?
Спомини мої
повертайте з України

леготом журби -
криком озовіться!
Відлітайте назавжди
і знов поверніться...

ВС - 389/37, карцер

ОКУПАЦІЯ

І. Миرونу

Ген під яром хижа боса,
зруби обгорілі...
Ями вікон дивлять косо
на стежки змертвілі;

рани-вікна - чорна пуста!
Вибиті зіниці...
А під зрубом мами хустка
змочена в крові.

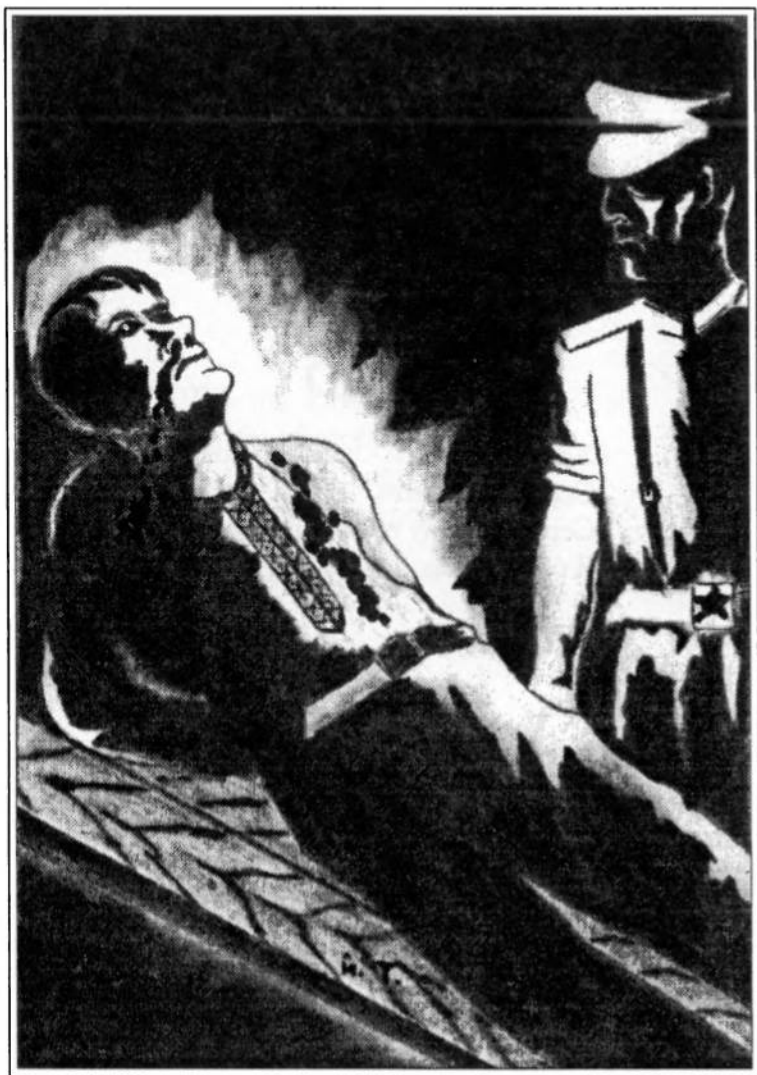
Ружа хустка - спогад сивий,
всіяний рудою!..
Хрестик чорний, хрестик білий
вишитий журбою.

(руда - кров)

КРЕДО

Хочуть злякати - серце за ґрати.
Серце не камінь - серце то твердь.
Серце народу гнівом розп'яте,
Я боготворю: "Україна - або смерть!"

1978

*1985 г. ВС-389/35
На смерть В. Стуса.*

ВАСИЛЕВІ СТУСОВІ

Не люди, а тіні
роздерті по сірих обплъованих стінах -
розп'яті, прибиті...
Довкола кривавляться зойки несамовиті
і крапля по краплі вмирають убиті.

Упала завіса,
подібна на ґрати червоного біса.
Все стало на місце.
І небо не впаде і сонце не трісне, -
і темне все темне - криваве навмисне.

Аж жмуряться очі... і чоботам тісно!
У ямі бетонній на мозок мій тиснуть -
і розум дубіє...
Все смертне уперто біліє.
Прокинетесь ранок і кров почорніє...

По жилах-мотуззях скрадаються болі.
І стигми пекучі пробили долоні.
І чути, як хрипне в'язниця.
Мов кратер вулкану спеклися очниці -
на розум, на світло злетілись нічниці:

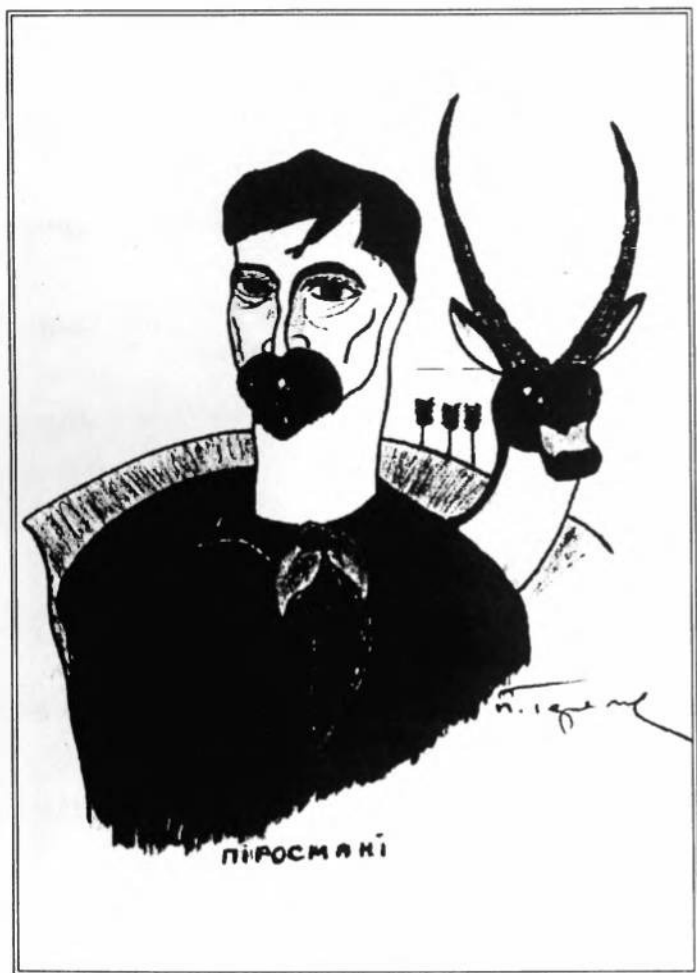
і брязнули смерті підкови...
І бризнули болі по стінах від крові.
Здригається серце - повільно холодне,
забракло повітря - все стало червоне.
У горлі клекоче слово солоне...

Горбатиться біль на залізному брусі, -
тут кров скам'яніла тріснути мусить...
Очниці - дві ями пробиті,
зжмурені сонця - назавжди убиті!
І зойкнули ночі, кров'ю розмиті...

1-го січня 1986 року, Ц.Л. ВС-389/35

BC-389/37

ст. Всесвятська

ВС-389/37, ст. Половінка

Мізерні дні. Безглузді дні.
Життя покручене й примхливе -
то гідне, то тремтливе,
а то - неначе мишкою прогризений папір...
А ще подвійна суть.
І кольори: то білий, то червоний.
Ще мідні та глухі дзвони,
що тривожно в ненародженні гудуть.
А ще ці дні -
такі принижені й такі невірні...
І ще ці дні -
на пальцях кров
і юда непомильний...

Київ, Лук'янівська тюрма

МАР'ЯНЦІ

Дощик, дощик срібляний,
мов основа полотна.

Дощик мокрий, водяний -
дощик змиє сум з вікна.

Довге, літо 1982 року

СПІВАНКА

Калинці

Полонинами Боржави
Розплилася нічка синя.
І на квітах у отаві
Колисала павутиння.

Срібні зорі у дві очка
Роздивлялись срібні тіні.
Ніжно-тихо у дзвіночках
Сон шептали бильця сині...

Повний місяць вийшов в гори -
Сон несе у двох кишенях.
Як загубить сон у зворі -
То дрімоту має в жменях...

Заглядає нишком в вікна:
Над Калинкою спинився.
Сипле в очка сон-позлітку
І тихенько снівся, снівся.

ПЕРШИЙ КЛАС

Ранком Ранок очі вмив,
взяв Буквар на плечі,
ще Мар'янку розбудив -
так наказував вечір.
По сніданні - зачекав
заким не зібралась.
Потім обрій малював
та дитячий галас;
вічним школу розписав -
Вересень із міді,
від Мар'янки колір брав,
що в очах увидів...
Після чого дописав
чорним білі плями,
і в тривозі калатав
дзвоником світами.

Й. Т.

ЗБИТОЧНИЙ ДОЩИК

Павлик

Крапле Дощик на Сухоту,
мов з відра политий.
Головою вниз із плоту
скрапує розлитий...

І не бідкався із того,
плачем не кривився.
Оповів "хтось" - через нього, -
День геть ізмоквився.

Лився мокрим до обіду,
потім сів'си до снідання -
у калюжах розговлявся:
пив і їв до рання...

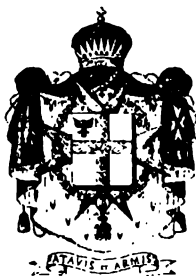
Потім Дощик водяний
взяв рушник подертий,
розтягнув на голе тіло
Дощик розпростертий...

Скинув бочкори гумові,
щоб не замокритись,
і пустився по дворові
Дощиком кропити.

ТРИВОГА

Ідуть дощі,
 сумні дощі,
а небо сіре і тривожне.
Припала пам'ять ід руці,
а там лиш згадка і порожньо...
А там лиш згадка
 та ще чогось,
 чого нема...

Крижинка болю - чужина
і ностальгія у зіницях...
Та щось журливе і гірке,
і прісно на язиці.

THE MILITARY AND HOSPITALLER
ORDER OF SAINT LAZARUS OF JERUSALEM

The Grand Priory of Ukraine-Ruthenia

KNOW ALL MEN BY THESE PRESENTS, that We Alexis, by the Grace of God, and by Dynastic right, Volodar and King of Ukraine-Ruthenia, etc., and Grand Prior of the Grand Priory of Ukraine-Ruthenia of the Military and Hospitaller Order of Saint Lazarus of Jerusalem, do hereby certify by these presents, that in accordance with the Rules, Customs and Statutes of the Order, that

YOSYP T E R E L Y A

has been admitted into the Order with the Grade and Rank of

KNIGHT GRAND CROSS OF JUSTICE

Now, therefore We further charge the same to faithfully fulfill all the responsibilities that are incumbent with this honour, and to enjoy all the Rights, Honours, and Privileges, thereunto appertaining, according to the ancient traditions of Christian Chivalry.

Alexis, Volodar and King of Ukraine-Ruthenia
Grand Prior

[Signature]

Chancellor

[Signature]

Date:

May 4 1991.

